

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

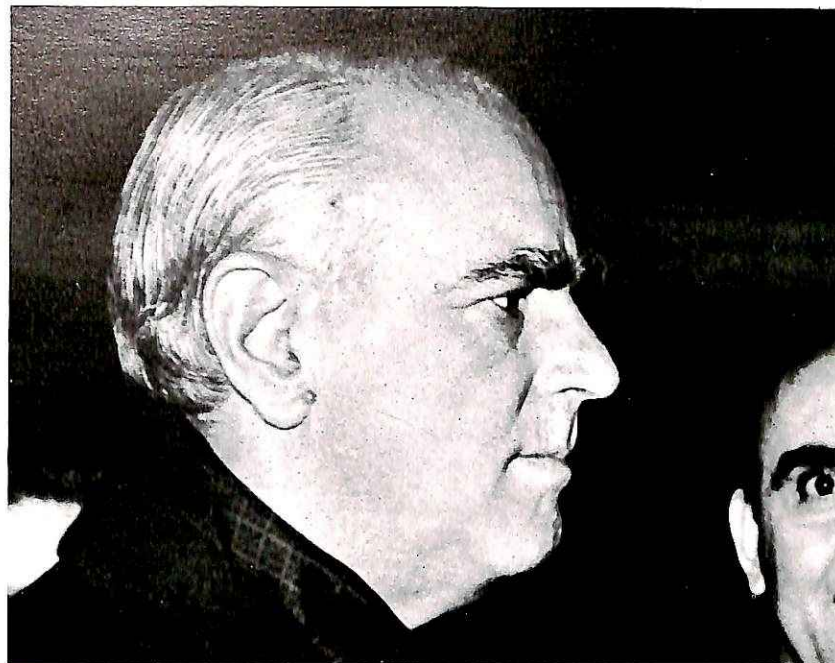
ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΡ. 595 17 ΜΑΡΤΙΟΥ 1967 ΔΡΧ. 5

ΕΡΧΕΤΑΙ...ΔΕΝ ΕΡΧΕΤΑΙ...

**Θα επανέλθω
στην Ελλάδα και στην
πολιτική
ο ιδρυτής της Ε.Ρ.Ε.
κ. Καραμανλής**

;

...Η γνώριμη συνοφρύωσις...

...Παλαιοί φίλοι...

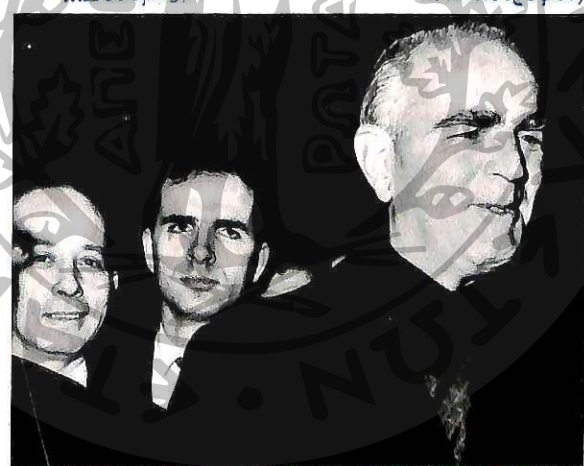
...Κοσμικόητες

Βαρύς...

...Ευδνμος...

...Επισιρέφει;

Το «Νεσκαφέ» είναι προϊόν της μεγαλύτερης βιομηχανίας καφέ της Εύρωπης.

**"Αν θέλετε ένα καλό καφέ,
προσέξτε ή έτικέττα,
να γράφη την λέξη «NESCAFÉ»**

Η μάρκα αυτή αποτελεί για σας εγγύηση!... Έγγύηση ότι το προϊόν εισάγεται από το Έξωτερικό, συσκευασμένο, άπευθείας σε κουτιά ή βαζάκια, στο έργοστάσιο της παραγωγής του κι όχι εδώ. Έγγύηση ότι έτσι διατηρεί όλο το άρωμα των λεπτών καφέδων από τους οποίους γίνεται. Έγγύηση ότι δεν έχει υποστή την παραμικρή έκ των υστέρων επέμβαση ή αλλαγή συσκευασίας.

Με το δικίο σας λοιπόν προσφέρετε στους δικούς σας και στους φίλους σας ένα φλυτζάνι NESCAFÉ, γιατί είν' ένας απ' τους καλύτερους και

πιο μοντέρνους στιγμιαίους καφέδες στο κόσμο. Κι ακόμη, το NESCAFÉ είναι τόσο πρακτικό!

**ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΕΙΔΗΣΗ ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΕΧΟΥΝ
ΛΟΓΟΥΣ Ν' ΑΠΟΦΕΥΓΟΥΝ ΤΗΝ ΚΑΦΕΪΝΗ!**

"Αν αγαπάτε τον καλό καφέ, αλλά έχετε λόγους ν' αποφεύγετε την καφεΐνη, ιδού το «Nescafé» χωρίς καφεΐνη (κόκκινη έτικέττα) απ' το οποίο μπορείτε να πίνετε όσο θέλετε και όσο συχνά επιθυμείτε! Το «Nescafé» χωρίς καφεΐνη (décaféiné) είν' έξιςου καλό με τον κανονικό καφέ, γιατί από τους κόκκους του καφέ έχει αφαιρεθί ή καφεΐνη πριν τους καβουρντίσουν. Το «Nescafé» décaféiné είναι έγγυημένον χωρίς καφεΐνην από την Νεστλέ.

★ Προσοχή! Το ΝΕΣΚΑΦΕ δεν είναι όνομασία προϊόντος, αλλά σήμα, ύποδηλον ή αποκλειστικώς των στιγμιαίων καφέ που παρασκευάζει και πωλεί ή Έταιρεία Νεστλέ.

ΤΟ **NESCAFÉ** ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΪΟΝ ΝΕΣΤΛΕ

Οι αναγνώστες
ζοάφουν
ολίς

EIKONEΣ

Έγκλημα και τιμωρία

Τυχαίως, διαβάω σε μία έφημερίδα, ήμερομηνίας πρό της εκδόσεως της αποφάσεως στην δίκη της στραγγαλίστριας, τις ακόλουθες γραμμές: «Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το έγκλημα της στραγγαλίστριας είναι είδεχθες. Είναι όμως εξ ίσου αναμφισβήτητον ότι ή κατηγορούμενη συνεκίνησεν όχι μόνον το άκρατήριο, αλλά και τους δικαστάς της, μέχρι δοκύν. Κακώς έχουν παραστήσει την δικαιοσύνην ζυγίζουσιν το δίκαιον με δεμένη μάτια. Οι δικαστάι δεν είναι μηχαναί. Αύριον, πριν έρθη ή ώρα της φοβεράς αποφάσεως, θα έχουν εξονυχίσει, όπως έμπέπει εις αυτές τας περιστάσεις, όλα τα έλαφυντικά. Ίσως θα καταδικάσουν την έκφωνα κακούργον εις θάνατον, και ίσως οι ίδιοι θα διατυπώσουν μετά την καταδίκην των την εύχην να μετριάσθη ή ποινή της. Αυτά είναι πράγματα που δεν είναι δυνατόν να προβλέψη κανείς. Αλλά ή συγκίνησις που έδημιούργησε με την άπολογίαν της ή κατηγορουμένη εις την ψυχην των δικαστών της, του άκρατηρίου και της κατηγορουμένης κοινής γνώμης, παρά το άπεχθές έγκλημά της, έρχεται ως φοβερά άποδοκιμασία, ως μία δικαία κατακραυγή εναντίον των ανθρώπων που είναι τώρα οι κατηγοροί της».

Ο συντάκτης πρέπει να είναι πάρα πολύ καλός ψυχολόγος, γιατί ή μετέπειτα εξέλιξη υπήρξε αυτή που προέβλεπε. Ο μικροστικτός συναίσθηματισμός εξέφρασε την εύχην να μην καταδικασθί ή κατηγορουμένη στην έσχάτη των ποινών (έστω και για το θαθηναι, άφοι είναι γνωστόν ότι οι θανατοποινίται συνήθως δεν έκτελούνται), το δε δικαστήριο έσπευσε να εισακούσθην την εύχην των ενόρκων. Έτσι, ή στραγγαλίστρια έσώθη (μπορούν και άλλες τώρα να την μιμηθούν) και προέβη εις δηλώσεις: «Τους γέλασα όλους!» Δεν άμφιβάλλουμε.

Αθήνα Ν. Μ.

χώρος, έστω και λίγων τετραγωνικών, πρέπει να καλυφθί από δένδρα. Να δοθί ή μάχη υπέρ του πρασίνου! Να πνίξωμε την Άθήνα στο πράσινο! (Προτίμησαμε να την πνίξωμε στα κοτρώνια και στο μπετόν). Αυτά και άλλα πολλά επαναλαμβάνουν οι πάντες. Λόγια! Λόγια! Έργα, όμως, μηδέν. Ακόμα και το ελάχιστο ύπαρχον πράσινο καταστρέφεται συστηματικώς, παραμελείται, καταπατείται. Πρός τί λοιπόν ή τόσο φιλολογία;

Αθήνα Ε. Κ.

Εύγε σιην Λευκάδα

Σ' ένα παλιό άρχοντικό της Λευκάδας, που άνηκει σήμερα στο δημόσιο, έστεγάσθην μέχρι πρό τινος —κατά πλημυλή μάλλον τρόπο— ή Δημοσία Βιβλιοθήκη. Τελειταίως, το κτίριο παραχωρήθηκε δόκιμω στην Βιβλιοθήκη και ο πρόεδρος της έφορίας της, δικηγόρος κ. Μαυρολάκας, με κόπους και μόχθους κατώρθωσε να δώση στο Ίδρυμα μία γενικότερη μορφή Πνευματικού Κέντρου. Στο ισόγειο άφηνάσθην ένα τοπικό άρχαιολογικό μουσείο και μία πινακοθήκη παλαιών έκκλησιαστικών εικώνων. Στο επάνω κτίριο, διεμορφώσθην τρεις αίθουσες διδασίαν και δύο αναγνωστήρια. Το δολο κτίριο περιβάλλεται από περιποιημένο κήπο με άφύρκαρμα κιγκλιδάματα και με πλάκες στην εισοδό του, όμοιες μ' εκείνες του Αγίου Μάρκου της Βενετίας. Η Λευκάδα μάς έδωλε τα γυαλιά σε καλές ιδέες που πραγματοποιούνται και ίδως στο καλό γούστο, όταν συγκρίνω το προαναφερθέν κιγκλιδάμα μ' εκείνο τό... λαχάρου της έκκλησίας των Αγίων Θεοδώρων.

Αθήνα Ν. Μ.

Αθήνα Ι. Ν.

Άσπρο και μαύρο

Πολλά έχουν γραφί για τον άσπρο και τον μαύρο. Κανείς, όμως, δεν έδωσε την πρόταση απάντησης. Ζω στην βετή μου πατρίδα 36 χρόνια. Γνώρισα τους μαύρους και τους άσπρους. Έγραψαν πολλοί, αλλά νομίζω πως κανείς δεν έζησε την ζωή των μαύρων. Όλοι γράφουν έρασιτεχνικώς, έκτός αυτών που ζούν στην Ροδεσία. Καί αυτοί, πράγματι, έγραψαν την αλήθεια. Θα δώσω μία εικόνα των μαύρων: Οι μαύροι, όσο και αν είναι σπουδασμένοι, δεν εννοούν ν' αλλάξουν και να πάρουν, έστω

και λίγο, από τον πολιτισμό. Γεννήθηκαν και θα μέινουν πάντα ίθαγενείς. Θα αναφέρω μερικά συμβάντα για να λάβουν μία ιδέα αυτοί που γράφουν για τους μαύρους και τους άσπρους, χωρίς να τους έχουν γνωρίσει. Μόνο που διαβάσουν και κάνουν κριτική σύμφωνα με την έσφαλμένη ιδέα τους.

Αναφέρω τον πρώην επαναστάτη, της πρώην Κένια, άρχηγόν των τότε Μάου-Μάου. Σε όλους είναι γνωστά τα έγκλημά του εναντίον των άσπρων. Κατώρθωσε να επιτύχη άνεξαρτησία και σήμερα είναι πρωθυπουργός: ο γνωστός Κενυάτα, στην Κένια. Ο άνθρωπος αυτός έχει σπουδάσει στο Λονδίνο, είναι σπουδαστής στο Λονδίνο, και με όλη την μόρφωση, δεν γίνεται καμμία έσρη στην πατρίδα του, κάνει την εμφάνισή του μ' ένα καπέλλο από χαρτί και χορεύει με έμπόλητες γυναίκες. Καί τώρα έρωτά τους κ.κ. που γράφουν για τους μαύρους: είναι πολιτισμός αυτό ή μία τερατώδης εμφάνιση;

Και τώρα για την λέξη «άπαρτχάιντ», Κανένας δεν την έγραψε σωστά. Γράφεται APARTHEID, δηλαδή ελληνικά «άπαρθείδ».

Αυτά για την αλήθεια, να τα διαβάσουν οι διάφοροι που γράφουν έπιτολαιότητες. Έδώ έχουμε νόμους και οι νόμοι λειτουργούν.

Η λέξη «άπαρθείδ», στην άφρικανική γλώσσα, σημαίνει από κάθε κατηγορίας στην θέση τους. Ο μαύρος, μαύρος, και ο άσπρος, άσπρος. Έκεί που πηγαίνει ο άσπρος, δεν μπορεί να πηγαίνει ο μαύρος. Αυτά για την αλήθεια.

Γιοάννεσμπουργκ ΘΘ. ΜΩΡΑ-Ι-ΤΗΣ

Ο έπιστολογράφος, στην παράγραφο του περί «άπαρτχάιντ» ή «άπαρθείδ» κλπ., αναφέρει και μερικά περί της «ρουσφετολογίας» που μαστίζει την Ελλάδα. Όμολογούμε ότι δεν καταρθώσαμε να συλλάβουμε την λογική σχέση μεταξύ της ελληνικής ρουσφετολογίας και του θέματος των φυλετικών διακρίσεων στην Άφρική.

Αθήνα Ι. Ν.

Αθήνα Ι. Ν.

Αθήνα Ι. Ν.

Αθήνα Ι. Ν.

Αθήνα Ι. Ν.

Αθήνα Ι. Ν.

Αθήνα Ι. Ν.

Αθήνα Ι. Ν.

Αθήνα Ι. Ν.

Αθήνα Ι. Ν.

Αθήνα Ι. Ν.

Αθήνα Ι. Ν.

Αθήνα Ι. Ν.

Αθήνα Ι. Ν.

Αθήνα Ι. Ν.

γρησαν πολιτισμόν: οι Κινέζοι έδημιούργησαν τινά πολιτιστικά στοιχεία πολύ πρό των λευκών, όταν αυτοί άνεζήτουν μόνιμον κατοικίαν εις Εύρώπην, αλλά έμειναν κατόπιν όπίσω κατά αιώνας), την δε μαύρην φυλήν κατωτέρων και άδικανον, ούκί μόνον να δημιουργήση πολιτισμόν, αλλά ούτε και να άφομοιώση τον πολιτισμόν των λευκών.

Θέλουν οι μαύροι να φύγουν οι λευκοί από την Άφρική; Πολύ καλά, να φύγουν οι λευκοί, αλλά να συναποκομίσουν και άπαντα τα στοιχεία πολιτισμού που έφεραν, ήτοι σχολεία, νοσοκομεία, πανεπιστήμια κλπ., όποτε οι μαύροι θα επανέλθουν εις την προτέραν πρωτόγονον κατάσταση, από της οποίας ούδέποτε απέστησαν εν τη ούσία. Ένδειξιν δι' αυτό το τελευταίο άποτελεί ο άλληλοσπαραγμός και το χάος που κυριαρχούν, όπου έφυγαν οι λευκοί. Όσον διά το ότι ή Άφρική άνήκει εις τους μαύρους ως πατρίς, πως, είναι δυνατόν να ονομάσωμε πατρίδα την ζούγκλαν, εφ' όσον ή έννοια «πατρίς» συνδέεται με τα έθνικά ιδανικά και προϋποθέτει ύπαρξιν στοιχειώδους, έστω πολιτισμού; Καί όσον διά τα ύποστηρίζόμενα υπό των «εξηριστατών» κλπ. ότι οι μαύροι ήδίκηθησαν, ότι το κλίμα τους έπηρέασε και ότι δεν τους έδόθη ή ευκαιρία κλπ., έχω να παρατηρήσω τα εξής:

Ο Θεός τους έταξε εν Άφρική και ούκί ήμεις. Έκεί έζων επί χιλιετίας «άνενόχλητοι» από τους λευκούς και πάντοτε εις τα αυτά χαμηλότατα επίπεδα πολιτισμού, ή, ακριβέστερον, άνευ πολιτισμού. Ευκαιρία τους έδόθη και τους δίδεται, αυτοί, όμως, άντι να δημιουργούν, καταστρέφουν (πολύ καταποτιστικόν επί του προκειμένου είναι το ντοκιμανταίρ των Γιακοπέττι και Πρόσπερι «Άφρική άντί», που προσβλήθη προσφάτως).

Άρα, είναι ούκί μόνον άποπτον, αλλά και άδικον να γίνεται προσπάθεια εξείσώσεως φυλών, που, εκ της φύσεως των είναι άνιστοι.

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

Θεσσαλονίκη Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΛΤΟΣ

ΣΚΟΥΠΑ SIEMENS

τό σπίτι σας αξίζει
τήν
πιό καλή
περιποίηση

Μιά συσκευή γενικής καθαριότητας.
Σκουπίζει, απορροφά και χτυπά τὰ χαλιά.

Η ΤΕΧΝΙΚΗ SIEMENS ΕΓΓΥΑΤΑΙ

Οι αναγνώστες
χρoνoν
ollis

EIKONES

γές. Αυτό είναι το ύφος τους! Δεν παρέχω "τίποτα"! "Όμως στέλνω το Ευαγγέλιο σ' όσους επιζητούν", (σελ. 49 της ελληνικής εκδόσεως). Ούτε οι μεμονωμένες και θαυμαστές εξαιρέσεις, όπως π.χ. του "Άλμπερτ Σβάιτσερ, μπορούν ν' αποδείξουν τίποτα.

Επιχειρείται μία σύγκριση ανάμεσα στον ελληνικό και τον αφρικανικό πολιτισμό, τόσο επιπολαιά και ανιστόρητη, που εκπλήττει.

Το συγκλονιστικό —και εύλωτο— ντοκυμανταίρ του Τζακοπέτι —ε' Αντίο "Αφρική"— παρανοείται τελείως, και κατά έναν απόλυτως άφελή τρόπο, διαλέγουμε ό,τι μάς άρσει απ' αυτό και πετάμε τα υπόλοιπα. "Όταν βλέπουμε τους —απεχθείς άσφαδώς— διασμούς λευκών γυναικών, άς σκεφθούμε και τους διασμούς μαύρων γυναικών από τους λευκούς φορείς του πολιτισμού. "Όταν βλέπουμε τον καννίβαλο που έτρωγε σκυότια, άς θυμηθούμε την άλλη σκηνή με τον δυστυχισμένο μαύρο που παίζει τον ρόλο του θηράματος στα «ευγενικά σπόρ» των λευκών. "Όπως είπαν και οι Λατίνοι (και αυτοί λευκοί ήσαν) nihil fit sine causa. Δηλαδή: τίποτα δεν γίνεται άν δεν υπάρχει αίτια.

Αθήναι

ΣΟΦΙΑ ΜΑΡΤΙΝΟΥ
Σπουδαστρια Ε.Μ.Π.

Παρ' όλο που από άρκετά χρόνια είμαι τακτική άναγνώστρια του περιοδικού, ποτέ δεν σας έστειλα γνώμη μου, σχετικά με οποιοδήποτε θέμα. Τούτη την φορά, όμως, δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Νοιώθοντας την άγανάκτηση να με πνίγει, άπαντώ σ' όλους αυτούς τους μορφωμένους συνανθρώπους μας, που έστειλαν την γνώμη τους για το φυλετικό πρόβλημα, λέγοντας άμόφωνα ότι κατώτερο άν είναι ό μαύρος και του ταιριάζει ή σκλαβιά και ή περιφρόνηση.

Άν κι αυτό το πρόβλημα άπασχολεί περισσότερο τις χώρες όπου οι πληθυσμοί είναι μικτοί, άπό όσο κ' έμεις ζούμε το πρόβλημά τους αυτό.

Πρώτ' άπ' όλα, ή βασική μεγάλη αλήθεια είναι ότι όλοι μας είμαστε άνθρωποι. "Όλοι μας γεννιάμαστε, ζούμε, πεθαίνουμε. "Όλους μας, μάς έπλασε ένα άνώτερο "Όν, με προσορισμό να ζήσουμε άδελφωμένοι. "Ο άνθρωπος δεν κρίνεται άπό την εμφάνισή του και το χρώμα του, αλλά άπό τήν αίσθηματά του. "Ενας που νοιώθει άγάπη και άλληλεγγύη για τον συνάνθρωπό του, είναι πραγματικός άνθρωπος και όχι αυτός που έχει λευκό χρώμα. Οι μαύροι είναι άδελφια μας, άγαπημένα παιδιά του ήλιου, που έχουν μόνιμο το χρώμα που όλοι έμεις, που θέλουμε να λεγούμε μοντέρνοι άνθρωποι, προσπαθούμε να άποκτήσουμε το καλοκαίρι. Κάτω, όμως, άπό το σκουρόχρωμο δέρμα τους σάν το δικό μας, ίδια κτυπά ή καρδιά τους σάν την δική μας.

Πολλοί τους κατηγορούν γιατί σήκωσαν το όπλο έναντίον του λευκού, που τόσο τους βοήθησε μαθαίνοντάς τους να ζουν πολιτισμένα. Κι όμως, πόσο ήσυχα ζούσαν μέσα στα δάση τους. "Ο λευκός τους πήρε, τους έσπασε να φορούν παπούτσια και να δουλεύουν γι' αυτόν κ' ήθελε για πάντα να τους έχει υπό τις διαταγές του. Κι όταν κατέροί του, άσχιζε άγώνα έναντίον τους.

Πόσον καιρό μπορεί ένας άνθρωπος να ζήσει στην σκλαβιά; Και γιατί στη χώρα μας φαίνεται πασάξενο το ότι οι μαύροι θέλησαν να ζήσουν άνεξάρτητοι, χωρίς τον ζυγό των λευκών; Στη χώρα μας, που περηφανεύεται για τα κατορθώματα των προγόνων μας, οι όποιοι έδικοναν μακριά κάθε κατακτητή, στην χώρα μας που δεν άνέχεται να ζή υποδουλωμένη... Λοιπόν, αυτοί γιατί έπρεπε πάντα να ζουν σκλάβοι στους λευκούς; Είναι κι αυτοί άνομοι κ' έχουν ίσα δικαιώματα με όλους μας. Μπορεί ό λευκός να τους έβασε στην πολιτισμένη ζωή, μπορεί να τους βοήθησε να προοδέυσουν, αλλά δεν έ-

ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΦΑΡΜΑΚΟ
ΣΥΣΤΗΣΗ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ...

ΑΜΦ6/1

ΘΑ ΤΟ ΒΡΗΤΕ ΣΤΑ...

Φαρμακεία ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ, με 74 χρόνια πείρα στην εξυπηρέτηση του κοινού. Σας προσφέρουν ταχυστάτη εξυπηρέτηση και τεράστια ποικιλία, άκόμη και των σπανιώτερων φαρμάκων.

ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ: ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ ΓΩΝΙΑ - ΧΑΥΤΕΙΑ - ΚΑΝΑΡΗ 23 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ

δέκα χρόνια νεώτερη με Μπάντεντας!

badedas

συμπυκνωμένο άφρωδες λουτρό
- μια μεγάλη απόλαυσι
της σύγχρονης ζωής.
Ο πλούσιος αφρός
του badedas απομακρύνει
τις έννοιες σας,
τονώνει κάθε κύτταρο
του δέρματος σας,
κάνει το σώμα σας
να λάμψη από υγεία.

badedas

άνανεώνει τον δυναμισμό σας.

"ΑΛΕΚΤΩΡ"

Οι αναγνώστες
γράφουν
επιστολές

πρέπει να τους ζητήση τίποτε περισσότερο.

Κουράστηκαν οι μαύρες πλάτες τους να ανέχονται τον δούρδουλα, τα χέρια τους να εργάζονται για ένα ξεροκόμματο, τα μέτωπά τους να ιδρώνουν για χατήρι των λευκών και τα κορμιά τους να καμπουριάζουν μπροστά στον άσπρο αφέντη κι άρχισαν να υψώνουν σιγά - σιγά το ανάστημά τους, ζητώντας κατανόηση και ανθρωπιά. Και τότε, ο λευκός αγρίεψε. Έχανε τους σκλάβους του, τους υπηρέτες του και σήκωσε πρώτος το όπλο. Τό σίμα που χύθηκε δεν μπορούσε να είναι μόνο των μαύρων. Κ' εκείνοι, με την σειρά τους, εκδικήθηκαν τον χαμό των αδελφών τους, εκδικήθηκαν τον λευκό που τους έδωσε μαχαίρι και θάνατο γι' ανταμοιβή των τόσων χρόνων της σκλαβιάς τους. Και τί είχαν ζητήσει; Την ελευθερία τους, αυτό το πολύτιμο αγαθό που δλοι οι λαοί αγωνίζονται για να το αποκτήσουν ή να το διατηρήσουν.

Τι θα είχε γίνει, όμως, αν στο αίτημά τους αυτό οι λευκοί απαντούσαν απλώνοντας τους φιλικά το χέρι; Απολύτως τίποτε. Θα γίνονταν οι μαύροι ελεύθεροι, χωρίς το αίμα κανενός να άσπρη την γή και χωρίς να ριζώθι μίσος στις καρδιές τους για την σκληρότητα των λευκών.

Όλοι όσοι θα θυσιάζαν πρόθυμα και την ζωή τους ακόμη για την ελευθερία τους, πως μπορούν και εξαγορά λουθούν να είναι υπέρ των φυλετικών διακρίσεων; Εγώ, με τα δεκαεφτά μου χρόνια, απλόκω το χέρι στον κάθε άνθρωπο, είτε μαύρο, είτε λευκό, και εύχομαι ν' αδέλφωθι όλη η ανθρωπότητα και να πάψη η έχθρα και το μίσος να πλανιούνται στην γή.

Αθήναι

ΜΑΓΓΙΑ ΠΕΤΑΛΑ
Μαθήτρια

Είς το υπ' αριθμόν 592 τεύχος των «Εικόνων», είχα την μεγάλην χαράν να διαβάσω τας επιστολάς δύο φοιτητών, σχετικώς με το επίμαχον, τελευταίως, θέμα της Ροδεσίας και της Ν. Αφρικής.

Είναι καλό δείγμα το ότι υπάρχουν φοιτηταί, οι οποίοι όχι μόνον συζητούν έχοντες πλήρη επίγνωσιν του συζητουμένου θέματος, όχι μόνον παρατίσσουν επιχειρήματα ρεαλιστικά, αποκαλύπτοντα επιστημονικήν γνώσιν και συνείδησιν, αλλά, το σπουδαιότερον, λαμβάνουν θέσιν επανύμως, μη παρασυρόμενοι υπό συναισθηματισμών της κακίας ώρας ή υπό του κακώς έννοουμένου «άνθρωπισμού».

Αναφορικώς με το θέμα των λευκών και των μαύρων, εις τα δύο αυτά μεγάλα κράτη της Αφρικής, με αγωνίσαν και χαράν μαζί άναμένω την ώραν κατά την οποίαν η «κοινή γνώμη» θα απορρίψη άφιδρασμένη την άνουστον και ρασιέλλαν της όψιμου «αγανακτήσεως» εκ της καταπίεσεως των μαύρων υπό των λευκών, την οποίαν τόσοι έντέχνως της έχει δώσει η προπαγάνδα των ένδιαφερομένων άμέσως τέως εκυρίων των. Διότι δεν δύνανται να κρύβωνται διά παντός όπισθεν του δακτύλου των.

Αθήναι

Π. ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ
Φοιτητής

Ός άπλός πολίτης του Καίτη Τάουν, επιθυμώ να υπογραμμίσω πόσο είναι γενοπιαστικό το ότι, κατά διαταγήν της κυβερνήσεώς των, άπηγορεύθη εις τους άξίωματικούς και τους άξιους του άμερικανικού άεροπλανοάυδρας το «φασισκλίνος Ρούσβελτ» να άποδίσσασθουν εις την πόλιν μας.

Μόλις έγύρισα από το έν λόγω άεροπλανοφόρον, όπου συνωμύησα με άρκετους από τους άνδρες του, οι όποιοι θα ήθελαν να ιδούν τις δυσοφιές του Καίτη Τάουν και να διαπιστώ-

σουν ότι ή πόλις αυτή δεν κατοικείται από τέρατα, δράκους και τυράννους.

Πόσο στενοκέφαλη και τραγική στάσις, το να άπαγορεύεται ή άποδίστασις κατόπιν όδηγιών έξ Ουάσιγκτων. Είμαι βέβαιος, ότι υπάρχουν πολλοί από έμάς στο Καίτη Τάουν που θα ήθελαν να άναποδώσουν την προσβολήν με προσβολήν, λέγοντας στην Ουάσιγκτων να πάη άλλου για τον άνεφοδισμόν του άεροπλανοφόρου της.

Καίτη Τάουν

ΕΛΛΗΝ.
ΝΟΤΙΟΑΦΡΙΚΑΝΟΣ
Μ.Σ.

Μήνες τώρα παρακολουθώ από τις στήλες του «Ταχυδρομείου» την διαμάχη πάνω στο φυλετικό ζήτημα. Υπεραμύνονται οι λευκοί κάτοικοι της Αφρικής, οι μόνοι, άλλωστε, που γνωρίζουν τους μαύρους από κοντά και μπορούν να έχουν μια γνώμη θετική (έστω και κάπως επηρεασμένη, άς κάνωμε αυτή την παραχώρησι). Καταφέρονται οι έλλοι, οι μένοντες μακριά και εκφράζοντες γνώμη μάλλον θεωρητική (ή έστω και συναισθηματική, άς κάνωμε και σε τούτους αυτή την παραχώρησι). Ούτως ή άλλως, τα ύπερ και τα κατά επαναλαμβάνονται στερεοτύπως και πιθανόν να επαναλαμβάνονται έπ' άπειρον, «παρορμηλαγές πάνω σ' ένα γνωστό θέμα». Νομίζω, όμως, πως καιρός είναι πιά να θεωρηθι το θέμα αυτό λήξαν και να παύση να γεμίζει τις στήλες σου. Ο πολέμιος και λιγοστός χώρος τους πρέπει να διατίθεται για ποικίλα θέματα που άφορούν και κάπως άμεσώτερα τους έν Έλλάδι παροικούντας. Δεν έχωμε τίποτα να πούμε για τα έδώ; Όλα πάνε ρολόι; Δεν έχωμε για τίποτα άλλο να ένδιαφερόυμε και άποφασίσαιμε έμεις, οι άναγνώστες των «Εικόνων», να λύσωμε, δι' έπιστολών, τα διεθνή προβλήματα; Οι μαύροι είναι σε θέση να κανονίσουν τις υποθέσεις τους (και το έχουν πολλαπλώς άποδείξει), χωρίς τις δικές μας ύποδείξεις.

Αθήναι

Π. ΡΟΔ.

Άλληλογραφία

● Δ. Π. Α.: Η διεύθυνση του ζωόφιλου κ. Μ. Γκάμπη, την όποιαν μας ζητάτε, είναι: Άσκληπιού 19, Αθήναι. Τηλ.: 624.014.

Ζητούν άλληλογραφία

Η ΝΤΕΠΗ ΑΝΑΣΤΑΣ ΟΠΟΥΛΟΥ, άπό τον Άλμυρο Βόλου, ζητεί άλληλογραφία με συνομηλικούς της, (ήλικίας 16 - 17 έτών), από όλο τον κόσμο, νο σε άγγλική γλώσσα. Η διεύθυνσή της: DEPPY ANASTASOPOULOU, 4 Athens Str., Almyros (Volos), Greece.

ΜΑΙΡΗ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ - ΠΑΠΠΑ ΙΑΤΡΟΣ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ - ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ
Ειδικώς μετεκπαιδευθείσα εις Παρίσιους

Επιστημονικαί θεραπεύει -
Αποτρίχωσις, άκμή, τριχόπτωσης, εύρυαγγεία και λοιπά δερματοπάθειαι

Δέχεται καθ' έκάστην, πλην Σαββάτου, 5 - 7 μ.μ. και επί συνεντεύξει
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 180, Τηλ.: 870.478

τα διασημότερα
μοντελλα
προτιμούν τις
καλτσες DAR

DAR Sanitized®
Η ΔΟΡΑΤΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ
ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ
ΤΩΝ ΠΟΔΙΩΝ ΣΑΣ

ΣΤΗΝ ΚΟΡΥΦΗ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΜΟΔΑΣ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΚΑΛΤΣΩΝ - ΠΛΕΚΤΩΝ ΙΑΚ. ΔΑΡΖΕΝΤΑΣ Α. Ε ● ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 33 ΑΘΗΝΑΙ

reclam

Tissus

ANGELOPOULOS

Haute Couture

ΠΡΟΣΟΧΗ, ΣΤΟΥΣ 32 ΦΙΛΑΝΤΙΣΕΝΙΟΥΣ ΔΡΑΚΟΝΤΕΣ

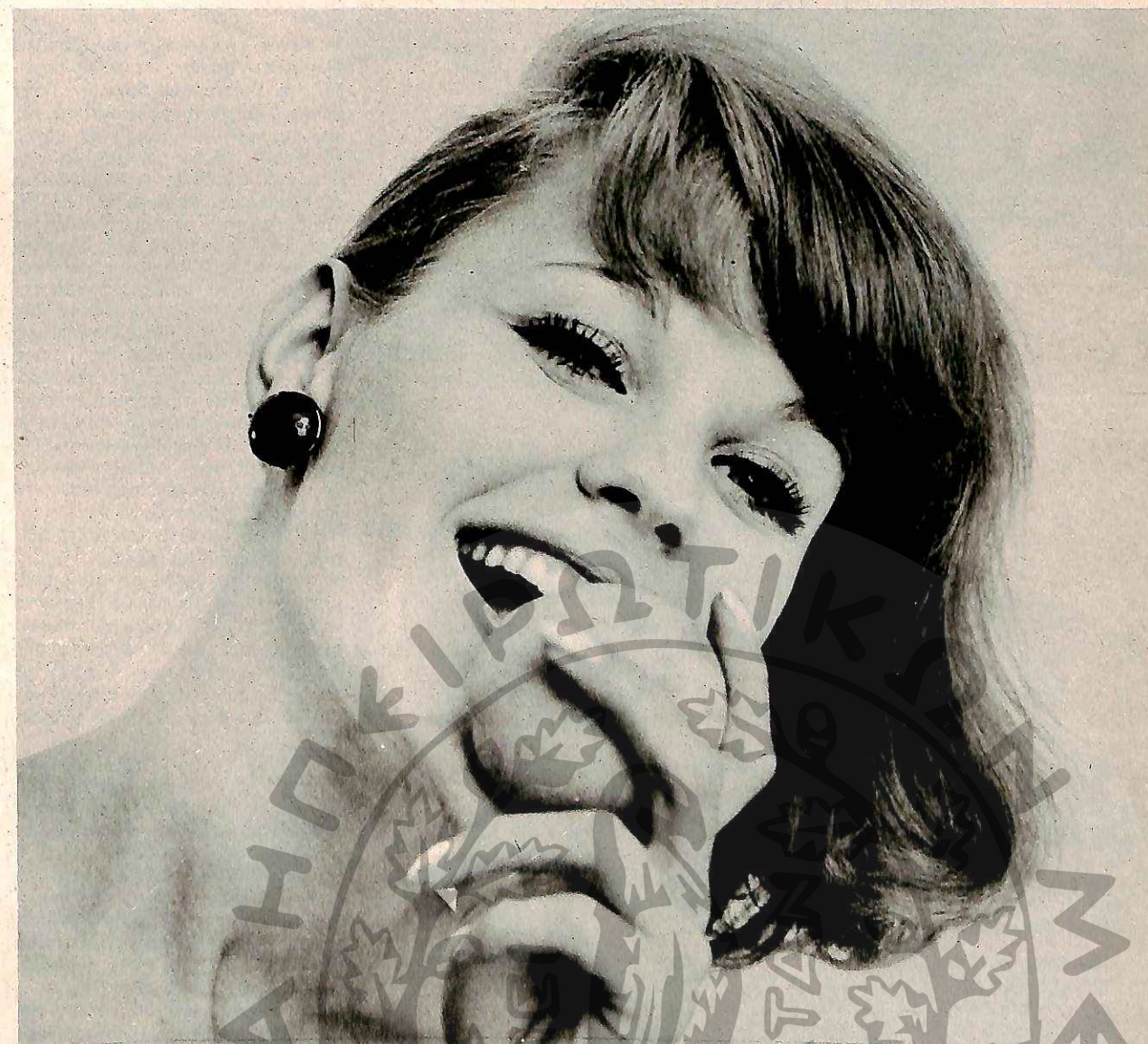

Ο Δρ Άντρέ
ΣΟΥΜΠΙΡΑΝ
συμβουλεύει

Αποκλειστικότητας
των «ΕΙΚΟΝΩΝ»

Ακούει κοινές συχνά να λένε για μια γυναίκα: «Δεν είναι μόνο που είναι τόσο όμορφη. Έχει και τόσο χαριτωμένο χαμόγελο». Και είναι βέβαιο πως ένα τέτοιο χαμόγελο, που τις περισσότερες φορές οφείλεται στα γερά δόντια, παίζει θετικό ρόλο στις κοινωνικές σχέσεις της ωραίας γυναίκας και είναι μια απόδειξη της σημασίας που έχει η εξίσωση: Υγεία = όμορφιά. Στην ζωή μας αποκτούμε 32 δόντια: Στην αρχή είκοσι, τους γαλακτίες, και αργότερα φθάνουμε στα 32. Τα τελευταία αυτά πρέπει να τα διατηρούμε σαν τον μεγαλύτερο θησαυρό.

Δεν μπορεί να φαντασθώ κανείς τί σημασία έχουν για την γενικότερη υγεία του ανθρώπου τα μικρά αυτά κόκκαλα, τα σκεπασμένα με σμάλτο, που πολλοί κάνουν το λάθος να τα νομίζουν αδρανή. Μια βλάβη στα δόντια μπορεί να απειλήσει το μάτι, την καρδιά, το στομάχι ή και όλοκληρο το πεπτικό σύστημα, τις αρθρώσεις. Βλάβη στα δόντια σημαίνει διατήρηση στον οργανισμό

ΤΑ ΓΕΡΑ ΔΟΝΤΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΦΡΟΥΡΟΙ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΜΑΣ

μόνιμης μολυσματικής εστίας, που φέρνει προδιάθεση σε φαρυγίτιδες, σε όξεις ρευματισμούς των αρθρώσεων και σε πολλές άλλες αρρώστιες.

● Η ιδέα που έχουμε σχετικά με την υγεία των δοντιών είναι συχνά αρνητική. Σκεπτόμεθα: «Αφού τα δόντια δεν πονάνε, αφού τα ούλα δεν ματώνουν, όλα πάνε καλά». Σφάλμα!.. Μια τερηδόνη είναι δυνατόν να προχωρήσει πολύ καιρό, χωρίς να εκδηλώνεται

με τον παραμικρό πόνο. Και το κατακάθισμα μπορεί να σωριάζεται στην εξωτερική επιφάνεια για κάμποσον καιρό, πριν προκαλέσει μια επικίνδυνη ουλίτιδα.

● Μόνον ο δοντίατρος μπορεί να κρίνει αν τα δόντια σας είναι γερά. Και γι' αυτό αρκεί μια επίσκεψη τον χρόνο. Εμείς, είναι αρκετό να ξέρουμε ότι οι κυριότερες αρρώστιες, που απειλούν τα δόντια μας, είναι οι τερηδόνες και οι παθήσεις των ούλων και

της υποδομής των δοντιών, που λέγονται συνήθως παροδοντοπάθειες.

● Η τερηδόνη, που λέγεται συχνά «ασθένεια του πολιτισμού», καταστρέφει τις σκληρότερες ουσίες του σώματος του δοντιού: Το σμάλτο και την οδοντίνη. Είναι άγνωστο τι ακριβώς την προκαλεί, αλλά είναι γνωστό τί την ευνοεί. Επίσης, είναι γνωστά ώρισμα μέτρα για την πρόληψή της.

PANTENE

ή βιταμίνη
των μαλλιών

3 λεπτά την ημέρα μασάζ με PANTENE είναι αρκετά για να έχετε μαλλιά υγιή ο'λη σας τη ζωή.

Τό πρωί, μετά τό ξύπνημα, τά μαλλιά είναι άκατάστατα. Μόνον ή χτένα καί ή βούρτσά, συχνά, δέν μπορούν να τά στρώσουν.

"Άλλοτε τά έβρεχαν με σέτο νερό, πού τά έκανε θαμπά καί ευθραυστά, με κίνδυνο να τά χάσουν. Σήμερα, ένα καθημερινό μασάζ με PANTENE τρέφει τά μαλλιά από τή ρίζα τους καί τά βοηδεί στην ανάπτυξη τους.

Γιατί τό PANTENE είναι ή μόνη λοσιόν στον κόσμο, πού περιέχει PANTYL, τή νέα βιταμινούχο ουσία τής HOFFMAN LA ROCHE.

Τό PANTYL απορροφάται ταχέως από τό τριχωτόν δέρμα τής κεφαλής, φθάνει ως τīs ρίζες των μαλλιών, τīs τονώνει καί τους δίνει νέα δύναμη.

PANTENE

"Ο,τι καλύτερο υπάρχει για την τόνωση, την υγεία καί την όμορφη των μαλλιών.

"ΔΕΚΤΩΡ"

Προσοχή, στους 32
φιλντισένιους δράκοντες

- Κατά τήν γνώμη των ειδίκων, όλη ή σύγχρονη διατροφή άπειλεί τήν υγεία των δοντιών. "Όχι μόνον ή ζάχαρη, αλλά καί τό γάλα, τό τυρί, τό ψωμί, τά αύγά, τά ψάρια, τά θαλασσινά, τά κρέατα, τά καρύδια, τά άμύδαλα, τά λαχανικά, τά φρούτα. "Αν θέλαμε, λοιπόν, να έξοστρακίσουμε από τό διαιτολόγιό μας όλες τīs τροφές πού βλάπτουν τά δόντια, θα έπρεπε να πεθάνουμε από τήν πείνα. "Ιδιαίτερα στο κεφάλαιο τής ζαχαρώς, θα έπρεπε να στερήσουμε τά παιδιά από τροφή πού είναι από τīs πιο άπαραίτητες για τήν διαιτητική ίσορροπία καί τήν ανάπτυξη τους, πράγμα για τό όποιο, φυσικά, δέν μπορεί να γίνη λόγος. "Αντίθετα, πρέπει να ενθαρρύνουμε τά παιδιά να τρώνε ζάχαρη.

Πώς θα προστατευθούμε, λοιπόν, από τήν τερηδόνα;

- Προσέχοντας να μη μένη άνάμεσα στα δόντια καί τό ελάχιστο κατάλοιπο από φαγητά, περισσότερο από λίγα τέταρτα τής ώρας, βουρτσίζοντας δηλαδή τά δόντια κάθε φορά πού τρώμε κάτι, καί όχι μόνο μετά τά γεύματα.

- "Ακούμε συχνά να λένε: «Οί μαύροι τής "Αφρικής καί οί "Ερυθρόδερμοι δέν ξέρουν τί θα πη όδοντόβουρτσά, καί όμως δέν υποφέρουν από τερηδόνα. Καί ή παρατήρηση αυτή είναι σχεδόν σωστή. Βέβαια, καί τά δόντια των πρωτόγονων λαών προσβάλλονται από τερηδόνα, αλλά πολύ λιγώτερο από των πολιτισμένων. Γιατί; Για πολύπλοκους οργανικούς λόγους καί, όσο για τους "Ερυθρόδερμους, έπειδή πίνουν νερό πού περιέχει φθόριο. Για τους πολιτισμένους δέν μένει άλλος τρόπος από τό συχνό βούρτσισμα, πού έμποδίζει τīs ζυμώσεις καί τήν παραγωγή όξινων ουσιών στο στόμα.

- Στην περίπτωση πού τό βούρτσισμα είναι άδύνατο, γιατί είμαστε μακριά από τό σπίτι κλπ., συνιστάται ένα ζεστό τσάι ή χαμομήλι κλπ., χωρίς ζάχαρη, ή να μασήσουμε λίγο άμμό καρότο ή μήλο. "Η τακτική έπίσκεψη στον γιατρό έπιτρέπει να άνασταλούν οί μικρές βλάβες πού έχουν αρχίσει να παρουσιάζονται — βλάβες πού είναι δυνατόν να οδηγήσουν σε άνεπανόρθωτες κατα-

στροφές καί, τελικά, στην άφάιρηση του δοντιού.

- Παρ' όλες τīs φροντίδες, υπάρχει ένας έχθρος των δοντιών, πού κάνει τήν εμφάνισή του σε όλους, μετά τό δέκατο πέμπτο έτος: "Η τρυγία, τό πουρί δηλαδή, πού κατακαθίζει στα δόντια. Δέν είναι άκριβώς γνωστό πώς σχηματίζεται. Ξέρουμε μόνον ότι αρχίζει με τήν δημιουργία πλακών από βακτηρίδια, πού με τήν άσβεστοποίησή τους σκληραίνουν. Με τήν βοήθεια των πλακών αυτών, άλλα βακτηρίδια προσβάλλουν τά δόντια ή διεισδύουν στα ούλα. Πίσω τους ακολουθούν τά προϊόντα τής άποσύνθεσως των τροφών, πού προκαλούν τīs μολύνσεις.

- Αυτή είναι τīs περισσότερες φορές ή αρχή τής ουλίτιδος (αίματωμα των ούλων) καί των φιδρών πυορροιών. Τό φάρμακο είναι ένα: "Η άπόξεση τής τρυγίας — εργασία λεπτή καί πού χρειάζεται αρκετές ώρες, αλλά καθόλου όδυνηρή. Μόνον ό γιατρός είναι σε θέση να κάνει αυτή τήν δουλειά.

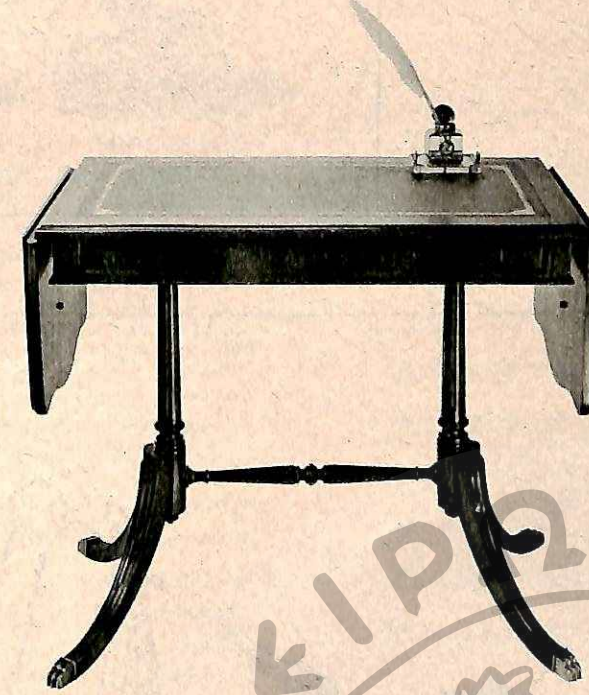
- "Η άπόξεση πρέπει να γίνεται κάθε τόσο, για να άποφεύγονται μολύνσεις των ούλων, πού θα χρειασθούν μετά αρκετό καιρό για τήν θεραπεία τους. "Όσο για τήν πυόρροια, πρέπει να ξέρουμε ότι είναι ή χειρότερη άσθένεια των ούλων, καί είναι δυνατόν να κλονίση τόσο τά δόντια, ώστε να μη μένη άλλη λύση από τήν έξαγωγή.

- Προσοχή!.. Πρέπει να άνησυχούμε μόλις ένα δόντι αρχίζει να χάνη τήν σταθερότητά του. Αυτό είναι σύμπτωμα βαθιάς μολύνσεως, πού άπαιτεί άμεση θεραπεία. "Εξαίρεση: Κατά τήν διάρκεια τής έγκυμοσύνης είναι δυνατόν να κλονισθούν προσωρινά τά δόντια, αλλά μετά τον τοκετό θα ξαναβρούν τήν σταθερότητά τους.

- Τά γερά δόντια δέν είναι έγύηση μόνον όμορφιάς, αλλά καί υγείας, καλής μασήσεως καί προστασίας έναντίον πλήθους άσθενειών.

Τά 32 δόντια είναι μικροί φιλντισένιοι δράκοντες, οί όποιοι φρουρούν τήν υγεία μας στην πύλη αυτή του οργανισμού πού λέγεται στόμα.

"Αντρέ Σουμπιράν

**ΓΙΑΤΙ χρειάζονται αυτοί
οί 13 έπιλεγμένοι έργοδηγοί;**

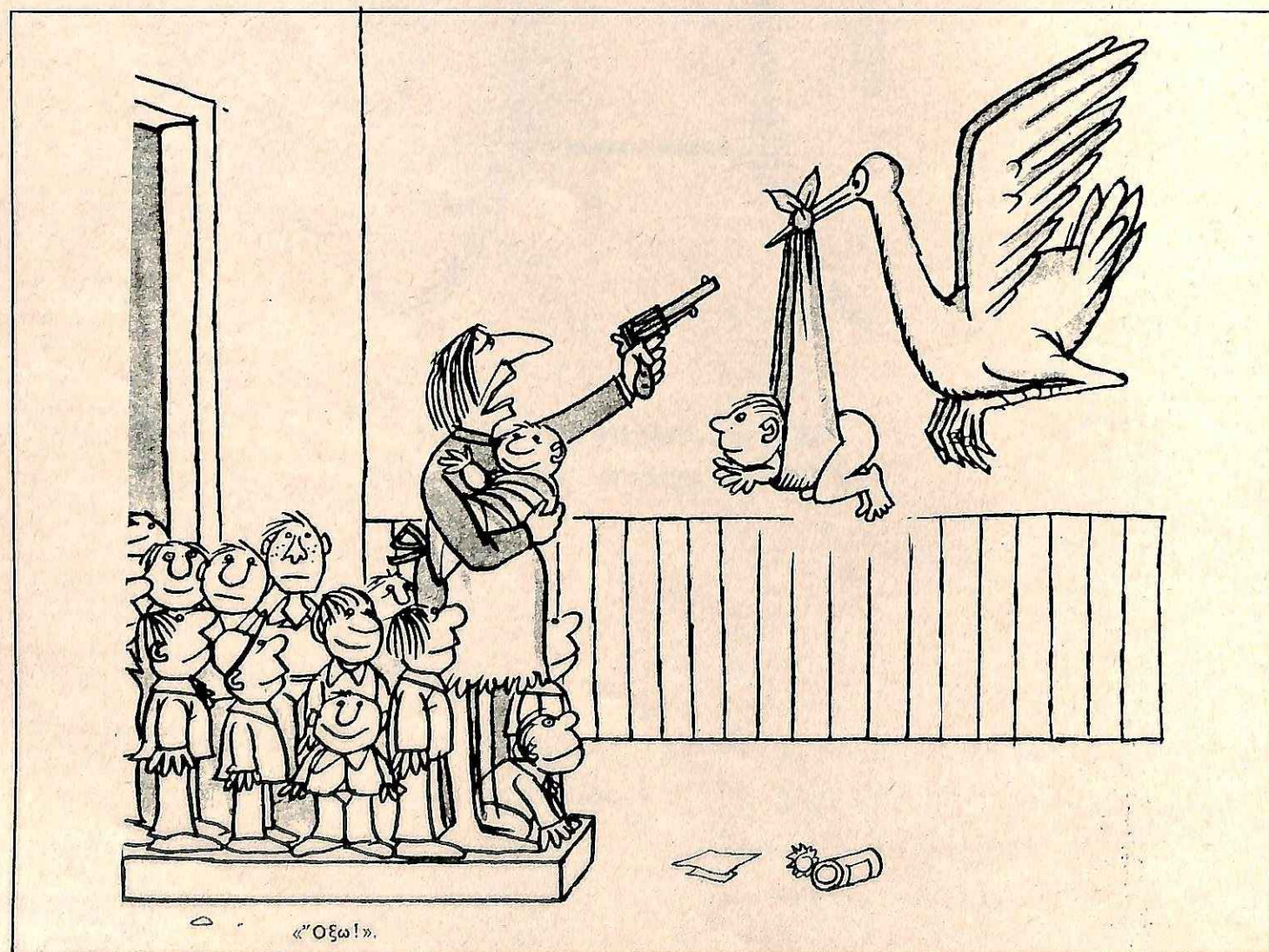
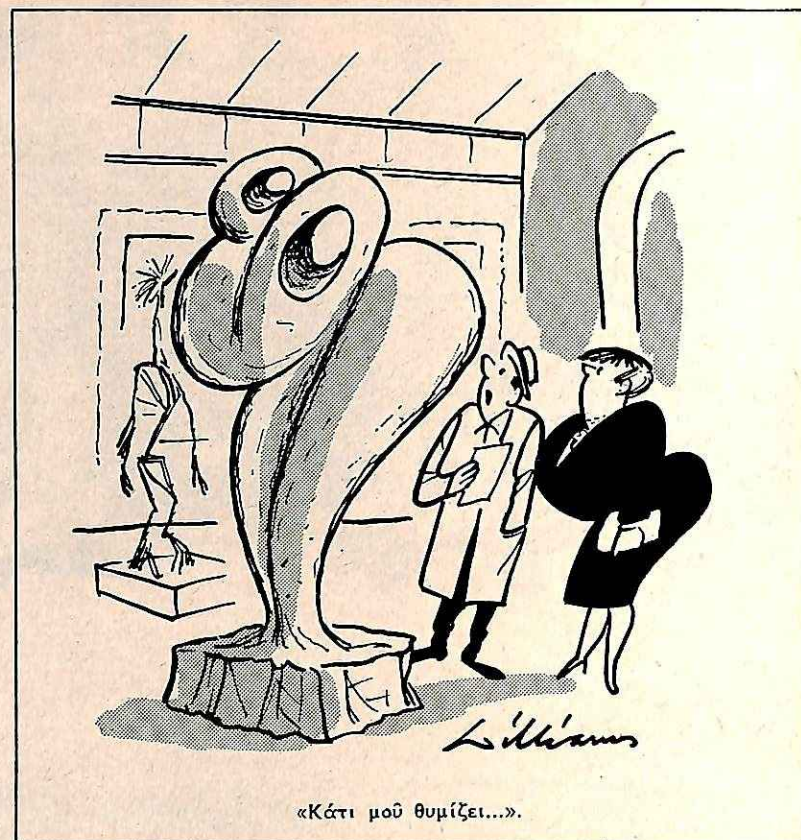
για να γίνη τό έπιπλο, σωστό στις αναλογίες καί φροντισμένο στις λεπτομέρειες...
για να προσθέσουν με τά ευαίσθητα χέρια τους τό μεράκι, τήν πεύρα, τό ταλέντο...
για να συμπληρώσουν τήν ακρίβεια τής μηχανής...
για να κάνουν δηλαδή ένα έπιπλο ... Βαράγκη.

ΒΑΡΑΓΚΗΣ

Βουκουρεστίου 25, τηλ. 628.058, Φιλελλήνων 14, τηλ. 221.659, Πεύκη "Αμαρουσίου, τηλ. 017.365

KK 62/1146

Έρχεται; Δεν έρχεται ο ιδρυτής της ΕΡΕ; Τι θα κάνει ο κ. Κων. Καραμανλής; Οι παρισινές συννεργασίες του με στελέχη της ΕΡΕ και οι αθηναϊκές εξομολογήσεις των «επιτελών» του κόμματος. Πώς ερμηνεύονται οι «εκμυστηρεύσεις» του ιδρυτού και οι «αποκαλύψεις» και «διευκρινίσεις» των στελεχών. Στις σελίδες 14 - 18, μία ανάλυση του κ. Ν. Μεταξά, μαζί με ένα αποκλειστικό φωτορεπορτάζ του κ. Costa Hayden, από το πρόσφατο ταξίδι του κ. Κων. Καραμανλή στην Αμερική.

Θά επανέλθω στην Ελλάδα και στην πολιτική ο ιδρυτής της Ε.Ρ.Ε. κ. Καραμανλής

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΟΥΣ
ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΟΣ • ΑΡΙΘ. 595
ΕΤΟΣ ΙΒ' • 17 ΜΑΡΤΙΟΥ 1967

Γραφεία: Αθήναι, Σωκράτους 57 - 59 (τ.τ. 101). Τηλέφωνα: Διευθύνσεως, 537.988. Συντάξεως, 523.366. Διαχειρίσεως, Διεκπεραιώσεως, Αγγελιών Τηλ. 537.611 (10 γραμμάτια)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«Εκδόσεις Βλάχου - Λούνδρα»
ΓΕΝ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
Ελένη Γ. Βλάχου - Λούνδρα
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: Κ. Ψύχας
ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ Π. Λαμπρίδης

Αρχισυντάκτης: Δ. Παπαναγιώτου.
Αρθρογράφος: Θ. Παπακωνσταντίνου.
Επί της ύλης: Κ. Βεντίκος.

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ
Πέτρος Αναγνωστάπουλος, Φοίνις Γεωμανός, Θέμος Δασκαλόπουλος, Ελένη Δουκίδου, Βασ. Καζαντζής, Μαρία Καραβία, Μαρία Κοτσαμάνη, Αλέξ. Κοτζιάς, Ι. Λάμπας, Νικ. Μεταξάς, Μ. Παρυσανειδής, Ροζίτα Σάκου, Ανδρέας Φραγκιάς, Ι. Χατζηαργύρης, Σ. Χατζηαργύρης, Χο. Αλούτης, Στέλ. Αστεριάδης, Δημήτριος Βόγλης, Αγγελόλαος Βούρβουλης, Γ. Γρίκας, Α. Διαμαντόπουλος, Γ. Δρόσος, Α. Καραμαυράς, Θ. Καρζής, Ε. Κόλιας, Α. Κορομηλάς, Α. Λιδωρίκης, Α. Μαρκαντώνης, Χο. Οικονόμου, Γεώργ. Παρελάκης, Ελένη Χαλκούση, Αγνή Χαράμνη, Κ. Ψαλιδάς, Βαγγέλης Ψυφάκης.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑΙ ΤΗΡΗΣΕΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: Νικόλαος Καραμούζης

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

Φο. Άλκουδας, Ελένη Αθανάτι, Δημ. Δουλαβέρης, Γιάννης Κυριακόπουλος, Μ. Λάσση, Μίκα Ρωμανού, Ηλ. Σκουλάς.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΤΗΡΗΣΙΣ

Β. Καραμανλής, Π. Ασπμαχόπουλος, Κ. Πασχαλίδης, Α. Παπαδόπουλος, Α. Λουβίδης

Προϊστάμενος τυπογραφείου: Δ. Φλώρος (Όδός Μιλήτου, αριθμός 10, Αθήναι)

ΤΟ «ΡΟΖ ΒΙΒΛΙΟ» ΜΕ ΤΙΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΗΣ ΜΕΛΙΝΑΣ!..

Στο τέλος του μηνός θα δο-
3η στο Μπροντγουάιν ή με-
γάλη πρεμιέρα του μιούζικαλ
«Ιλντα, ντάρλινγκ», πού, έν
τῷ μεταξύ, έχει γνώρισε με-
γάλη επιτυχία στις πόλεις, ο-
που ήδη παίζεται. Αλλά, έκ-
τός από τις επιτυχίες, είναι
και οι «σκέψεις της Μελίνας»
πού γνωρίζουν τώρα μεγάλη
δημοσιότητα στην Εὐρώπη.
Στις σελίδες 38 - 44, αποκλει-
στικό φωτορεπορτάζ από τις
παραστάσεις της «Ιλντα»
στην Αμερική, μαζί με τὸ
«Ρόζ βιβλίο» της Μελίνας

Ο κάου μπόυ και ο διανοούμενος...

ΣΕΛΙΔΕΣ 20 - 23

...ή ο καυγάς γύρω από τὸ πανεπιστήμιο
Μπέρκλεϋ! Ένα εξαιρετικά ενδιαφέρον ρε-
πορτάζ, για ένα «αμερικανικό πρόβλημα»,
τὸ ὁποῖο παρουσιάζει γενικότερο ενδιαφέρον.

Απορίες τοῦ «καθεστῶτος»...

ΣΕΛΙΔΕΣ 25 - 26

Τὸ «καθεστῶς» καὶ τὸ «κατεστημένον». Σύγ-
χυση λέξεων καὶ πραγματικότητας. Μία πρω-
τότυπη ἀνάλυση ἀπὸ τὸν συνεογάτη τῶν
«Εἰκόνων» κ. Βασίλη Α. Καζαντζή.

Στὰ ἴχνη τοῦ μεγάλου μυστικοῦ

ΣΕΛΙΔΕΣ 28 - 30

Ἡ «αἰωνία νεότης» ἀποτελεῖ ἓνα ἐξαιρετικό
στόχο τῆς ἐπιστήμης. Νέες ἀνακαλύψεις καὶ
νέες ἐπιτυχίες τῶν εἰδικῶν. Τὸ μυστικό τῆς
καταπολεμήσεως τοῦ γήρατος κατακτάται.

Ο Χίλλαρυ ἐπιστρέφει στὸ Ἔβερεστ

ΣΕΛΙΔΕΣ 32 - 36

Αὐτὴ τὴν φορὰ ὁ κατακτητὴς τῆς Στέγης τοῦ
Κόσμου δὲν ἐπιδίδεται σὲ νέες ἀναζητήσεις,
ἀλλὰ κτίζει ἓνα νοσοκομεῖο γιὰ τὰ βοηθήσει
τοὺς φίλους τοῦ τῆς φυλῆς τῶν Σέεπα. Ἀ-
ποκλειστικὸς τῆς «London Express» - «Εἰκόνων»

Οἱ ἀποκρηάτικες μεταμφιέσεις καὶ ὁ ζωγράφος

ΣΕΛΙΔΕΣ 50 - 53

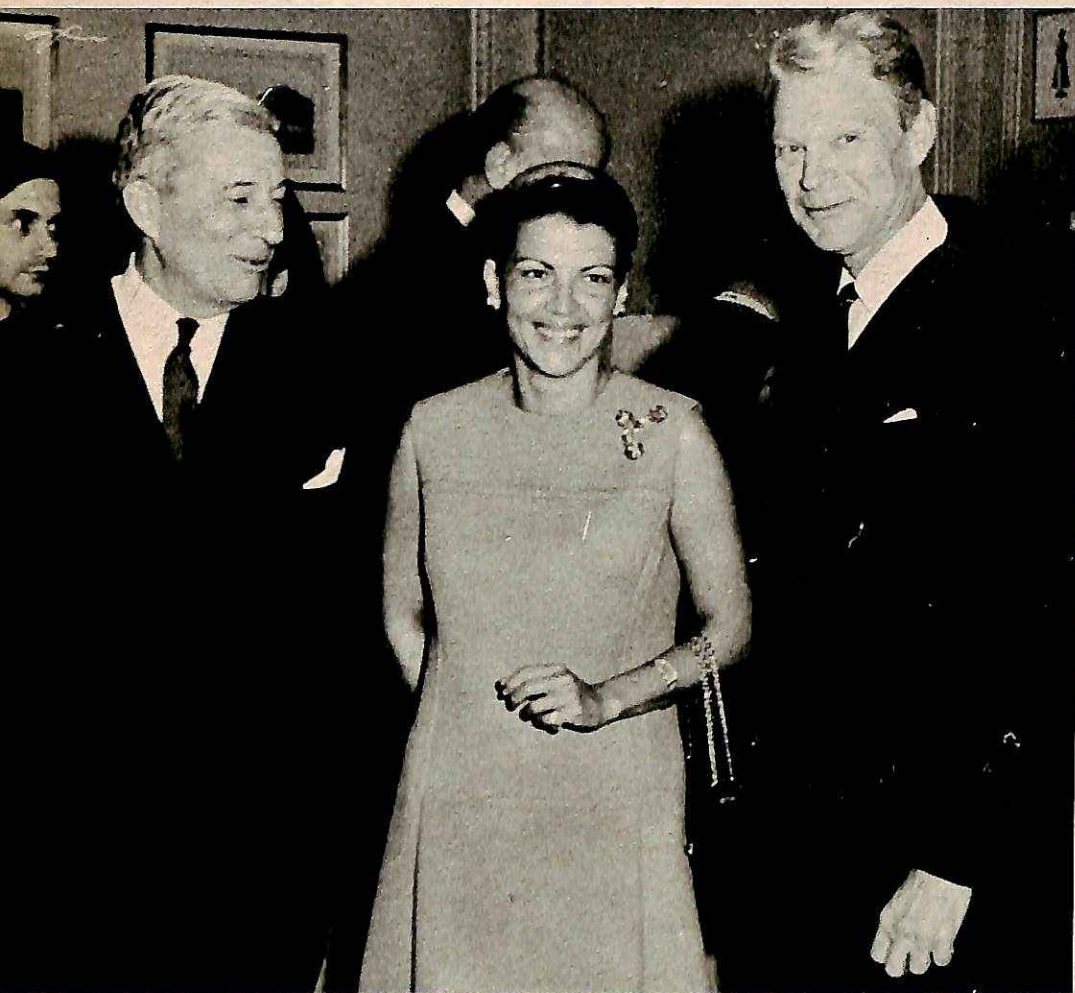
Ὁ Ν. Χατζηκυριάκος - Γρίκας, ὅπως ἐμφανί-
ζεται ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ καὶ ὅπως ἀποκαλύπ-
τεται (ἢ ἀπὸ τῶν ἀποκρηάτικων μεταμφιέ-
σεών του. Οἱ καινούργιες κατευθύνσεις του.

Καὶ οἱ χαρταετοὶ ἔχουν καρδιά...

ΣΕΛΙΔΕΣ 54 - 55

Αὐτὸ ἀποκαλύπτει ὁ Γιάννης Κυρια-
κόπουλος στὸ ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡ αὐτῆς
τῆς ἑβδομάδος. Μία ρομαντικὴ σάτιρα γύρω
ἀπὸ τὸ ἐφήμερο εἶδύλλιο δυὸ χαρταετῶν...

ΛΕΙΠΕΙ πολὺν καιρὸ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ὁ Κωνσταντῖνος Καραμανλῆς. Καὶ στὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του συν-έβησαν πολλὰ καὶ πολὺ κρίσιμα γιὰ τὸν τόπο. Τὸ ὄνομά του, ὅμως, δὲν ἔπαψε κάθε τόσο ν' ἀναφέρεται — ἀπὸ φί-λους, ἀπὸ ἐχθροὺς καὶ ἀπὸ τοὺς ἀδιάφορους ἀκόμη. Καὶ τὸ ἐρώτημα, ἂν καὶ πότε, καὶ πῶς θὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἑλ-λάδα αἰωρεῖτο πάντα στὴν πυκνὴ ἀπὸ ἐξελίξεις περίοδο, ποὺ ὁροθετεῖται, κατὰ κάποιον τρόπο, ἀπὸ τὴν ἀπροσδό-κητη —τότε— ἀναχώρησή του. • Ξαφνικά, αὐτὲς τὶς ἡμέρες, γύρω ἀπὸ τὸ ἐρώτημα καὶ τὸ ὄνομα Καραμανλῆς, ὁ θόρυ-βος πολλαπλασιάσθηκε γεωμετρικά. Καθημερινὴ ἀναφορά στὸν ἡμερήσιο τύπο ὅλων τῶν ἀποχρώσεων καὶ ἐπιδιώ-ξεων. Σχόλια, ἄρθρα, ἐκκλήσεις, πολεμικὴ, εἰκοτολογία, ψευδοσυνεντεύξεις. Καὶ πλῆθος φωτογραφιῶν. Ὁ «ἐρη-μίτης τῆς Βουλώνης», ποὺ ἀπέφευγε νὰ ποζάρῃ στὸν φακὸ (καὶ ὅταν δὲν τὸ κατάφερνε παρουσιαζόταν κάπως ξε-μακρος, μοναχικός, θαρύθυμος, καὶ ὀπτικά ἀκόμη ἀπροσπέλαστος) φωτογραφήθηκε σὲ πλῆθος ἐκδηλώσεων, ποὺ πλαisiώσαν κυρίως τὴν ἐπιστροφή του ἀπὸ ἓνα ταξίδι στὶς Μπαχάμες διὰ τῆς Ν. Ὑόρκης στὸ Παρίσι. Κ' οἱ φωτο-γραφίες αὐτές, σὲ πλῆθος ἐκφράσεων, ἀνάμεσα σὲ πλῆθος ἀπὸ γνωστούς, ἀπὸ κοσμικούς, μέχρι ἀνωτάτους στρα-τιωτικούς καὶ διπλωμάτες, παρουσιάζουν ἓναν Καραμανλῆ διαφορετικόν, ἀπὸ τὸν θεληματικὰ ἀποτραβηγμένο πολιτικόν. "Ἐναν Καραμανλῆ ἐν δράσει. Τὰ πῆγαιν' ἔλα τῶν στελεχῶν τῆς Ε.Ρ.Ε. στὴν ἰδιωτικὴ παρισινὴ κατοι-κία του, καὶ ἡ μεταφορά τῶν ἀπόψεών του, καὶ ἡ διερμηνεία τῶν «χρησμῶν» του, ἀπετέλεσαν τὸν μῆνα αὐτὸν τὸ κεντρικόν, προεκλογικὸ ἐλληνικὸ θέμα. • Μαζὶ μὲ τὸ φωτογραφικὸ αὐτὸ φασματοσκόπιο ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ ἐξώ-φυλλο καὶ συνεχίζεται στὶς σελίδες αὐτές, ὁ πολιτικὸς συνεργάτης τῶν «Εἰκότων» κ. ΝΙΚΟΣ ΜΕΤΑΞΑΣ τοποθετεῖ τὸ θέμα καὶ τὸ πρόβλημα Κωνσταντῖνος Καραμανλῆς, ὅπως ἐμφανίσθηκε σήμερα στὶς πραγματικὲς του διαστάσεις, σκιαγραφώντας συγχρόνως καὶ τὶς ἐπιπτώσεις ποὺ θὰ ἔχῃ στὸ ἐγγύτατο πολιτικὸ μας αὔριο.

Ἡ ΚΑ ΑΜ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ ΣΤΗ ΔΕΞΙΩΣΗ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ κ. κ. ΛΑΜΠΟΥ-ΙΣ ΚΑΙ ΝΟΡΣΤΑΝΤ

ΕΡΧΕΤΑΙ - ΔΕΝ ΕΡΧΕΤΑΙ;

ΕΙΠΕ ὁ κ. Τσάτσος: «Ὁ ἰδρυτὴς τῆς Ε.Ρ.Ε. ἔχει σαφὴ ἀντίληψιν τῆς ἀθλιότητος, ἡ ὁποία ἐπικρατεῖ εἰς τὸν τόπον μας. Καὶ λυπεῖται βαθύ-τατα, ὅτι αἱ προβλέψεις τοὺς ἐπηλή-θευσαν. Ἐχει τὴν γνώμην, ὅτι ἡ πα-ρούσα κρίσις εἶναι σύμπτωμα βαθύ-τέρας νόσου, ἡ ὁποία δὲν θεραπεύε-ται μὲ συμβιβασμοὺς καὶ ἡμίμετρα. Ἡ προσωπικὴ μου ἐντύπωσις εἶναι ὅτι, ὑπὸ τὰς παρούσας τουλάχιστον συνθήκας, δὲν θεωρεῖ ὅτι ἡ ἐπάνοδος του εἰς τὴν ἐνεργὸν πολιτικὴν θὰ ἀ-πεδεικνύετο χρήσιμος».

Ὁ δὲ θόρυβος ἡγέρθη διότι αὐτὸ

ποὺ εἶπε ὁ κ. Τσάτσος ἦταν μὲν δυ-νατὸν νὰ ἐρμηνευθῇ ὀρθοδόξως, ἀλλὰ καί, ἐξ ἴσου, νὰ παρερμηνευθῇ! Ἔτσι, μὲ ἓνα «τουλάχιστον» ποὺ περιλήφθη στὴν δῆλωσι τοῦ κ. Τσάτσου, μὲ ἐ-κείνο τὸ «ὑπὸ τὰς παρούσας συνθή-κας» καὶ μὲ τὸ ἄλλο, τὸ «ἡ κατάστα-σις δὲν θεραπεύεται μὲ συμβιβασ-μοὺς καὶ ἡμίμετρα», ὅλες οἱ πόρ-τες ἔμειναν ἀνοικτές. Καὶ ἰδοὺ δύο ἐξ ἴσου ἐγκυρες καὶ λογικὰ σωστὲς ἐπεξηγήσεις τῶν τριῶν αὐτῶν κρίσι-μων σημείων τῆς δηλώσεως Τσα-τσου:

1 ΕΡΜΗΝΕΙΑ πρώτη:

• «Τουλάχιστον»: σημαίνει ὅτι ἡ ἐμμονὴ τοῦ κ. Κ. Καραμανλῆ στὴν ἀρχικὴ του ἀπόφασι, περὶ ὀριστικῆς ἀποχωρήσεως ἐκ τῆς πολιτικῆς, ἔχει καμφθῇ σοδαρὰ καὶ τὸ ὕστατο μετε-ρίζι, στὸ ὁποῖο ἡ ἀπόφασι αὐτὴ ἔ-χει ὀχυρωθῇ, εἶναι οἱ «παρούσες συν-θήκες». Ἄν μετεβάλλοντο τουλάχι-στον αὐτές, κάτι θὰ μπορούσε νὰ γί-νῃ. Πράγμα ποὺ σημαίνει ὅτι ὁ κ. Κ. Καραμανλῆς ἤδη σκέπτεται σοδαρὰ τὴν ἐπάνοδο του στὴν ἐνεργὸ πολι-τικὴ.

• «Ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας»: σημαίνει ὅτι ἂν ἄλλαζαν οἱ παρούσες συνθήκες, ἡ ἐπάνοδος τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς Ε.Ρ.Ε. θὰ ἔπρεπε νὰ θεωρῆται δεδαία, ἀκόμη καὶ πρὸ τῶν προσε-χῶν ἐκλογῶν.

• «Ἡ κατάσταση δὲν θεραπεύεται μὲ συμβιβασμοὺς καὶ ἡμίμετρα»: ση-μαίνει ὅτι ἀποδοκιμάζει ὁ ἰδρυτὴς τῆς Ε.Ρ.Ε. τὴν πολιτικὴν ποὺ ἀκολού-θησε ὁ διάδοχός του στὴν ἡγεσία τοῦ κόμματος καὶ ὅτι ὁ ἴδιος, ἐπα-νερχόμενος, θὰ ἐπιδιώξῃ ριζικὲς λύ-σεις, ἔξω ἀπὸ κάθε συμβιβασμό.

Ο Κωνσταντῖνος Καραμανλῆς εὐχεται στὴν Ε.Ρ.Ε. νὰ θριαμβεύσῃ κατὰ τὶς προσεχεῖς ἐκλογές. Καὶ ἐφρόντισε νὰ τὸ διο-χετεύσῃ — τὴν πρόθεσί του αὐτὴν ἀποδίδει κα-τὰ προσέγγισιν μὲ ἀρκετὴ ἐγκυρότητα ἡ δῆλωσι τὴν ὁποία ἔκαμε ὁ πρῶν ὑπουργὸς τῆς Ε.Ρ.Ε. κ. Κ. Τσάτσος, μετὰ τὴν ἐπιστροφή του ἀπὸ τὸ Πα-ρίσι. Δὲν ὑπῆρξε τυχαία, θεδαίως, ἡ μετάβασι τοῦ κ. Κ. Τσάτσου αὐτὴ τὴν φορὰ στὸ Παρίσι. Καὶ ἀ-πεδείχθη ἡ σημασία τῆς ἀπὸ τὴν αἴσθησι ποὺ ἔ-κανε ἡ δῆλωσι του — μιὰ δῆλωσι τὴν ὁποία πολ-λοι θεώρησαν ὡς προερχομένη ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸν κ. Κ. Καραμανλῆ, ὡς μιὰ δῆλωσι τὴν ὁποία ὁ ἰδρυτὴς τῆς Ε.Ρ.Ε. δὲν ὑπέγραφε ἢ δὲν προσυπέ-γραφε, ἀπλῶς γιὰ νὰ μὴν παραδιάσῃ τὴν σιωπὴ ποὺ ἔως σήμερα ἐτήρησε. Ἄν παρεδίαζε τὴν σιωπὴ αὐτὴ, καὶ μόνο τοῦτο θὰ ἦταν ἀρκετὸ νὰ ἐρμηνευθῇ ὡς πρώτη ἐπανεμφάνισις του στὴν ἐ-νεργὸν πολιτικὴ. Ἐκεῖνο ποὺ μένει ἀδιευκρίνιστο εἶναι ἂν ὁ κ. Κ. Τσάτσος ἐνήργησε μὲ δική του πρωτοβουλία, ἢ ἂν ὁ κ. Κ. Καραμανλῆς ἐξεδή-λωσε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ γίνον αὐτὲς οἱ διευκρινί-σεις. Ὁ ἴδιος ὁ κ. Τσάτσος κατηγορηματικῶς δια-τείνεται ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἰδικῆς του πρωτοβου-λίας — καὶ ὀρθῶς θὰ τὸ διετείνετο, ἔστω καὶ ἂν συνέβαινε τὸ ἀντίθετο. Πάντως, πρὶν φύγῃ, δὲν ἐ-νημέρωσε περὶ τῆς προθέσεώς του τὸν ἀρχηγὸ τῆς Ε.Ρ.Ε., ὁ ὁποῖος τοῦ τὸ ἐσημείωσε ὡς «ἀταξία».

— ἔρχεται;
— Δὲν ἔρχεται;

Ὁ κ. Κωνσταντῖνος Καραμανλῆς, στὴ δεξίωσι ποὺ δόθηκε πρὸς τιμὴν του στὸ ἐλληνικὸν προξενεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης, συνομιλεῖ μὲ τὸν Τούρκου πρέσβη στὰ Ἡν. Ἐθνη

2 ΕΡΜΗΝΕΙΑ δευτέρα:

● «Τουλάχιστον»: ότι είναι έμφαση της απόφασής του να μη επιστρέψει τώρα στην ενεργό πολιτική και αφαιρεί, μάλιστα, από την φράση που ακολουθεί («υπό τας παρούσας συνθήκες») τον τελεσιγραφικό χαρακτήρα που θα μπορούσε διαφορετικά να έχει η φράση αυτή. Π.χ., δε πάρουμε την φράση αυτή χωρίς το «τουλάχιστον» και εν συνεχεία ως την ξαναδιαβάσουμε με την προσθήκη του «τουλάχιστον». Στην πρώτη περίπτωση ο κ. Κ. Καραμανλής δεν επιστρέφει «υπό τας παρούσας συνθήκες». Άρα πρέπει απαραίτητως να αλλάξουν οι συνθήκες, οι οποίες και μόνον, αυτές που είναι, τον κρατούν μακριά από την πολιτική. Στην δευτέρα περίπτωση: «Ο κ. Κ. Καραμανλής δεν επιστρέφει υπό τας παρούσας, τουλάχιστον, συνθήκες». Δηλαδή, δεν είναι μόνον οι επικρατούσες συνθήκες που τον κρατούν μακριά από την πολιτική. Και αν μετεβάλλοντο, συνεπώς, δεν θα ήταν βεβαία η επάνοδός του... Καί, επιπλέον: θεωρεί ως δεδομένο ότι οι «παρούσες συνθήκες» υφίστανται, και απλώς μοιρολατρικά διευκρινίζει ότι, εν όσφ υφίστανται, αυτός δεν επιστρέφει, χωρίς δε να αξιώνει μεταβολή των συνθηκών τούτων.

● «Η κατάσταση δεν θεραπεύεται με ημίμετρα και συμβιβασμούς»: πόρρωθεν απέχει τού να αποτελέσει αποδοκιμασία της πολιτικής που ακολουθεί ή ηγεσία της Ε.Ρ.Ε. 'Απλώς αποτελεί επεξηγήσι της άμυνας του κ. Κ. Καραμανλή στην αρχική του απόφαση περί αποχωρήσεως εκ της πολιτικής. Την απόφαση αυτή ο ιδρυτής της Ε.Ρ.Ε. την έληψε όταν το κόμμα του έχασε τις εκλογές του 1963 και άφ' ης, μάλιστα, η έντολη κυβερνήσεως έδωκε στον κ. Γ. Παπανδρέου, με αποτέλεσμα η πρωτοβουλία των περαιτέρω εξελίξεων να περιέλθει στον αρχηγό της Ε.Κ. και να χάσει η Ε.Ρ.Ε. την έλπίδα ότι ώθώντας εκείνη σε δεύτερες εκλογές, άμέσως μετά, θα μπορούσε να ανακτήσει το χαμένο έδαφος. Καί αντελήφθη (τότε) ο κ. Κ. Καραμανλής ότι διηνοίγετο προοπτική που θα απαιτούσε συνεννοήσεις και συμβιβασμούς (κοντολογής, θα απαιτούσε ποικίλους έλιγμούς), για τους οποίους ο χαρακτήρας του δεν ήταν κατάλληλος. Μιά ώρα πριν άναχωρήσει για το εξωτερικό, ο ιδρυτής της Ε.Ρ.Ε. κάλεσε τον κ. Π. Κανελλόπουλο στο σπίτι του. «Μη συζητήσεις (παρετήρησε στον έως τότε «παρχηγό» του), αφού η Ε.Ρ.Ε. έπεσε, μπαίνομε σε περίοδο που θα χρειάζεται συμβιβασμούς και συνεννοήσεις. Δεν είμαι εδώ για τέτοια». Είπε έτσι και έφυγε, συμφωνώντας (κατά μια άρεκα έγκυρη έκδοχή) να διακοπή από την στιγμή εκείνη η παραμικρά επαφή μεταξύ 'Αθηνών και της γαλλικής πρωτεύουσας, που θα ήταν η νέα διανομή του — και τούτο διά να άφελει η νέα ηγεσία του κόμματος άπερίσπαστη στο βαρύ έργο που έπαιμίζετο. Στην πράξη, η... άεργόφυρα, που έγκατεστάθη μεταξύ 'Αθηνών και Παρισίων, διέταραξε την αρχική εκείνη ίσορροπία, όχι χωρίς την εύθυνη, ίσως, και των δύο πρωταγωνιστών...

Η ΔΕΥΤΕΡΑ, υπό το στοιχείο 2 έρμηνεία, παρουσιάζει (έπί του παρόντος) τις περισσότερες έγγυήσεις ότι αποδίδει την πραγματική πρόβλεψη του κ. Κ. Καραμανλή — την απόφασί του να μη κατεβή στις προσεχείς εκλογές.

Αυτό (υποτίθεται — και μέχρις αποδείξεως του εναντίου πρέπει να γίνει δεκτό ότι έτσι είναι) θέλησε να διαμηνύσει στην 'Ελλάδα ο ιδρυτής της Ε.Ρ.Ε., άπαντώντας, ίσως, στον

ΕΓΚΑΡΔΙΑ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ. Ο τ. ΕΛΛΗΝ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΣΦΙΓΓΕΙ ΦΙΛΙΚΑ ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΗΣ Κας Π. ΝΟΜΙΚΟΥ, ΕΝΩ

ΟΙ κ.κ. ΙΩ. ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ Π. ΝΟΜΙΚΟΣ (ΔΕΞΙΑ) ΧΑΜΟΓΕΛΟΥΝ

θερμυό που είχε έγερθή τελευταία περί το αν «έρχεται» ή «δεν έρχεται». «Όχι, δεν έρχεται — αυτό θέλησε να άποσαφηνίσει και το είπε, και άπλώς, επιπλέον, εξήγησε και το «γιατί». 'Η επεξηγήσι, όμως, περιέπλεξε τα πράγματα και δημιούργησε νεφελώματα, που όχι μόνο δεν έμείωσαν τον θερμυό, άλλά' αντίθετως τον έντειναν στο έπακρο. 'Εχρειάζετο η επεξηγήσι αυτή;

ΕΝ ΠΡΩΤΟΙΣ, θα πρέπει κανείς να ίδω τα πράγματα από το πρίσμα που τα βλέπει ο ίδιος ο ενδιαφερόμενος. Ποιό είναι το πρίσμα αυτό: ότι εξακολουθεί να πολιτεύεται και δεν έχει εγκαταλείψει την ιδέα να διεκδικήσει πάλι την εξουσία. Το σύμπερασμα αυτό συνάγεται αυτόμάτως από δλη την έως σήμερα στάσι του — και προκύπτει άκόμη, περίπου άταποδείοτως, από την πρόσφατη δήλωσι του κ. Τσάτσου. 'Υπό αίρεσι μένει άπλως ο χρόνος κατά τον όποιο θα ξαναπολιτευθή. Για τον προσδιορισμό του, ο κ. Κ. Καραμανλής βέτε (το «θέτει» δεν έχει αναγκαστικά τελεσιγραφική σημασία, μπου να άπαιδίση και δέσμευσι στον ίδιο τον έαυτό του) προυποθέσεις, κατά συνεπεία, από την παλαιά, πρό τριετίας και πλέον, αρχική δήλωσί του, κατά την όποία άποχωρεί όριστικώς της πολιτικής, διαγράφεται μία λέξι: Το «όριστικώς».

Στην θέσι του, συνεπώς, ναί, διαμηνύει στην 'Ελλάδα την απόφασί του να μη πολιτευθή τώρα, και πράττει τούτο για να διευκολύνη το κόμμα, που είναι σάρξ εκ της σαρκός του, και για να διαλύση τα νέφη που έχει δημιουργήσει η φήμη που πετά γύρω του — αυτός είναι ο μεσοπρόθεσμος στόχος του. 'Αλλ' η Ε.Ρ.Ε. είναι ατέξουσία, χειραφετημένη — και ο ίδιος αισθάνεται, επίσης, ατέξουσιος και υπεύθυνος όχι μόνο για το πολιτικό του παρόν, άλλά και για το πολιτικό του μέλλον. 'Εν όνόματι του παρόντος νομίζει ότι όφείλει να ξεκαθαρίση την θέσι του εν σχέσει με τις προσεχείς εκλογές — όπως την ξεκαθαρίζει, για να μη άποτελή η περί το πρόσωπό του άδελιότης τροχοπέδη στην πορεία του κόμματος. 'Εν όνόματι του μέλλοντος αισθάνεται ότι όφείλει και να άφήση άνοικτή την θύρα της επανόδου του εν καιρώ στην ενεργό πολιτική και να προσδιορίση, έστω άρνητικά, τις προυποθέσεις υπό τις όποιες θα πραγματοποιηθή τούτο. Καί το πράττει, επίσης, με άποτέλεσμα, όμως, το δεύτερο να δημιουργή τα νεφελώματα που εξασθενίζουν το πρώτο — την διαβεβαίωσι ότι θα

μείνη μακριά από τις προσεχείς εκλογές.

ΜΙΑ ΑΛΛΗ συνεπώς διαπίστωση: Θα έπιστρέψη, ναί. 'Αλλ' υπό προυποθέσεις. Είτε ούσιαστικές, είτε άπλως χρονικές. 'Επί του σημείου τούτου, έως πρό τινας, διευτιώνοντο μόνο εικάσιες και άημες. Τελευταία, όμως, πολλοί εξ εκείνων που έμφανίζονται ως έγκυροι διερμηνείς των άπόψεών του άφήνουν να διαδοθή με έπισμότερο τρόπο: ότι θεωρεί άναγκαία την άναθεώρησι του Συντάγματος, κατά το μέρος που θα επέτρεπε να ένισχυθή η έκτελεστική έξουσία στο πρόσωπο του πρωθυπουργού, μείωσι των δικαιωμάτων της Βουλής, άποσαφήνισι των άρμοδιοτήτων του άνωτάτου άρχοντος, άπλοποίησι της διοικητικής διαδικασίας, καθιέρωσι άσυμιδιδάστου μεταξύ των ιδιοτήτων του βουλευτού και του ύπουργού, ίσχυροποίησι της εκφράσεως της λαϊκής θελήσεως.

ΚΑΙ ΜΙΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ διαπίστωση: «Όχι, δεν τον θρσκει πέρα ως πέρα σύμφωνο η γραμμή την όποια ακολουθήσε η Ε.Ρ.Ε. κατά την άπουσία του. Οι ίδιοι διερμηνείς των «άπόψεών» του σημειώνουν ότι ο κ. Καραμανλής:

● ΕΝ ΠΡΩΤΟΙΣ: Θα ήθελε από μέρους της Ε.Ρ.Ε. να προπαρασκευασθή σιγά-σιγά το έδαφος γι' αυτήν την παραπάνω «μεταβολή» των συνθηκών. Καί στον τομέα αυτόν φρονεί ότι η Ε.Ρ.Ε. δεν έκαμε κατά την τριετία που πέρασε την κατάλληλη προπαρασκευή.

● ΜΙΑ ΑΛΛΗ, όχι τόσο γενική, άλλά πιο εξειδικευμένη διαφωνία, οι ίδιοι κήρυκες έπιστημαίνουν: στην τακτική που ήκολούθησε και εξακολουθεί να τηρή η Ε.Ρ.Ε. μετά τα Ιουλιανά. Διατείνονται ότι κατά την γνώμη του κ. Καραμανλή δεν θα έπρεπε η Ε.Ρ.Ε. να φθάση στις εκλογές με κυδέρνησι σαν το σχήμα του κ. Παρασκευασπούλου. Χρειάζεται έκκαθάρισι του «παπανδρεϊκού κράτους» κι αυτήν την έκκαθάρισι δεν την έκαμαν ούτε οι κεντρικές μεταϊουλιανές κυβερνήσεις, ούτε φυσικά είναι δυνατόν να την κάμη η σημερινή που στηρίζεται και στην Ε.Κ. 'Η διαφωνία, στο σημείο τούτο, έμφανίζεται πολύ «ειδική» — δεν άφορά στην τακτική που ήκολούθησε επί του πολιτικού πεδίου η Ε.Ρ.Ε. μετά την Ιουλιανή κρίσι, στηρίζοντας στην Βουλή τα διάφορα κεντρικά προελεύσεως σχήματα. Οι ούδέτεροι παρατηρηταί φρονούν στο σημείο τούτο: ότι παρεισφρύει κάποιο κενό, ή κάποια ασάφεια.

Η ΚΑ Σ. ΜΙΝΩΤΟΥ ΜΕ ΤΗ ΝΥΦΗ ΤΟΥ ΕΦΟΠΛΙΣΤΟΥ Κ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Φωτογραφίες COSTA HAYDEN

ΙΣΩΣ τὰ πράγματα μέσα στην Ε.Ρ.Ε. είναι πολύ πιο απλά απ' ό,τι τὰ εμφανίζει ο μεγεθυντικός φακός της δημοσίτητος και (είναι φυσικό να συμβαίνει τούτο) ο προπαγανδιστικός μηχανισμός τών αντιπάλων της. Ο κ. Καραμανλής αποτελεί μία πραγματικότητα. Μία πραγματικότητα αποτελεί επίσης και ο κ. Π. Κανελλόπουλος. Ίδρυτής ο πρώτος με την γνωστή ακτινοβολία του. Άρχηγος έν ενεργεία ο δεύτερος, που σφυρηλατήθηκε σε μία περίοδο μεγάλων και δραματικών δοκιμασιών. Έφ' όσον και ο πρώτος εξακολουθεί να ενδιαφέρεται για την Ε.Ρ.Ε. και για τις ελληνικές πολιτικές εξελίξεις, και έφ' όσον και ο δεύτερος εξακολουθεί να αίσθάνεται βαρύντατες και άποκλειστικές (δεν θα ήταν δυνατόν να συμβαίνει διαφορετικά) τις ευθύνες που συνδέονται με την ήγηση του ιδιότητα, ή «σύγκρουση» ήταν θεωρητικά αναπότρεπτη. Μία «σύγκρουση» που προκύπτει συνήθως εκ τών πραγμάτων — πώς να γίνει, δυο κεφάλια δεν χωρούν σε μία σκούφια. 'Αλλά που δεν έχει αναγκαστικά την έννοια της «διαμάχης». Καί ίσως- ίσως, ή «σύγκρουση» αυτή να απέβαινε έντελώς ανεπίσπλητη και να περνούσε άπαράκλητη αν ώρισμένες προεκτάσεις της δεν άγγιζαν τόν κορμό του κόμματος. Έτσι, από τὸ ένα μέρος ή «άσωση σωτηρίας» του κ. Κ. Καραμανλή, από τὸ άλλο ή «άσωση στάσι» του κ. Π. Κανελλόπουλου έναντι του ίδρυτού της Ε.Ρ.Ε. Στην μέση, ή «αερογέφυρα» μεταξύ 'Αθηνών και Παρισιών που δεν έπαψε να λειτουργεί επί τρισημίσι χρόνια, προκαλώντας σειρά παρεξηγήσεων. Όλοι υπέκυον ευθύνης για την άτμόσφαιρα που δημιουργήθηκε στο θέμα τούτο μέσα στην Ε.Ρ.Ε. 'Αλλά και όλοι έχουν και δικαιολογητικά άρκετά ισχυρά.

ΗΕΛΛΕΙΨΙ έπαφής μεταξύ τών δυο-ήγετων συνετέλεσε επίσης, με την σειρά της, στην διεύρυνση του χάσματος, επί τρία και πλέον χρόνια τώρα. Έπρόκλεσε, δηλαδή, μικρο-παρεξηγήσεις μόν, οι οποίες, όμως, σε τελευταία ανάλυση, έπαιρναν διαστάσεις και έδιναν την έντύπωση πραγματικής διαμάχης. 'Από τὸ ένα μέρος: τὸ «παράπονο» του κ. Κ. Καραμανλή, ότι δεν ήρωτήθη σχεδόν ποτέ για τίποτε... 'Από τὸ άλλο μέρος: ή κάποια συμφωνία που ως φαίνεται υπήρχε στο θέμα τούτο. Ο ίδρυτής της Ε.Ρ.Ε. άνεγνώρισε ότι ο νέος άρχηγός του κόμματος θα έπρεπε άπορίσπαστος να προχωρήσει. Τὸ κακό είναι ίσως ότι από τὸ ένα μὲν μέρος ή συμφωνία αυτή έτηρήθη πολύ σχολαστικά, από τὸ άλλο δέ, στην πράξι, έξεδηλώθη ένιστε υπερβολική ευαισθησία. Τὸ αποτέλεσμα: ότι παρ' όλίγο ή Ε.Ρ.Ε., στην ύπόθεσι της ήγεσίας της, να πνιγί σε μία κουταλιά νερό. Καί έπρόκειτο, όμως, περί μίας κουταλιάς, διότι τὸ πράγμα, στὰ ἀληθινά του μέτρα, παρουσιάζεται μάλλον πολύ απλό, και διη κατά τὸ ακόλουθο λογικό σχήμα:

1 Η ΗΓΕΣΙΑ του κ. Π. Κανελλόπουλου δεν άμφισβητείται, έφ' όσον ο κ. Κ. Καραμανλής έπιμένει να μη γυρίσει για τις προσεχείς εκλογές. Καί πρώτος δεν την άμφισβητεί ο ίδιος ο άρχηγός της Ε.Ρ.Ε.

2 Η ΑΝΑΛΗΨΙ της ήγεσίας του κόμματος εκ νέου από τόν κ. Κ. Καραμανλή δεν θα ήμφοσθητετο και από τόν κ. Π. Κανελλόπουλο, αν ο ίδρυτής της Ε.Ρ.Ε. έδειχνε την διάθεσι να τεθή επικεφαλής κατά τις προσεχείς εκλογές. Την διαβεβαίωση αυτή έδωσε ο άρχηγός της Ε.Ρ.Ε.

στον ίδρυτή μόλις προσφάτως με έπιστολή του.

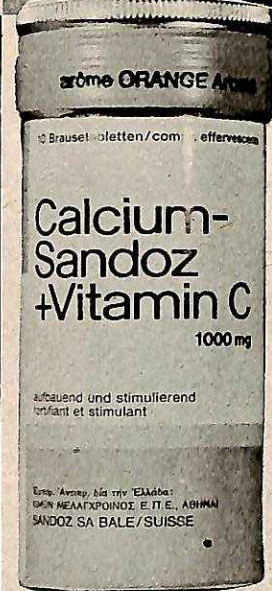
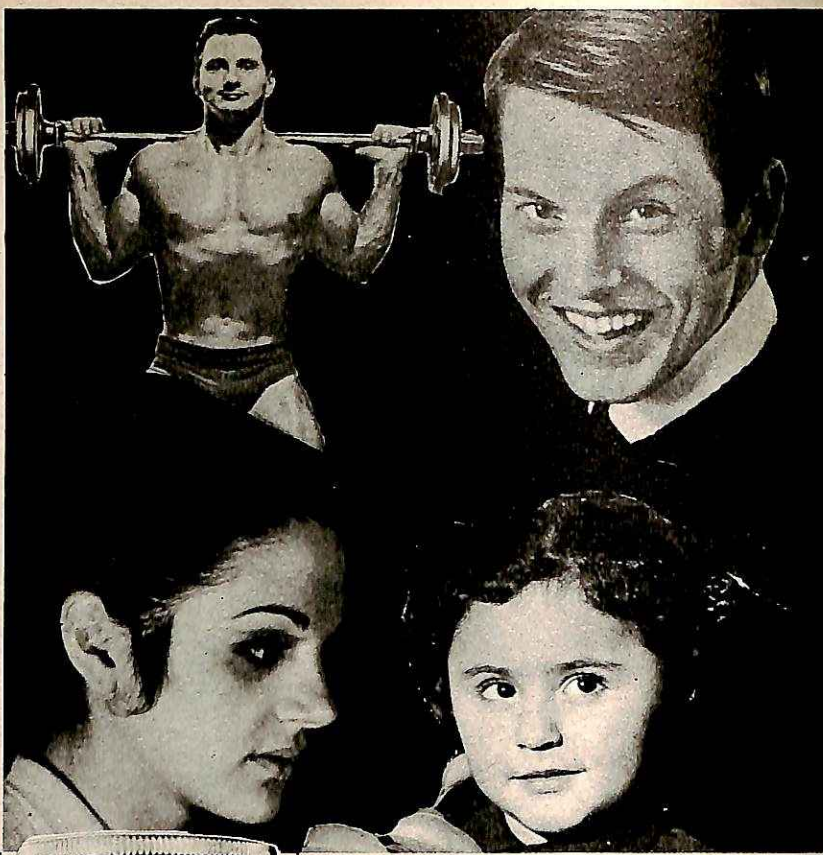
3 Η ΤΥΧΟΝ διαπίστωση γενικωτέρων διαφορών άπόψεων επί κρίσιμων θεμάτων μεταξύ τών κ.κ. Κ. Καραμανλή και Π. Κανελλόπουλου άνήκει, συνεπώς, στο άπώτερο μέλλον και, πάντως, δεν έχει σχέση με τις προσεχείς εκλογές. 'Αλλωστε, διαφορά άπόψεων μεταξύ τους προϋπήρχε και στο παρελθόν (π.χ., κατά τις εκλογές του 1958), πράγμα που, ώστόσο, δεν τους ήμπόδισε λίγο άργότερα να συνεργασθούν έπαικοδομητικά για την Ε.Ρ.Ε.

Και παρουσιάζει ένδιαφέρον τὸ έπιχείρημα που επικαλείται σχετικώς ο εκ τών ήγετικών στελεχών της Ε.Ρ.Ε. κ. Σ. Θεοτόκης: ότι δεν είναι οι διαφορές άπόψεων τὸ στοιχείο που χαρακτηρίζει την Ε.Ρ.Ε. — αλλά ότι ή δύναμι της Ε.Ρ.Ε. συνίσταται στην ταυτότητα αντίληψεων και έπιδιώξεων, που έπιδεικνύεται σε πάρα πολλά ιδεολογικά θέματα. 'Όπως και αντίστροφως (καταλήγει ο κ. Θεοτόκης) ή πραγματική δημοκρατική σύνθεσι της Ε.Ρ.Ε. έπιτρέπει στον καθένα, μέσα στο κόμμα, να διατηρή ώρισμένες θέσεις επί ειδικών πολιτικών θεμάτων, όπου δεν παρουσιάζεται ταυτότης αντίληψεων, χωρίς τὸ παράπαν εξ αυτού του λόγου να έξασθενίσει ή συνοχή και ή ακτινοβολία του κόμματος.

Τὸ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: 'Ερχεται ή δεν έρχεται; Καί αν ήχοτο, δεν θα τὸ έλεγε τώρα, ούτε θα τὸ άφηνε καν να διαφανή — ο αίφνιδισμός είναι χρησιμώτατο όπλο στην πολιτική και, συνεπώς, οι ένδείξεις περί τών προθέσεων του κ. Κ. Καραμανλή για τὸ άμεσο μέλλον θα ήσαν σε άποιαδήποτε περίπτωση άρνητικές, ούτως ή άλλως... 'Υπάρχει, όμως, και ή δήλωσι του κ. Τσάτσου. 'Αλλ' αυτή δεν δίνει όριστική λύσι στην άπορία — θα έδινε, ίσως, αν έφερνε την ύπογραφή: Κωνσταντίνος Καραμανλής. Καί, έπιπλέον, δεν έπεξηγεί τόν υπαινιγμό, κατά τόν όποιο ο ίδρυτής της Ε.Ρ.Ε. δεν έπιστρέφει «τουλάχιστον υπό τις παρούσες συνθήκες»... Διότι μπορεί μὲν να διαδίδεται ότι με τόν υπαινιγμό αυτόν ο κ. Καραμανλής έννοει τέτοιες ριζικές μεταβολές που, πάντως, δεν προφθαίνουη ή δεν μπορούν ή είναι έξω από τις προθέσεις του να γίνουη μέχρι τών εκλογών. 'Αλλά δεν άποκλείεται να έννοη και κάτι πολύ πιο απλό και στην σφαίρα του δυνατό — π.χ., την διενέργεια τών εκλογών από άλλη κυβέρνηση.

ΙΣΤΟΡΙΑ της Ε.Ρ.Ε. χωρίζεται σε δυο μεγάλες φάσεις: στην όκταετία της έξουσίας και στην περιπετειώδη τριετία του «άνταρτο-πλέμου». 'Η όκταετία, κάποια ώρα, απέληξε στον παραμερισμό της Ε.Ρ.Ε. από την έξουσία. 'Ο «άνταρτο-πόλεμος» της τελευταίας πολυταράχου τριετίας ξαναέφερε την Ε.Ρ.Ε. στο κατώφλι της έξουσίας. Πράγμα που σημαίνει ότι ο καθείς από τούς δυο ήγέτας της Ε.Ρ.Ε. άντλεί από έχωριστή δεξαμενή τούς τίτλους του. Δεν είναι, όμως, και τόσο στεγανά τὰ διαμερίσματά τους, όσο φαίνονται... Παράδειγμα: ή 16η Φεβρουαρίου 1965, που συμβολίζει για τόν Ε.Ρ.Ε. την ένότητα της ήγεσίας της και την συνοχή τών δυο φάσεων της Ιστορίας της — είναι ή ημέρα που ο άρχηγός του κόμματος, έν όνόματι του διωγμού που οι αντίπαλοί του έξασέλυσαν κατά τόν ίδρυτό του κόμματος, πέρασε, από την πλατεία Κλαυθμώνος, στην φάσι της άντεπιθέσεως, που τελικά και τόν καθιέρωσε.

Νίκος Μεταξάς

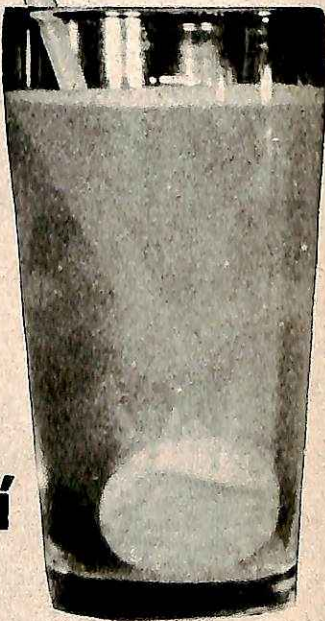
Για κάθε οργανισμό

**BITAMINΗ
C 1000mg +
Calcium
Sandoz**

**ΤΟΝΩΝΕΙ
ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ
ΞΕΚΟΥΡΑΖΕΙ**

**ΚΑΘΕ ΑΝΑΒΡΑΖΟΝ
ΔΙΣΚΙΟΝ ΠΕΡΙΕΧΕΙ
ΤΗΝ ΒΙΤΑΜΙΝΗ C
40 ΠΟΡΤΟΚΑΛΙΩΝ**

**αξίζει όσο και
η υγεία σας**

**ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΕΛΒΕΤΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥ SANDOZ S.A
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ**

Μηνύματα αϊσιοδοξίας

Του κ. Θ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Η καθημερινή πραγματικότητας αφήνει σήμερα εις τὸ βάθος της ψυχής του ανθρώπου ένα πικρόν κατακάθι άπαισιοδοξίας. Διότι έχει περισσεύσει τὸ κακόν. Τὰ ιλιγγιώδη τεχνικά έπιτεύγματα της εποχής μας, που έπιτρέπουν περιπάτους ανθρώπινον δντων εις τὸ ειαστημικόν χάος, με την βοήθειαν μηχανών άσυλήπτου άκριθείας, δεν φαίνεται να ήσκησαν ήμερωτικήν έπίδρασιν. Με τὰς πληθυνόμενας πράξεις βίας, έγωϊσμού, άπιστίας, κτηνωδίας, άποκομίζει κανείς την έντύπωσιν φοβεράς όπισθοδρομήςεως πρὸς παραχρημένας περιόδους άχαλινώτου κυριαρχίας τών ένστίκτων — πρὸ της έξανθρωπίσεως του ανθρώπου διὰ της κοινωνικής συμβιώσεως.

Τήν έντύπωσιν αυτήν την έπιτείνει και ή τέχνη, είτε ως περιγραφή, είτε ως «μυήσεις» ζωής — διὰ της λογοτεχνίας, του θεάτρου, του κινηματογράφου, της τηλεόρασεως. Θεωρεί πολύ κατώτερον της τώρα να προσφέρει λύτρωσιν και να συμβάλει εις την θελήσιν ή την όποτοξίνωσιν του ανθρώπου από τὰ καθημερινά διώματά του. 'Εν όνόματι του «προβληματισμού» (τόν όποιον άναχαράζουν ως τσίκλαν όλοι όσοι, τολαντούχοι ή «ψώνια», άνασκαλεύουν την λάσπην και την κόπρον με τὸ ρύγχος των) παρουσιάζουν εις τὸ κοινόν «δημιουργήματα» κορεσμένα από βίαν, νοσηρότητας, κτηνωδίας και άντιδράσεις, που προκαλούν άσφυξίαν. 'Ενα άπέραντον φρενοκομείον, εις τὸ όποιον ζούν ήθικά τέρατα, είναι ή ζωή κατά την σύγχρονον τέχνην.

Αϊσιοδοξία διὰ τὸ μέλλον

Εύτυχώς, που κάθε τόσο ή πραγματικότητας προσφέρει παραδείγματα μαζικής ανθρωπιάς, τὰ όποία άποδεικνύουν ότι ή εικών, την όποιαν άποκομίζομεν από αυτήν και από την τέχνην, δεν διακαίολογει άπαισιοδοξίαν διὰ τὸ μέλλον του ανθρώπου. Διότι τὰ παραδείγματα αυτά πείθουν ότι διατηρουνται εις τούς πολλούς —παντού και εις την χώραν μας— άνέπαφοι οι θησαυροί της ψυχής, οι όποιοι άπαλύνουν κόπως την μεγάλην περιπέτειαν της ζωής. 'Ελπίζω ότι ή υπόμνησις και ή έξαρσίς των, ή όποια άποτελεί καθήκον έναντι του ανθρώπου, θα προξενήση και ίκανοποίησιν και χαράν εις κάθε υγιὰ κάτοικον της χώρας αυτής.

Πρὸ δύο εβδομάδων, εις τὰς 2 Μαρτίου, ένα παιδάκι ηλικίας 8 ετών έχασορπάλαιεν εις τὸ νοσοκομείον «'Αγλαΐα Κυριακού». Θανατηφόρος νόσος του αίματος επέβαλλεν άλλεπαλλάλους μεταγγίσεις, αι όποια δεν ήμπορούσαν να γίνουη χωρίς έθελοντικήν προσφοράν αίμοδοτας. Μετεδόθη, λοιπόν, ραδιοφωνικώς εκκλησις πρὸς τούς άνήκοντας εις την ίδίαν (σπανίαν) αίματολογικήν ομάδα, όπως βοηθήσουν διὰ την σωτηρίαν του παιδιού. Καί έντός ολίγου έσπευσαν 45 έθελονται εις τόν σταθμόν αίμοδοσίας του νοσοκομείου, οι όποιοι έπήραν σειράν προσελεύσεως και με χαράν προσέφεραν τὸ αίμα των.

Δύο ήμέρας προηγουμένως, είχε μεταφερθή εις τὸ 'Ιπποκράτειον Νοσοκομείον ο μικρός υιός ενός πτωχού φαρμά από τὸ Λαύριον, ο όποιος είχε διαγκώσει την γλώσσαν του. 'Η περίπτωση ήτο και καθ' έαυτήν δυσχερής, αλλά την καθίστα εκτάκτως έπικίνδυνον τὸ γεγονός ότι τὸ παιδάκι έπασχεν από αίμοφιλίαν. Τὸ μικρόν σχετικώς τραύμα είχε προκαλέσει αίμορραγίαν, ή όποία δεν σταματούσε λόγω της έγγενούς νόσου του. 'Εχρειάζοντο και έδω πολλά μεταγγίσεις αίματος. Διὰ να έξασφαλισθί τὸ άπαιτούμενον αίμα, έγιναν εκκλήσεις από ραδιοφώνου. Καί αι εκκλήσεις είχαν συγκινητικήν άπήχησιν. Διακόσιοι έθελονται αίμοδοτάι έσπευσαν εις τὸ 'Ιπποκράτειον «για τή σωτηρία ενός μικρού άγοριού, που κινδύνευε να πεθάνη».

Δεν πρόκειται περί τυχαίων περιστατικών, από τὰ όποια είναι άνεπιτρέπτον να συναχθούη συμπεράσματα. 'Ολίγον προηγουμένως —τόν παρελθόντα Νοέμβριον— άλλο άνάλογον περιστατικόν έγινε άφορμή να εκδηλωθί έμπράκτως εις πολύ μεγαλυτέραν έκτασιν τὸ συναίσθημα της ανθρωπίνης άλληλεγγύης: Διέτρεχεν δίμεσον κίνδυνον, από σοβαράν μετεχειρητικήν έπιπλοκήν, ένας νέος ηλικίας

19 ετών. Διὰ να σωθί έχρειάζετο έπείγοντως «άλμπουμίνη» — μία πρωτεϊνή ούσια, που υπάρχει εις τὸ «πλάσμα» του αίματος και που παρασκευάζεται χημικώς διὰ θεραπευτικούς σκοπούς. 'Η άλμπουμίνη, όμως, δεν είναι «φάρμακον» συχνής χρήσεως. Καί ή κλινική «'Αγιος Παύλος», εις την όποιαν ένοσθηέετο ο διατρέχων τόν έχσχατον κίνδυνον νέος, δεν διέθετε τὸ πολύτιμον αυτό παρασκεύασμα.

Μετέδοθη τότε από τὸ ραδιόφωνον εκκλησις της μητέρας του νέου: 'Όποιο νοσοκομείον, όποια κλινική, όποιος ίατρός, όποιος ιδιώτης ήμπορούσε να βοηθήση, παρεκαλείτο θερμώς να είδοποιησιν την κλινικήν, εις την όποιαν ήγωνία ο νέος. Καί έντός ολίγου συνετελέσθη μία πρωτοφανής έθελοντική έπιστράτευσις τών αθάραν δυνάμεων ανθρωπιάς, αι όποια διατηρούη την ισχύν των, παρὰ τὰ έπιφανήμενα («καί παρὰ τὰς βραμέρας «μωρτυρίας» της «προβληματιζόμενης τέχνης»): 'Ο πολλός κόσμος δεν άντελήφθη περί τίνος άκριβώς έπρόκειτο. 'Ενώμισαν ότι έχρειάζετο αίμα διὰ μεταγγίσιν. Ούτε συνεκράτησαν όλοι τὸ δνομα της κλινικής. 'Εμειναν άρκετοι με την έντύπωσιν ότι ο κινδυνεύων νέος ένοσθηέετο εις τὸ νοσοκομείον «Βασίλειος Παύλου». Κλινική, λοιπόν, και νοσοκομείον κατεκλύσθησαν από έθελοντάς, οι όποιοι προσέφεραν τὸ αίμα των διὰ να σώσουν τόν νέον.

'Η προσφορά των δεν έχρησιμοποiehή. 'Η διάθεσίς των, όμως, τιμὰ και τόν άνθρωπον και τόν τόπον. Παράλληλως, έκλητοποίησαν και όλλα συνεδήσεις. 'Η σουηδική πρεσβεία, ή όποία ήκουσε την έκκλησιν, έπεκοινώνησε με την Στοκχόλμην και έξησφάλισε την έντός ολίγου άποστολήν του παρασκευάσματος, δι' είδικού άεροπλάνου. Προτού, όμως, φθάση τὸ άεροπλάνον (ή μόνη έλπίς, διότι ούτε νοσοκομείον, ούτε κλινική, ούτε ίατρός, ούτε φαρμακείον ή φαρμακοποθήκη είχαν «άλμπουμίνην»), έσπευσεν ή άμερικανική βάση του 'Ελληνικού να προσφέρει εις τόν άσθενή τὸ σωτήριο παρασκεύασμα. Μεταξύ της εκκλήσεως της μητρός και της παραδόσεως της «άλμπουμίνης» εις τὰς χείρας τών θεράποντων ίατρών είχαν μεσολαβήσι μόνον 30 λεπτά της ώρας...

Αι πηγαί της καλwsύνης

Θέλετε και άλλο περιστατικόν, που άναπτερώνει τὸ ήθικόν και θεμελιώνει την έμπιστοσύνην πρὸς τόν άνθρωπον; Διαφέρει κάπως από τὰ προηγούμενα, βασικώς όμως είναι της αυτής ποιότητας. Πρὸ ενός μηνός προσεκομίσθη εις τὸ νοσοκομείον «Βασίλειος Παύλου» μία γυναίκα με ένα χέρι, και ένα χέρι τυλιγμένο εις κουβέρταν. Καί οι ίατροί, οι όποιοι παρέλαβαν την γυναίκα (θύμα σοδαρού εργατικού ατυχήματος), δεν περιορίστησαν εις την φροντίδα σωτηρίας της ζωής της γυναίκας, ή όποία διέτρεχε κίνδυνον εκ του διαίου άκρωτηριασμού. 'Επραγματοποίησαν και άνασυγκώλησιν του χεριού — που άποτελεί θαύμα όχι μόνον έπιστημολογικής, αλλά και ήθικης φύσεως. Διότι οι άνθρωποι αυτοί, με τὸν έγχείρημά των, αυτοαπληλοτριώθησαν διὰ μακρόν χρονικόν διάστημα τών άτομικών δικαιωμάτων τους. Βέβαια, συντελεί εις την αύτοθυσίαν αυτήν και ο ώραιός επιστημονικός ζήλος. Τὸ κρηπίδιμά του όμως και έδω είναι ή ανθρωπιά.

Όλα αυτά τὰ περιστατικά, με τόν αυθορμητισμόν, με τόν μαζικόν χαρακτήρα, με την άνιδιοτέλειαν, με την ύψηλήν συνείδησιν ανθρωπίνης άλληλεγγύης, την όποιαν προσδίδουν, πρέπει να γίνουη δεκτά ως παρήγορα φαινόμενα της εποχής μας. Διότι άποδεικνύουν ότι, παρὰ την τραχύτητα της ζωής, δεν έστείρυνσαν αι πηγαί της καλwsύνης και της ήμερώσεως. Διότι μαρτυρούν ότι ή «τέχνη» παρέχει νοσηράς διεστραμμένην εικόνα της ζωής, ή όποία δεν στερείται άσχημιών, αλλά δεν είναι και κόλασις. Καί διότι θεμελιώνει την έλπίδα ότι δεν θα σθήσουν εις την ψυχην του ανθρώπου ποτέ οι σπινθήρες, που τόν κρατούν υπεράνω του κτήνους.

Θ. Παπακωνσταντίνου

Ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ ΡΟΝΑΛΤ ΡΗΓΚΑΝ — ΠΑΙΖΕΙ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΚΑΡΡΙΕΡΑ

Ο ΚΑΟΥ ΜΠΟ·Υ· ΚΑΙ Ο ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΣ

ἢ ὁ καυγᾶς γιὰ τὸ Μπέρκλεϋ

Πρωτοφανής ὁ θόρυβος στὴν Ἀμερικὴ γιὰ τὴν ἀνάμιξη τῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Πληροφοριῶν (C.I.A.) στὴν Ὀργάνωση τῆς Ἑθνικῆς Φοιτητικῆς Ἑνώσεως. Πρωτοφανές, ἐπίσης, τὸ ἐνδιαφέρον τῆς κοινῆς γνώμης γιὰ τὴν τύχη τοῦ Μπέρκλεϋ καὶ ὁλοκλήρου τοῦ πανεπιστημίου τῆς Καλιφορνίας, ὕστερα ἀπὸ τὶς συνεχεῖς παρεμβάσεις τοῦ νέου κυβερνήτου, πρώην ἡθοποιοῦ, Ρόναλτ Ρήγκαν, στὰ ἐσωτερικά τοῦ πανεπιστημίου... Ὁ κάου - μπόϋ πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ πανεπιστημίου! Τέτοιοι τίτλοι καὶ διάφορα σκίτσα μὲ μοτίβα «οὐδέστερν» ὑποδέχθηκαν, στὶς ἐφημερίδες καὶ στὰ περιοδικά, τὴν ἀπόφαση τοῦ Ρήγκαν νὰ καταργήσῃ τὴν δωρεὰν φοίτηση στὸ πανεπιστήμιο καὶ τὸν ρόλο ποῦ ἔπαιξε στὴν αἰφνίδια ἀπόλυση τοῦ πανεπιστημίου, τοῦ Κλάρκ Κέρ. «Φαίνεται, μάλιστα, ἔγραψαν οἱ «Τάιμς» τοῦ Λονδίνου, ὅτι ἡ C.I.A. ἔκανε τὴν κουταμάρα νὰ ἐνισχύσῃ οἰκονομικῶς τὴν κίνηση ποῦ ἔρριξε τὸν δρ Κέρ...». Ὅποιος κι ἂν ἔρριξε τὸν Κέρ, ὁ πᾶταγος ἀπὸ τὴν πτώση του ἦταν μεγάλος. Πρῶτα - πρῶτα, γιὰτὶ οἱ Ἀμερικανοὶ ἔχουν συνειδητοποιήσει πολὺ καλὰ ὅτι τὰ πανεπιστήμιά τους εἶναι ἡ θάση τῆς οἰκονομικῆς τους ἀναπτύξεως: ἡ Καλιφόρνια καὶ ἡ Μασσαχουσέττη παίρνουν διαρκῶς τὴν μερίδα τοῦ λέοντος ἀπὸ τὶς παραγγελίες τοῦ ὑπουργείου Ἀμύνης. Καί, γενικὰ, οἱ διομηχανικὲς ἐπιχειρήσεις καὶ οἱ παραγγελίες συσσωρεύονται σήμερα ἐκεῖ ὅπου εἶναι συγκεντρωμένοι καὶ οἱ περισσότεροι ἐγκέφαλοι. Στὴν Καλιφόρνια, μὲ τὸ μεγάλο πανεπιστήμιο, τὸ «δυτικώτερο» καὶ τὸ πῶς σύγχρονο τοῦ κόσμου, καὶ στὴν Μασσαχουσέττη, ὅπου τὸ περίφημο Ἰνστιτούτο Τεχνολογίας καὶ τὸ πανεπιστήμιο τοῦ Χάρβαρντ. Καί, δεύτερο, γιὰτὶ οἱ ἰσχυρὲς προσωπικότητες τῆς Ἀμερικῆς θάβουν μὲ δυσπιστία κάθε ἐπικίνδυνη ὁπισθοδρόμηση, ὅπως καὶ κάθε ἀμφίβολο νεωτερισμὸ στὰ ἐσωτερικά τῆς χώρας τους. Αὐτὸ τὸ ἐξηγεῖ μὲ θαυμαστὴ σαφήνεια ὁ καθηγητὴς τοῦ Χάρβαρντ Τζὼν Κέννεθ Γκάλμπρηθ, ὁ διαπρεπὴς οἰκονομολόγος, ποῦ ὑπῆρξε μέλος τοῦ «τράστ ἐγκεφάλων» τοῦ Κέννεντυ καὶ πρεσβευτὴς του στὴν Ἰνδία:

Μὲ τὴν εὐημερία σταμάτησε αὐτομάτως κάθε διάθεση πειραματισμοῦ στὸν κοινωνικὸ τομέα. Ἡ πολιτικὴ μοῖρα τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν δὲν θρίσκειται στὰ χέρια ἐκείνων ποῦ ἐπιζητοῦν ἢ εἶναι ὑποπτοὶ ὅτι ἐπιζητοῦν τὴν ἀκύρωση νόμων καὶ τὴν κατάργηση ὑπηρεσιῶν, ποῦ ἐπιθυμοῦν νὰ καταστρέψουν ὅ,τι ἔχει ἤδη γίνῃ. Εἶναι καὶ αὐτὸ μιὰ ἀλλαγή ἀνεπιθύμητη. Ἐφ' ὅσον, ὅμως, ὑπάρχουν τὰ δεδομένα τῆς εἰρήνης καὶ τῆς εὐημερίας, δὲν βρίσκεται οὔτε στὰ χέρια ἐκείνων ποῦ συνηγοροῦν σὲ σημαντικὰ κοινωνικὰ πειράματα...»

«Παίζει, λοιπόν, τὴν πολιτικὴ του καριέρα ὁ Ρήγκαν», ὅπως γράφει ἡ γαλλικὴ ἐπιθεώρηση «Ἐξπρές», τολμώντας νὰ βάλῃ χέρι σ' αὐτὸ ποῦ κανεὶς πολιτικός πρὶν ἀπὸ ἐκεῖνον δὲν εἶχε τολμήσει νὰ ἀγγίξῃ.

Ὅμως, ν' ἀφήσῃ τὰ πράγματα, ὅπως ἦταν, πάλι δύσκολο, ἀφοῦ στὴν προεκλογικὴ του ἐκ-

στρατεία εἶχε ὑποσχεθῇ κυρίως δυὸ πράγματα:

Νὰ βάλῃ τάξη στὸ Μπέρκλεϋ καὶ σὲ ὅλο τὸ πανεπιστήμιο τῆς Καλιφορνίας, ὅπου ἡ φοιτητικὴ νεολαία εἶχε, τὸν τελευταῖο καιρὸ, πολὺ ἐνοχλήσει μὲ τὶς ἐλεύθερες πολιτικὲς καὶ ἄλλες ἐκδηλώσεις τῆς, τὸ συντηρητικὸ στοιχεῖο τῆς πολιτείας.

Καὶ νὰ ἐξισορροπήσῃ τὸν ἐπικίνδυνον ἐλλειμματικὸ προϋπολογισμὸ τῆς Καλιφορνίας (οἱ δαπάνες ὑπερβαίνουν τὰ ἔσοδα κατὰ 365 ἑκατ. δολλ. τὸν χρόνον — πῶς ἐντυπωσιακά: 1 ἑκατομμύριο δολλάρια τὴν ἡμέρα!).

Προχέιρος στόχος καὶ ἐδῶ, τὸ πανεπιστήμιο, τὸ ὁποῖο λειτουργεῖ μὲ δαπάνες τῆς πολιτείας καὶ εἶχε ζητήσει γιὰ τὸ οἰκονομικὸ ἔτος 1967 - 1968, 278 ἑκατομμύρια δολλάρια.

Πρώτῃ του ἐνέργεια, λοιπόν, ἦταν μιὰ γενναία περικοπὴ τοῦ πανεπιστημιακοῦ προϋπολογισμοῦ κατὰ 78 ἑκατ. δολλάρια,

καὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν πολιτικῶν κολλεγιῶν ἀπὸ 233 ἑκατομμύρια, σὲ 154 ἑκατομμύρια δολλάρια. Ἐπίσης, ἐπρότεινε τὴν ἐπιβάρυνση τῶν φοιτητῶν, ποῦ ἔως τώρα φοιτοῦσαν ἐντελῶς δωρεάν, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ τους κατάσταση, μὲ 250 - 280 δολλάρια τὸν χρόνον, διδάκτρα στὸ πανεπιστήμιο, καὶ 150 - 160 στὰ κολλέγια. Τέρμα, λοιπόν, στὴν δωρεὰν ἀνωτάτῃ παιδείᾳ τῆς Καλιφορνίας!

Ὁ πρόεδρος τοῦ πανεπιστημίου δρ Κλάρκ Κέρ ἀντέδρασε ἀμέσως: Ἀνέστειλε τὶς ἔγγραφες καὶ στὰ ἐννέα τμήματα τοῦ πανεπιστημίου, ἔως ὅτου μελετηθοῦν οἱ προτάσεις τοῦ κυβερνήτου Ρήγκαν.

Ἀποτέλεσμα: τὴν ἐπομένη, ἡ διοικοῦσα ἐπιτροπὴ τοῦ πανεπιστημίου, ποῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐξέχοντες πολῖτες τῆς Καλιφορνίας, ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἐκάστοτε κυβερνήτῃ τῆς πολιτείας καὶ τὸν ἐκάστοτε πρόεδρο τοῦ πανεπιστημίου, ἀπεφάσισε νὰ ἀπολύσῃ (μὲ 14 ψήφους ἐναντὶ 8) τὸν Κέρ, ὁ ὁποῖος παρεκλήθη νὰ ἀπουσιάσῃ ἀπὸ τὴν συνεδρίαση.

Καὶ στὴν προεκλογικὴ του ἐκστρατεία, καὶ τὴν προηγούμενη μόλις ἡμέρα, ὁ Ρόναλτ Ρήγκαν εἶχε ἐπικρίνει δριμύτητα τὸν πρόεδρο τοῦ πανεπιστημίου. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι ἡ πολιτικὴ του ἐπηρεάσε τὴν στάση τῆς διοικοῦσας ἐπιτροπῆς, ποῦ ὅλο καὶ ὥρισμα ἐπὶ τῆς ἀπὸ καιρὸ ἐπιθυμοῦσαν τὴν ἀπομάκρυνση τοῦ Κέρ.

Οἱ ἀντιδράσεις, ὅμως, στάθηκαν διαισθητικὲς. Φοιτῆται καὶ καθηγηταί, γιὰ πρώτη φορὰ ἐντελῶς σύμφωνοι μεταξύ τους, ἀπεδοκίμασαν μὲ πάθος τὴν ἀπόλυση τοῦ προέδρου τους καὶ τὴν αἰφνίδια ἀλλαγὴ στὴν οἰκονομικὴ πολιτικὴ ἐναντὶ τοῦ πανεπιστημίου. Χίλιοι καθηγηταὶ συγκεντρώθηκαν καὶ ἐξέδωσαν ψήφισμα ποῦ χαρακτηρίζει τὴν ἀπόλυση τοῦ Κέρ «πράξη δεβίασμέ-

νη καὶ ριψοκίνδυνη, ποῦ ἰσοδυναμεῖ μὲ καταστρεπτικὴ πολιτικὴ παρέμβαση», καὶ τὸνίζει ὅτι ἡ πράξη αὐτὴ «ἀπειλεῖ τὴν ἐπίδωξη τοῦ πανεπιστημίου ὡς φημισμένου ἰδρύματος». Τὸ φοιτητικὸ συμβούλιο τοῦ Μπέρκλεϋ ἔστειλε πύρινες ἐπιστολὲς στὰ 14 μέλη τῆς διοικούσας ἐπιτροπῆς ποῦ ψήφισαν τὴν ἀπόλυση τοῦ Κέρ, καταγγέλλοντας ὡς «παράλογη καὶ ἀσκοπη» τὴν πράξη τους αὐτὴ. Μεγάλες μάζες φοιτητῶν συγκεντρώθηκαν στὰ διάφορα τμήματα τοῦ πανεπιστημίου, διαδηλώνοντας κατὰ τῆς ἀπόλυσως τοῦ προέδρου, τοῦ ὁποῖου τὴν πολιτικὴ πολλὰς

φορὲς οἱ ἴδιοι εἶχαν ἀποδοκιμάσει ἄλλοτε: 7.000 φοιτῆται στὸ Λὸς Ἀντζελες, 6.000 στὸ Μπέρκλεϋ, 5.000 στὴν Σάντα Μπάρμπαρα, 3.500 στὸ Ρίβερσαϊντ. Τέλος, οἱ ἐννέα πρυτάνεις τῶν διαφόρων τμημάτων τοῦ πανεπιστημίου συγκεντρώθηκαν στὸ Λὸς Ἀντζελες καὶ ἀρκίσθηκαν νὰ συνεχίσουν τὸν ἀγῶνα τοῦ Κέρ ἐναντίον κάθε ἐπιβολῆς διδάκτρων, ὅπως πρότεινε ὁ κυβερνήτης Ρόναλτ Ρήγκαν, καὶ νὰ πολεμήσουν κάθε «διάβρωση στὴν ποιότητα καὶ στὴν μόρφωση», ποῦ θὰ προκαλέσουν οἱ περικοπὲς τοῦ πανεπιστημιακοῦ προϋπολογισμοῦ.

Πολιτικὴ ἀρένα!

Ο πρύτανης τοῦ Μπέρκλεϋ Ρότζερ Χέϋνς ἐδήλωσε ὅτι «ὁ Κλάρκ Κέρ ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς λόγους ποῦ μὲ ἔφεραν στὸ πανεπιστήμιο αὐτὸ», καὶ τόνισε ὅτι ἡ ἀπόλυσή του «ἔδωσε τὴν ἐντύπωση ὅτι πρόκειται περὶ πολιτικῶν ἀντιποίνων, πρᾶγμα θλιβερό».

Ὁ καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου τῆς Καλιφορνίας δρ Χάρολντ Γιούρεϋ, ποῦ βραβεύθηκε μὲ Νόμπελ, γιὰ τὴν ἀνακάλυψη τοῦ βαρέος ὕδατος, ἐδήλωσε:

«Ἡ ἀπόλυση τοῦ δρος Κέρ εἶναι καρπὸς τῶν ἐλιγμῶν τοῦ κυβερνήτου Ρόναλτ Ρήγκαν, ὁ ὁποῖος εἰσήγαγε τὸ πανεπιστήμιο μὲσα στὴν πολιτικὴ ἀρένα... Ἐχω πολὺ κακὰ προαισθήματα γιὰ τὸ μέλλον τοῦ ἰδρύματος, ὕστερα ἀπὸ αὐτὴ τὴν παρέμβαση τοῦ κυβερνήτου».

Ὁ δρ Ἐμίλιο Σέγκρε, ποῦ μοιράσθηκε τὸ 1959, τὸ Νόμπελ φυσικῆς γιὰ τὴν ἀπόδειξη τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀντι-πρωτονίου, ἐδήλωσε:

«Ἡ ἀπόλυση τοῦ προέδρου ἐγείρει τεράστιες ἀμφιβολίες ὡς πρὸς τὸ μέλλον τοῦ πανεπιστημίου. Τὸ πρόβλημα τῆς ἀντικαταστάσεώς του δὲν θὰ εἶναι εύκολο...».

Ὁ δρ Μέλβιν Κάλβιν, βραβεῖο Νόμπελ 1961 γιὰ τὴν χημεία, ἐδήλωσε:

«Ἀρχισε ἤδη νὰ ἐκδηλώνεται ἡ τάση ποῦ θὰ ὠδηγοῦσε στὴν καταστροφὴ τοῦ πανεπιστημίου. Ἡ συμπεριφορὰ τῆς διοικούσας ἐπιτροπῆς δὲν τιμᾷ ἀσφαλῶς τὴν πολιτείαν τῆς Καλιφορνίας. Ἀλίμονο ἂν εἰσχωρήσῃ στὸ πανεπιστήμιο ἡ πολιτικὴ, μέσῳ τῶν μελῶν τῆς διοικούσας ἐπιτροπῆς, ποῦ ἔχουν τὸ προνόμιο μιᾶς 16ετοῦς θητείας».

Ὁ δρ Νάθαν Πάξεϋ, πρόεδρος τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρντ, χαρακτηρίσε τὴν ἀπόλυση τοῦ δρος Κέρ ὡς «μεγάλῃ συμφορὰ γιὰ τὸ πανεπιστήμιο καὶ γιὰ τὴν Καλιφόρνια». Ὁ πρόεδρος τοῦ πανεπιστημίου Γέρλ, Κίνγκμαν Μπρούστερ, εἶπε ὅτι «τὰ πολιτικὰ ἐλατήρια καὶ ἡ διαισθήτης τῆς ἐνεργείας τῆς διοικούσας ἐπιτροπῆς ἀπειλοῦν σοβαρὰ τὸ θαυμάσιο πανεπιστημιακὸ σύστημα τῆς Καλιφορνίας».

Ὁ ἴδιος ὁ Ρόναλτ Ρήγκαν ἀφῆσε νὰ ἐννοηθῇ ὅτι, παρ' ὅλο ποῦ καὶ ὁ ἴδιος ἐψήφισε τὴν ἀπόλυση τοῦ Κέρ, δὲν τὴν ἤθελε ἄμεσως, ἀλλὰ ἀργότερα! Ἀλλὰ «πῶς νὰ τὸ κάνουν; εἶπε, καλὰ ἢ ἄσχημα, ὠρισμένοι ἄνθρωποι

Μιὰ κρίσιμη φάση

Εκτὸς τοῦ πανεπιστημίου, ὑπάρχουν στὴν Καλιφόρνια 78 κολλέγια διετοῦς φοιτήσεως καὶ 18 κολλέγια τῆς πολιτείας, ποῦ προσφέρουν δωρεὰν μὲσος καὶ ἀνώτερη παιδεία στὰ παιδιὰ ἀνωτῶν 12 ἐτῶν. Ἀπὸ τὰ παιδιὰ αὐτά, μόνο τὰ ἐξυπνότερα, ἕνα 12 τοῖς ἑκατὸ, ἔχουν ἐλπίδες νὰ μποῦν στὸ πανεπιστήμιο.

Ὁ δρ Κλάρκ Κέρ διορίσθηκε πρόεδρος τοῦ πανεπιστημίου τῆς Καλιφορνίας τὸ 1958, ὅταν ὑπῆρχαν μόνο δύο πανεπιστημιακὲς μονάδες. Πρὸς τὸ τέλος τῆς θητείας του συνεζητεῖτο νὰ προστεθοῦν στὶς ἐννέα ὅλες πέντε καὶ νὰ φθάσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν φοιτητῶν τῆς 250.000! Πάντως, στὸ ἄμεσο μέλλον, δηλαδὴ, τὸ 1975, ἡ πανεπιστημιακοὶ πολλὴ θὰ περι-

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΚΛΑΡΚ ΚΕΡ — Η ΑΙΦΝΙΔΙΑ ΑΠΟΛΥΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΚΑΛΕΣΕ ΣΑΛΟ

εἶχαν πάψει νὰ εἶναι χρήσιμοι στὸ πανεπιστήμιο!.

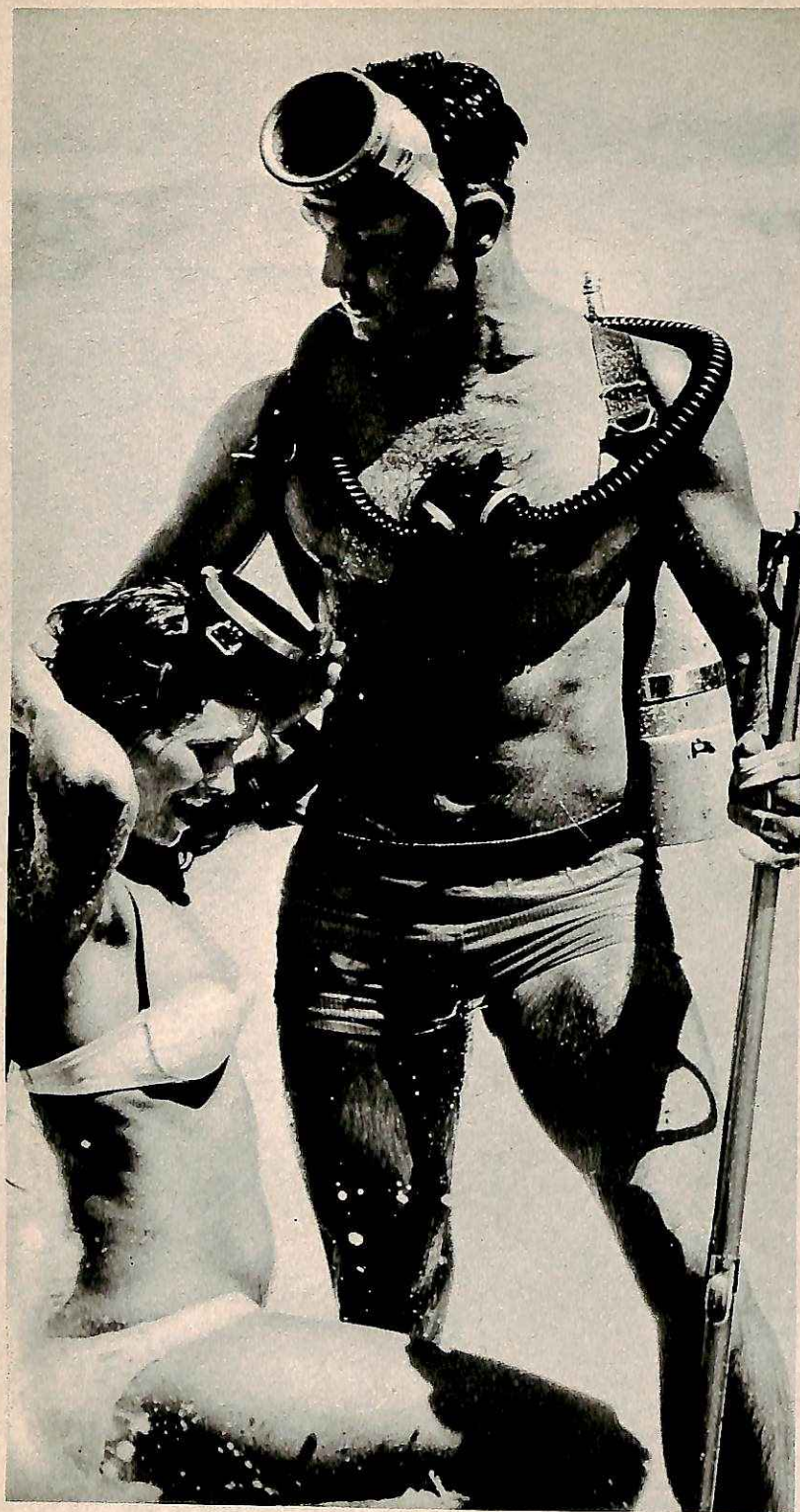
Τὸ πανεπιστήμιο τῆς Καλιφορνίας ἔχει 87.000 φοιτητὰς καὶ 7.500 καθηγητὰς, καὶ ὅλο διδακτικὸ προσωπικὸ —, μεταξύ τῶν ὁποίων 12 βραβεῖα Νόμπελ! Ἀποτελεῖται ἀπὸ 9 πανεπιστημιακὲς μονάδες - πανεπιστημιούπολεις: Στὸ Μπέρκλεϋ, στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο, στὸ Νταϊνβίς, στὸ Ρίβερσαϊντ, στὸ Σάν Ντιέγκο, στὸ Λὸς Ἀντζελες, στὴν Σάντα Μπάρμπαρα, στὸ Ἴρβιν, στὴν Σάντα Κρούς. Σημαντικώτερη μονάδα τὸ Μπέρκλεϋ, συγκεντρώνει μόνο αὐτὸ 27.000 φοιτητὰς, 1.700 καθηγητὰς καὶ διδάσκοντας, 1.277 βοηθοὺς διδασκαλίας καὶ 9 βραβεῖα Νόμπελ μεταξύ τῶν καθηγητῶν του!

σμο βρετανικῆς καὶ γερμανικῆς παραδόσεως, προσαρμοσμένον δὲ μὲς πρὸς τὸ ἀμερικανικὸ ἰδεώδες. Στὴν πανεπιστημιακὴ μονάδα τῆς Σάντα Κρούς, ἄρχισε τὸ πείραμα. Δημιουργήθηκαν μικρότερες μονάδες, κολλέγια 3.000 φοιτητῶν, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν ἀγγλικῶν πανεπιστημίων, τῆς Ὁξφόρδης καὶ τοῦ Καϊμπριτζ.

Μὲ τὴν ἀπότομη ἄμεως διακοπὴ τῆς θητείας τοῦ προέδρου του, τὸ πανεπιστήμιο τῆς Καλιφορνίας περνᾷ ἤδη ἀπὸ μιὰ ἐξαιρετικὰ κρίσιμη φάση.

Καὶ ἐνῶ τὶς πρώτες ἡμέρες, μεταξύ τῶν ἀντικαταστατῶν τοῦ Κέρ (μισθὸς 45.000 δολλάρια τὸ χρόνο), ἡ ἐπιτροπὴ συζητοῦσε δυνάμεις λαμπρὰ, ὅπως τοῦ ὑπουργοῦ Ἀμύνης Ρόμπερτ Μακναμάρα, τοῦ ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν Ντήν Ράσκ, τοῦ πρυτάνεως τοῦ Μπέρκλεϋ Ρότζερ Χέϋνς καὶ τοῦ πρυτάνεως τοῦ Λὸς Ἀντζελες Φράνκλιν Μάρφϋ, ἤδη ἡ διοικοῦσα ἐπιτροπὴ ἔχει ἀντιληφθῇ τὴν γκάφα τῆς: Ὅπως κατήγγειλε ἡ σύγκλητος τοῦ Μπέρκλεϋ, σὲ μιὰ διακήρυξή της πρὸς τοὺς πολῖτες τῆς Καλιφορνίας «σήμερα κανεὶς διακεκριμένος ἐκπαιδευτικός δὲν θὰ ἀνελάμβανε εὐχαρίστως τὴν προεδρία αὐτοῦ τοῦ πανεπιστημίου, ποῦ χθὲς ἀκόμη τὸ ζήλευσαν ὅλες οἱ πολιτείες τῆς Ἀμερικῆς».

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ κυβερνήτης Ρόναλτ Ρήγκαν χρησιμοποιεῖ ὅλη του τὴν πειστικότητα, ἀκόμη καὶ τὴν ἀπειλή, ὅτι θὰ κἀνὴν χρῆσιν τοῦ προνομίου τοῦ «βέτο», γιὰ νὰ πείσῃ τὴν διοικοῦσα ἐπιτροπὴ νὰ δεχθῇ τὶς περικοπὲς τοῦ 10% στὸν πανεπιστημιακὸ προϋπολογισμὸ, καὶ τὴν ἐπιδο-

Ένας άνδρας όλο ζωντάνια!

Η αρρενωπή φρεσκάδα που χαρίζει το Old Spice κάνει τον άνδρα να αισθάνεται...πιό άνδρας. Αυτό άρέσει και στις γυναίκες.

Old Spice
SHULTON • NEW YORK • LONDON • PARIS

λή διδασκτρων στους φοιτητάς, από την έπομένη κιόλας χρονιά, 1968 - 69. Την μεγαλύτερη αντίδραση ό Ρήγκαν την συναντά από τον προεδρεύοντα αντιπρόεδρο του πανεπιστημίου, τον Χάρν Ουέλμαν. Πάντως, ακόμα και αν χάση την μάχη στο πανεπιστήμιο, ό Ρήγκαν έχει πιθανότητες να την κερδίσει όταν ή πρότασή του θα υποβληθή στο νομοθετικό σώμα της πολιτείας. Όσο για την έπιβολή διδασκτρων, το ζήτημα θα αποφασισθή μάλλον με δημοψήφισμα από τον λαό της Καλιφορνίας.

Τό θέμα είναι ποιά από τις δύο απόψεις θα έπικρατήσει. Έκείνη που υποστηρίζουν μεταξύ άλλων και αρκετοί Δημοκρατικοί αντιπρόσωποι της Καλιφορνίας στο Κογκρέσσο, με έπικεφαλής τον Τζών Τάννευ, είναι ότι: «Η μόρφωση θα έξαρτάται, λοιπόν, από τό πορτοφόλι του καθενός, ή ή άποψη των άλλων, ισχυρών πολιτών της Καλιφορνίας, όπως την μεταφέρει κυνικά ό ανταποκριτής των «Οικονομικών Τάιμς»: «Μήπως αυτή ή πολιτική των άνοικτών πωλών της άνωτάτης παιδείας άποστερεί, σε τελευταία άνάλυση, την οικονομία της πολιτείας από μερικούς έξαιρέτους όδηγούς φορητών, υδραυλικούς, έπιδιορθωτάς τηλεοράσεων, ντανάδες και υπαλλήλους καταστημάτων;».

Τό περυσινό εισόδημα του πανεπιστημίου ήταν 650 εκατομμύρια δολάρια, των οποίων τό μεγαλύτερο μέρος συνεισέφερε, υπό τύπον δωρεών, ή δημοσπονδιακή κυβέρνηση σε διάφορα προγράμματα έρευνών. Ό μεγαλύτερος «Μαϊκήνας» ήταν ή Έπιτροπή Άτομικής Ένεργειας.

Πολλοί εκπαιδευτικοί, ακόμη πιό ριζοσπαστικοί από τον Κέρ, προχωρούν πιό πέρα, λέγοντας ότι ακόμη οι Άμερικανοί δεν έχουν αντίληψη ή ακριβώς τί σημαίνει πανεπιστήμιο. Ό δρ Χάτσινς, λόγω χάρη, πρώην πρόεδρος του πανεπιστημίου του Σικάγου, έπικρίνει την καθιερωμένη αντίληψη ότι σκοπός του πανεπιστημίου είναι να ύπηρετή την κυβέρνηση, τους οικονομικούς οργανισμούς και την Κεντρική Υπηρεσία Πληροφοριών. «Έκείνο, όμως, που κυρίως χρειάζεται ή χώρα από τό πανεπιστήμιο και πού, μόνο τό πανεπιστήμιο μπορεί να τό δώσει, λέει ό δρ Χάτσινς, είναι ή πνευματική ήγεσία. Τό πανεπιστήμιο πρέπει να πλάση τό πνεύμα της εποχής. Ένώ, τώρα, συμβαίνει έντελώς τό αντίστροφο: οι άπαιτήσεις της εποχής διαμορφώνουν τό πνεύμα, τον νοΰ —αν μπορή κανείς να χρησιμοποιήση την έκφραση— του πανεπιστημίου».

Άλλά και πολλοί φοιτηταί συμμερίζονται τις άπόψεις του δρος Χάτσινς. Όπως γράφει ό

ανταποκριτής των «Τάιμς» του Λονδίνου, Λούις Χέρεν, πού έπεσκέφθη τό Μπέρκλεϋ και άλλα τμήματα του πανεπιστημίου της Καλιφορνίας, έπέισθη ότι ένα άνανεωτικό κίνημα έχει άρχισι μεταξύ των φοιτητών. «Οί περισσότεροι άπ' όσους συνάντησα, θεωρούν τους έαυτούς τους φοιτητάς με την παλιά και πιό μεστή έννοια της λέξεως. Δεν θεωρούν τις σπουδές σαν έκπαίδευση πού θα τους ειδικεύση απλώς για μία θέση στο δημόσιο ή σε μία μεγάλη εταιρία. Θέλουν να έπιστρέψη τό πανεπιστήμιο στην παλιά παράδοση, να άμφισβητή και να επανεξετάζη τις κοινωνικές άξίες, να έρευνά τα κοινωνικά προβλήματα, να έφοδιάζη την κοινωνία με την πνευματική ήγεσία της. Έτσι, αναπόφευκτα, οι φοιτηταί πήραν δικές τους πρωτοβουλίες και άπαιτούν να έχουν ένεργό ρόλο στην διαμόρφωση του συστήματος της πανεπιστημιακής κοινότητας».

Άφύπνιση

Υστερα από χρόνια σιωπής —στην όποία συνετέλεσε άσφαλώς ή πολιτική της έπιτροπής Μάκ Κάρθου— παρατηρήθηκε μία πολιτική άφύπνιση μεταξύ των φοιτητών πολλών άμερικανικών πανεπιστημίων και ιδιαίτερα του πανεπιστημίου της Καλιφορνίας, με έπικέντρο τό Μπέρκλεϋ. Από τό 1964, άρχισαν να πηγαίνουν στον Νότο, να άγωνισθούν για τα πολιτικά δικαιώματα των νέγων και ώργάνωσαν επανειλημμένως συζητήσεις και διαδηλώσεις εναντίον του πολέμου του Βιετνάμ. Ό δρ Κέρ προστάτευσε την έλευθερία των φοιτητικών έκδηλώσεων. Στο πανεπιστήμιο ήταν ακόμη άνεκτοί γενεοφόροι όπαδοί του Κάστρο ή του Τρότσκι, νεαροί άναρχικοί πού περιορίζονταν στην διακήρυξη της πλήρους έλευθερίας στον έρωτα ή στο κάπνισμα της μαριχουάνας.

Η τραγική είνωνεία είναι πώς, με όλα αυτά τα καμώματά τους, οι φοιτηταί έγιναν αίτια ν' άπομακρυνθή ό άνθρωπος πού περιφρουρούσε την άνεξαρτησία τους. Πολλοί ισχυροί της Καλιφορνίας, κυρίως της άκρας δεξιάς, άρχισαν να βλέπουν τον Κέρ σαν υπαίτιο των ένοχλητικών αυτών φοιτητικών άταξιών!

Η φοιτητική δυσάρεσκεια και οι φασαρίες μέσα στο πανεπιστήμιο, τον τελευταίο καιρό, δεν είχαν πολιτικό χαρακτήρα, αλλά άφωρούσαν στο ίδιο τό σύστημα διδασκαλίας.

Με την τρομακτική διάδοση των μαζικών μέσων έπικοινωνίας και ιδίως της τηλεοράσεως, τα τελευταία χρόνια, και με τον αυτοματισμό πού κατήργησε και

Η κρίση αυτή θα έχη αντίκτυπο σε όλη γενικά την άνωτάτη παιδεία της Δύσεως

καταργεί καθημερινώς ένα σωρό έξειδικευμένες έργασίες, άρχισε να δημιουργήται ένας νέος τύπος ύποψηφίου φοιτητού: αυτού πού δεν ενδιαφέρεται τόσο να ειδικευθή, να βρή μία καλή δουλειά κατόπιν και ν' άφοσιωθή στην καριέρα του, ξεχνώντας όλα τα άλλα, αλλά πού ενδιαφέρεται, αντίθετα, πολύ για τό τί συνέδη, συμβαίνει και θα συμβή στον κόσμο. Ό φοιτητής αυτός συνήθως δεν έγγράφεται σε σχολές «έπαγγελματικές», για να σπουδάση διοίκηση έπιχειρήσεων, μηχανική, αρχιτεκτονική, οικονομικά, ή παρεμφερείς κλάδους. Προτιμά τις άνθρωπιστικές και κοινωνικές έπιστήμες.

Στις σχολές, όμως, αυτές δεν διατίθενται συνήθως δωρεές και κυβερνητικές έπιχορηγήσεις για έρευνες, τό προσωπικό είναι λίγο, ή διδασκαλία μαζική.

Στό κακό συνήργησε άθελά του ό Κλάρκ Κέρ, πού άφησε τό πανεπιστήμιο ν' άναπτυχθή και να έπεκταθή με τόση ταχύτητα, άνοίγοντας τις πόρτες σε περισσότερους φοιτητάς. Και ενώ έργαζόταν έντατικά για την βελτίωση του συστήματος, οι φοιτηταί δεν ένοούσαν ή δεν μπορούσαν να περιμούνουν και έξεδήλωναν με διαδηλώσεις την δυσάρεσκεία τους.

Ό Κέρ βλέπει τους δυσάρεστημένους αυτούς σαν αίτια της έσωτερικής, όπως την χαρακτηρίζει, κρίσεως δλοκλήρου του άμερικανικού πανεπιστημιακού συστήματος.

Άλλά, να ποιές είναι οι γνώμες τριών καθηγητών του Μπέρκλεϋ για τους νεαρούς αυτούς δυσάρεστημένους, όπως τις άναφέρουν οι «Τάιμς» του Λονδίνου:

Με περιφρόνηση

Ο καθηγητής της Ιστορίας Κάρλ Σόροκε: «Ως σήμερα, είχαν στόχο τους μία καλή καριέρα, αλλά τώρα, ακόμα και οι πλούσιοι βλέπουν με περιφρόνηση τον πολιτισμό των οικονομικών έπιχειρήσεων. Μοιάζουν με τους φοιτητάς της τσαρκικής Ρωσίας. Και εκείνοι, όπως αυτοί, ήταν άποξενωμένοι ή δεν άποτελούσαν μέρος της έξουσίας. Και όπως οι Ρώσοι φοιτηταί άγωνίζονταν πρὸς όφελος των δουλοπαροίκων, οι Άμερικανοί φοιτηταί, τώρα, άντιστοιχούν ζουπα για την κατάσταση των νέγων και άλλων άδικημένων της κοινωνίας μας. Έτσι, από την άποξένωση, ώδηγήθηκαν στην περιφρόνηση της άμερικανικής κοινωνίας».

Ό καθηγητής Πήτερ Στήνεσ: «Οί φοιτηταί ήλθαν στο πανεπιστήμιο με την σύγχρονη ψυχολογία του δυσάρεστημένου. Έπι πλέον, πολλοί από αυτούς πή-

γαν στον Νότο και έλαβαν μέρος στον άγώνα υπέρ των πολιτικών δικαιωμάτων. Είδαν δολοφονίες να μένουν άτιμώρητες. Αντίκρουσαν για πρώτη φορά την κοινωνική άδικία σ' όλη της την ώμότητα. Όσοι δεν πήγαν, τα έξησαν από τις έφημερίδες και την τηλεόραση. Ήταν δουλειά των πανεπιστημίων να τους πούν γιατί, να τους έξηγήσουν τό παρελθόν και να τους δώσουν την προοπτική του μέλλοντος. Η μαζική διδασκαλία δεν μπορούσε ν' ανταποκριθή σ' αυτά τα αίτήματά τους, γι' αυτό και τό πανεπιστήμιο έγινε στόχος της γενικότερης άγανακτήσεως τους κατά της κοινωνίας».

ΦΟΙΤΗΤΑΙ ΤΟΥ ΜΠΕΡΚΛΕΥ: διαδηλώνουν την αντίθεσή τους στον πόλεμο του Βιετνάμ. Ό «άριστορισμός» τους προκάλεσε την επέμβαση του κυβερνήτη;

Ό καθηγητής των μαθηματικών Τζ. Λ. Κέλλευ:

«Η μεγαλύτερη έλλειψη στο πανεπιστήμιο είναι ή άπουσία της έρευνής από τις τάξεις των προπτυχιακών σπουδών. Αν θέλωμε ν' άφοσιωθούν στην έπιστήμη και στην δημιουργία τα παιδιά, κάποιος πού έξέρει πρέπει να τους δείξη τον δρόμο της δημιουργίας».

Συνεκλονιστική είναι και ή συνέντευξη πού έδωσε μετά την άπόλυσή του ό Κλάρκ Κέρ στο περιοδικό «Νιούσγουρκ». Ό διαπρεπής εκπαιδευτικός, πού δεν έμεινε, βέβαια, χωρίς δουλειά —προσελήφθη άμέσως από τό «Ιδρυμα Κάρνεγκι για να διευθύνη μία μελέτη σχετικά με τό μέλλον της άμερικανικής άνωτάτης παιδείας — έίπε, μεταξύ άλλων, στη συνέντευξη αυτή ότι:

«Δεν ήταν μόνο οι διαμαρτυρίες και οι διαδηλώσεις των φοιτητών του Μπέρκλεϋ πού συνετέλεσαν στην άπόλυσή μου. Οι έξτρεμισταί της άριστερᾶς, στο Μπέρκλεϋ, προκάλεσαν μία πολύ έντονη αντίδραση μεταξύ των έξτρεμιστών της δεξιάς στην Καλιφορνία. Οι άριστεροί έξτρεμισταί ήταν άσήμαντοι, χωρίς δική τους δύναμη. Είχαν, ώστόσο, την ικανότητα να έξεγείρουν τα άκραία δεξιά στοιχεία, πού έχουν σημαντική ισχύ στην Καλιφορνία. Τό Μπέρκλεϋ κατήντησε, για πολύ κόσμο, σύμβολο δυσάρεστον γι' αυτούς πραγμάτων. Η συμπεριφορά ώρισμένων φοιτητών ήταν παρατραηγμένη, όπως ύπερβο-

προέκυψε από την διάσταση των γνώμων ως πρὸς την ίδια τη φύση του πανεπιστημίου. Υπάρχουν, ίσως, δυό βασικές άπόψεις. Η άποψη πού έκπροσωπούσα εγώ είναι πώς τό πανεπιστήμιο της Καλιφορνίας έπρεπε να είναι ένα από τα μεγαλύτερα και τα καλύτερα πανεπιστήμια του κόσμου. Κι αυτό σημαίνει ότι θα έπρεπε να ύπάρχη πλήρης άκαδημαϊκή έλευθερία, έλευθερία λόγου και έλευθερία συγκεντρώσεων.

» Η άλλη άποψη τριγύριζε έπίσης, από αρκετό καιρό, στο πανεπιστήμιο: Τό πανεπιστήμιο, σύμφωνα με την άποψη αυτή, είναι προωρισμένο να ύπηρετή την γεωργία και την βιομηχανία και τις ισχυρότερες πολιτικές άρχες της πολιτείας. Οι όπαδοί της θεωρίας αυτής πίστευαν πάντα ότι τό πανεπιστήμιο πρέπει να άσχολήται με πρακτικά μόνο προβλήματα και όχι με την άναζήτηση της αλήθειας. Έτσι, δεν θα είναι παρά ένα άπλο και ήσυχο έκπαιδευτικό ίδρυμα, πού δεν θα προκαλή φασαρίες και πονοκεφάλους για κανέναν».

Ό Ρόναλντ Ρήγκαν, ό πρώην κάου-μπού του κινηματογράφου και της τηλεοράσεως, πηγαίνει —κατ' άποκλειστικές πληροφορίες της έφημερίδας «Χέραλντ Τρίμπιουν»— για ύποψήφιος πρόεδρος των Ήνωμένων Πολιτειών! Τό αν θ' άποσπάση τό χρίσμα του ρεπουμπλικανικού κόμματος έξαρτάται, κυρίως, μαζί με όλη την μελλοντική πολιτική του καριέρα, από τό πώς θα τα βγάλη πέρα με τό πανεπιστήμιο της Καλιφορνίας. Η πάλη του αυτή με τον πανεπιστημιακό γίγαντα ακόμη δεν έχει κριθή. Οι καθηγηταί, ή διοίκηση του πανεπιστημίου, ή ίδια ή έπιτροπή πού απέλυσε τον Κέρ, φυσικά, οι φοιτηταί αντίστέκονται με πάθος στις μεταβολές πού θέλει να επιβάλη.

«Ως ένα σημείο, γράφει στο τελευταίο τεύχος του τό περιοδικό «Τάιμς», τα προβλήματα πού κατατρύχουν τό πανεπιστήμιο της Καλιφορνίας και τον πρόεδρό του, ύφίστανται στα περισσότερα μεγάλα πανεπιστήμια των άμερικανικών πολιτειών. Μά, έπειδή ή Καλιφορνία έχει τό προβάδισμα των άριστειών, τό πώς θα λύση τα προβλήματα αυτά —οικονομικά, διοικητικά και άκαδημαϊκά— θα έχη σημαντικές έπιπτώσεις στην διαμόρφωση όλης της άνώτατης παιδείας στην Άμερική».

Περιττό να προστεθή τί αντίκτυπο θα έχη ή κρίση αυτή, ενός από τα καλύτερα πανεπιστήμια του κόσμου, σε όλη γενικά την άνώτατη παιδεία της Δύσεως, πού, όπως γράφουν και οι «Τάιμς», βλέπει σαν ιδεώδες πρότυπο τό «δυτικότερο», στην κυριολεξία, πανεπιστήμιο.

Και άφού έξηγει πόσο ούσιαστικό ρόλο έπαιξε ό Ρόναλντ Ρήγκαν στην άπόλυσή του, ό Κλάρκ Κέρ προχωρεί σε άλλα, ακόμη βαρύτερα αίτια:

«Ούσιαστικά, ή άπόλυσή μου

προέκυψε από την διάσταση των γνώμων ως πρὸς την ίδια τη φύση του πανεπιστημίου. Υπάρχουν, ίσως, δυό βασικές άπόψεις. Η άποψη πού έκπροσωπούσα εγώ είναι πώς τό πανεπιστήμιο της Καλιφορνίας έπρεπε να είναι ένα από τα μεγαλύτερα και τα καλύτερα πανεπιστήμια του κόσμου. Κι αυτό σημαίνει ότι θα έπρεπε να ύπάρχη πλήρης άκαδημαϊκή έλευθερία, έλευθερία λόγου και έλευθερία συγκεντρώσεων.

» Η άλλη άποψη τριγύριζε έπίσης, από αρκετό καιρό, στο πανεπιστήμιο: Τό πανεπιστήμιο, σύμφωνα με την άποψη αυτή, είναι προωρισμένο να ύπηρετή την γεωργία και την βιομηχανία και τις ισχυρότερες πολιτικές άρχες της πολιτείας. Οι όπαδοί της θεωρίας αυτής πίστευαν πάντα ότι τό πανεπιστήμιο πρέπει να άσχολήται με πρακτικά μόνο προβλήματα και όχι με την άναζήτηση της αλήθειας. Έτσι, δεν θα είναι παρά ένα άπλο και ήσυχο έκπαιδευτικό ίδρυμα, πού δεν θα προκαλή φασαρίες και πονοκεφάλους για κανέναν».

Ό Ρόναλντ Ρήγκαν, ό πρώην κάου-μπού του κινηματογράφου και της τηλεοράσεως, πηγαίνει —κατ' άποκλειστικές πληροφορίες της έφημερίδας «Χέραλντ Τρίμπιουν»— για ύποψήφιος πρόεδρος των Ήνωμένων Πολιτειών!

Τό αν θ' άποσπάση τό χρίσμα του ρεπουμπλικανικού κόμματος έξαρτάται, κυρίως, μαζί με όλη την μελλοντική πολιτική του καριέρα, από τό πώς θα τα βγάλη πέρα με τό πανεπιστήμιο της Καλιφορνίας. Η πάλη του αυτή με τον πανεπιστημιακό γίγαντα ακόμη δεν έχει κριθή. Οι καθηγηταί, ή διοίκηση του πανεπιστημίου, ή ίδια ή έπιτροπή πού απέλυσε τον Κέρ, φυσικά, οι φοιτηταί αντίστέκονται με πάθος στις μεταβολές πού θέλει να επιβάλη.

«Ως ένα σημείο, γράφει στο τελευταίο τεύχος του τό περιοδικό «Τάιμς», τα προβλήματα πού κατατρύχουν τό πανεπιστήμιο της Καλιφορνίας και τον πρόεδρό του, ύφίστανται στα περισσότερα μεγάλα πανεπιστήμια των άμερικανικών πολιτειών. Μά, έπειδή ή Καλιφορνία έχει τό προβάδισμα των άριστειών, τό πώς θα λύση τα προβλήματα αυτά —οικονομικά, διοικητικά και άκαδημαϊκά— θα έχη σημαντικές έπιπτώσεις στην διαμόρφωση όλης της άνώτατης παιδείας στην Άμερική».

Περιττό να προστεθή τί αντίκτυπο θα έχη ή κρίση αυτή, ενός από τα καλύτερα πανεπιστήμια του κόσμου, σε όλη γενικά την άνώτατη παιδεία της Δύσεως, πού, όπως γράφουν και οι «Τάιμς», βλέπει σαν ιδεώδες πρότυπο τό «δυτικότερο», στην κυριολεξία, πανεπιστήμιο.

Λένα Δουκίδου

είναι η αποθεώση
της "μινι-μωδας"! Φωτεινά
χρώματα, εμπνευσμένοι
συνδυασμοί, πρωτότυπες νεανικές
ιδέες. Να τι θα φορεθώ την άνοιξη του '67!..
*ORLON είναι το σήμα της DU PONT για την
άκρυστη ύφανση ύλη της.
'Αποκλειστικοί 'Αντιπρόσωποι για την 'Ελλάδα
« Κ. Γ. Λαζαράκης » Α. Ε. Φωτογραφία « 'Αλίκη »

CREATION - ΠΩΛΗΣΙΣ
'Αντιπροσώπων

'Αποκλειστικότητα νηματοποίησης
για την 'Ελλάδα

ORLON

daisil μια
επαναστατική
εξελίξη του
Orlon*
σε μια προσχαρή
ανοιξιατική μορφή

DU PONT

ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΑΛΥΤΕΡΗ
ΖΩΗ... ΧΑΡΙΣ ΣΤΗ ΧΗΜΕΙΑ

'Απορίες του "κατεστημένου,"

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ
Κ. ΒΑΣ. Λ. ΚΑΖΑΝΤΖΗ ΠΑΝΩ ΣΕ ΕΝΑ ΖΗΤΗΜΑ
ΠΟΥ ΩΡΙΣΜΕΝΟΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΥΝ ΟΡΘΑΝΟΙΚΤΟ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ
ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Κύριε Διευθυντά,

Πιθανόν να μη με αναγνωρίσετε από την
υπογραφή μου, έτσι που με έχουν τώρα
ξεναθαφτίσει. 'Υποχρεούμαι, λοιπόν, να
δηλώσω ότι εγώ, το κατεστημένο, παλαιό-
τερα λεγόμενον το καθεστώς, και είχα ένα
σαφέστατο περιεχόμενο και μια εξ ίσου σα-
φή φραστική, μα και λειτουργική χρήση.

Κ α θ ε σ ι ώ ς, λέει το λεξικό, είναι ή με-
τοχή παρακειμένου του ρήματος καθίστημι,
και υποδηλοί την ισχύουσα πολιτειακή τάξη
ή κατάσταση, σε μια δεδομένη χώρα και σε
μια συγκεκριμένη στιγμή — δηλαδή, το δ-
πάρχοι πολιτεύμα. Φυσικά, αν στην Εύρω-
πη (ή και στον κόσμο ολόκληρο) είχαμε μια
γλώσσα ενιαία, δεν θα βασανίζομαστε συνε-
χώς, σαν τα θύματα εκείνα του Προκρούστη,
με το να προσπαθούμε να προσαρμόσουμε στην
ελληνική γλώσσα μας έννοιες και θρόνους που
οι άλλοι λαοί αναμασούν, ακριβώς γιατί τους
έχουν πρώτα χωνέψει. 'Ενώ, λοιπόν, εγώ το
πιοχό «καθεστώς» έφευρέθηκα για να απο-
δώσω στα ελληνικά τον όρο «ρεζίμ», δηλαδή,
μια έδραιωμένη κατάσταση, που αντιστοιχού-
σε στο «σταμπλιμέντο» των Λατίνων, ξα-
φρικά με έχουν επιστρατεύσει για να εκφρά-
ζω και εκείνο το δόλιο το σύγχρονο «ε-
στάμπλιμεντο», δηλαδή, την κρατούσα κοι-
νωνική τάξη, εναντίον της οποίας σιγέ-
φονται τα πυρά των γενειοφόρων ακα-
δημαϊκών στασιαστών της σύγχρονης 'Αγ-
γλίας. Είναι ολόκληρος ο κόσμος ο δνα-
σμός. Σαν «καθεστώς», εκπροσωπώ και το
σταθερό και ακλόνητο και πολύ άγαρβο χω-
ρίς το οποίο, μεταξύ μας, δεν ζούν ούτε οι
επίμετροι λαοί, αλλά ούτε κ' οι επαναστάσεις.

'Ενώ τώρα, σαν «κατεστημένο», εκπροσωπώ,
ας πούμε, και ένα στόχο, ή ίσως ένα «μίσμα»
ή μιάν αμφισβόλια ή μιάν αντιγνώμια ή και, συ-
χνά, μιάν απαρέσκεια, ή και μιάν εξασθένιση.

'Ως τώρα, εγώ, το καθεστώς, είχα μάθει
πώς ε λ ι μ α ι, και ύ π ά ρ χ ω, για να ύ φ ι-
ο τ α μ α ι.

'Αλλά, τώρα, σαν «κατεστημένο», πρέπει να πε-
ράσω από ένα νέο φροντιστήριο για να διδαχθώ
ότι είμαι για να μ η ν είμαι, υπάρχω για να
η α ύ σ ω να ύ π ά ρ χ ω, και ύ φ ι σ τ α μ α ι για να ύ-
φίσταμαι... καρπαζιές!

Σκίτσο του ζωγράφου Δ. ΔΑΒΗ

Είμαι, με άλλα λόγια, ένα καθεστώς υπό αίρεση και ένα «κατεστημένο» υπό δοκιμασίαν. Και υπάρχουν φορές, στους βραδινούς επι-άτες μου, που αναρωτιέμαι σε τί βαθμιαίο «σιρίπ - τής» θα πρέπει να αποδυνθώ, τί θα πρέπει να κρατήσω και τί να αραιώσω, για να άρξω σιόν μεταπλάστη μου.

Θά ήθελα, πράγματι, να ρωτήσω, με πᾶσαν εὐλάβεια, τὸν καινούργιο νουνό μου: Τί ἀκριβῶς θέλετε να πράξω τώρα ἐγὼ τὸ κατεστημένο; Νὰ πάρω τὸ καπελλάκι μου καὶ νὰ τοῦ δίνω, ὥστε ἐοῖς καὶ οἱ ἄμεσοι συνεργάτες σας (ποὺ δὲν εἶναι μόνον «κατεστημένοι», ἀλλὰ καὶ ἄριστα ἀποκατεστημένοι), νὰ δημιουργήσετε ἕνα δικό σας καινούργιο καὶ ὠραίο καθεστώς;

Ἡ νὰ φερθῶ σὺν καθεστῶς — καὶ νὰ μὴν ἀφήσω, ὅσο εἶναι ἀκόμα καιρός, κανέναν νὰ σηκώσει κεφάλι;

Καὶ πρῶτα - πρῶτα, ἂς δάλουμε κάτω τὰ χαρτιά, μὰ καὶ καλὴ: Γιατί: «κατεστημένο»; Ἄν θέλωμε νὰ ἀκολουθήσουμε τὴν ἀκριβὴν δημοτικὴ τοῦ ἐκχυδαϊσμοῦ τῶν ἐπιστημονικῶν ὄρων, γιατί, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, νὰ μὴ γίνω «καθισμένο»; Ἀπὸ τὸν σκοπὸ δὲν ἔχει ἡ «ἀπολύστευση» τῶν ὄρων ἐκείνων τοὺς ποίους ὁ καμμένος ὁ λαὸς μας ἐκατὸ χρόνια προσπαθεῖ νὰ ἀφομοιώσει; Τώρα ποὺ τὰ κατὰφερε, τοῦ λένε πὼς πρέπει νὰ ἐκρίνωσθον καὶ πάλι ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ λαϊκὸ σῶμα, σὺν σκληροκρινεῖς ἀποφύσεις, καὶ νὰ ἀντικατασταθοῦν με ἄλλους νεολογισμούς.

Καὶ τὸ «καθεστῶς» ξέρεῖ ὁ καλὸς μας ὁ λαὸς, καὶ τὸ καθεστωτικὸ ζήτημα ἀναγνωρίζει, ὅταν ἀναφέρεται στὴν καθημερινὴ ἀπογραφία. Γιατί νὰ τὸν δάλουμε, τώρα, σὲ καινούργια θάλασσα, νὰ τὸν διδάξουμε πὼς ἐγὼ, ἡ κρατοῦσα κατάσταση, τὸ ἐγκατεστημένο πολίτευμα, ἡ τρέχουσα τάξη τῶν πραγμάτων, εἶμαι —τὸ καθισμένο; Σὲ δουλειὰ νὰ βροσκώμαστε; Ἄν, φυσικὰ, ὁ τόπος, τὴν σιγὴν αὐτὴ ἔχη ὅλα τὰ ἄλλα ἐλὲν τοῦ Θεοῦ, πλοῦσια καὶ ἀρθρῶνα, καὶ τὸ μόνον ποὺ τοῦ λείπει εἶναι τὸ γέλιο, ἔτσι, ἂς γίνῃ καὶ αὐτό. Ἄς θεοπίσουμε μὴ καινούργια διάκριση μεταξὺ τῶν «ὀρθῶν» καὶ τῶν «καθισμένων», καὶ ἕνα καινούργιο δέξωμο σχῆμα, πὼς ὁ ἄερας τῆς ἐλευθερίας πνέει ἀντικαθιστικὰ καὶ πὼς κάποιος πρέπει, ἐπιτέλους, νὰ κοιτῇ σὲ κάποιον θῶκο καὶ νὰ δάλῃ τὰ πράγματα στὴν θέσιν τους.

Ἀλλὰ, ἀπαξ καὶ καθίσω, δὲν θὰ εἶναι καὶ αὐτὸς «κατεστημένος»; Καὶ δὲν θὰ μείνῃ, φυσικὰ, ἔτσι, μόνος του, σὺν τὴν καλαμὰ στὸν κάμπο. Κάποιους θάχῃ γύρω του, ποὺ δὲν θὰ μωρῇ νὰ τοὺς ἀλλάξῃ ἀπὸ τὴν μὴ μέρα στὴν ἄλλη σὺν τὰ πονάμισα. Καὶ ἀπαξ καὶ αὐτοὶ μείνουν γύρω του κάμποσον καιρὸ, δὲν θὰ μείνουν, ἐββαί, ὄρθιοι, στὸ ἕνα πόδι, σὺν τοὺς πελαργούς. Κάπως θὰ βολευτοῦν καὶ αὐτοὶ καὶ θὰ γίνουν «κατεστημένοι».

Ἄρα, τὸ θέμα δὲν εἶναι νὰ ἐκλείνω ἐγὼ τὸ πτωχὸ καθεστῶς ο ἂ ν καθεστῶς, δηλαδή, σὺν μὴ κρατοῦσα κατάσταση, ἐπειδὴ θεωρητικὰ ἡ ἂ ν κρατοῦσα κατάσταση εἶναι ἀπαράδεκτη σὺν εἰκοσὶ μᾶς αἰῶνα, ἀλλὰ ἐπειδὴ, κάποιον θέλουν κάποτε, ἐμένα, τὸ νῦν «κατεστημένο», νὰ με ὑποκαταστήσουν με ἕνα ἄλλο «κατεστημένο».

Καὶ τὸ ἐρώτημα, τότε, ἀνακύπτει τεράστιο: Κορόιδο εἶμαι νὰ τὸ δεχθῶ; Εἶναι γνωστὸ πὼς ὁ ἀρχιλαχημιστὴς καὶ πλάστης τῆς νέας θεωρίας περὶ κατεστημένου, ἥσο ζοῦσε στὴν Μιννιάπολη, κατοικοῦσε σὲ ἕνα σπίτι θανμάσιο, ἐνὸς διόσημον Ἀμερικανοῦ ἀρχιτέκτονα, τοῦ Φράνκ Λόυδ Ράιτ, ποὺ εἶχε πιά ἀποκρυσταλλώσει ἔχι μόνον με λόγια, ἀλλὰ καὶ με ἔργα,

τὺς ἀπόψεις του, σχετικὰ με τὴν σύγκληση ἀρχιτεκτονική.

Ἐ ν α ν ὄρο βασικὸ περιεῖχε τὸ μισθωτήριο συμβόλαιον γιὰ τοὺς ὅσους θέλανε νὰ κατοικήσουν σὲ ἕνα τέτοιο πανέμορφο σπίτι: πὼς, ἂν εἶχαν τίποτε δικές τους θεωρίες γιὰ βελτιώσεις, ἐπισκενές, μετατροπές καὶ ἀναμορφώσεις, θὰ ἔπρεπε νὰ πᾶνε νὰ τὺς ἐφαρμόσουν ἄλλοι καὶ ὄχι σὺν σπῆν αὐτὸ τοῦ Φράνκ Λόυδ Ράιτ. Καὶ ρωτᾷ κανεὶς: Γιατί, αὐτὸ ποὺ ὁ ε ν θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ στὴν περίπτωσιν ἐνὸς ἔστω καὶ ὠραίου οἰκίσκου, θὰ πρέπει νὰ γίνῃ ἐτσι, ἀδιαμαρτύρητα, σὲ βάρος τοῦ μεγάλου σπιτιοῦ ὁλόκληρων ἐκατομμυρίων Ἑλλήνων;

Ὅταν σὲ ἕνα δημοκρατικὸ πολίτευμα, οἱ ἐνοικοὶ τῆς ἐξουσίας διαδέχονται ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, αὐτὸ λέγεται ἐναλλαγή — ἄριστος, ὠραϊότατος καὶ ὑγιέστατος, τακτικὸς μηχανισμὸς τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος. Ὅταν, ὅμως, θέλουν νὰ ἀλλάξουν τὸ σπίτι, τὸ θεμελιωμένο, τὸ καθιδρυμένο (ἔστω τὸ «κατεστημένο»), μήπως αὐτὸ δὲν λέγεται πλέον ἐναλλαγή;

Μήπως λέγεται ἀνατροπή; Καὶ τότε, καὶ πάλι λέω ἐγὼ τὸ καθεστῶς: Ὀχλώνα εἶμαι; Γιατί νὰ ἀνατραπῶ; Γιατί, καλύτερα, νὰ μὴν ἀνατρέψω; Ὁ ο ο ο καὶ πάλι εἶναι καιρός... Τὰ ἔθνη, παλαιότερα, καθὼς καὶ οἱ φραμίλιες, εἶχαν, ἂς ποῦμε, μὴ πυραμιδοειδῆ δομὴ, με τὴν κορυφὴ πρὸς τὰ ἑπάνω. Αὐτὸ ἦταν τὸ καθεστῶς. Ὁ πατέρας στὴν οἰκογένεια, ὁ ἄνδρας σὺν σπῆν του, ὁ ἡγέτης σὺν τόπο του καὶ ὁ Θεὸς ἀκόμα σὺν δικὸ Του οὐρανό.

Τώρα, ἐγὼ, τὸ κατεστημένο, κατήντησε νὰ εἶμαι μὴ πυραμίδα ἀπὸ τὴν ἀνάποδῃ. Στὴν κορυφῇ, μὴ ἀπέραντη ἐπιφάνεια, σὺν ἀερόπλανοφόρο, ἀπὸ τὴν ὁποία μποροῦν νὰ ἀπογειοῦνται ταυτόχρονα ὅποιοιδήποτε διαφοροποιούμενες θεωρίες πρὸς ὅποιοιδήποτε ἀπίθανες κατεστῶσεις. Καὶ στὴ βάση ἕνα αἰκμηρὸ καὶ κάπως ἀνεργαζίτο. Ἐγὼ, ἐνίστε πλαισιωμένο με μὴ μαργαρίτα.

Βέβαια, ὑπάρχουν σιγιμές, ποῦ, ἀκόμα κ' ἐγὼ, τὸ σημερινὸ καθεστωτικὸ (καὶ ἐν πολλοῖς εὐκατάστατο) κατεστημένο, βαριέμαι τὸν ἐαυτό μου καὶ ἀναζητῶ ἕνα ὑποκατάστατο: τὸ ἀντικαθεστωτικὸ καθεστῶς. Τοῦ παρῆγω καὶ μερικὲς θέσεις στὴν Βουλὴ, ὑπὸ τὴν προϋπόθεση νὰ ἔ κ φ ρ ἂ ζ ε τ α ι μόνον καὶ νὰ μὴν ἐνεργῇ ἀντικαθεστωτικὰ, καὶ τὸ ποιοδοτῶ μάλιστα με χίλια περίπου δολλάρια κατὰ μῆνα, καὶ κατὰ κεφαλὴ (ἀπόσταγμα ἰδρωτός ἐπίσης κατεστημένων, ἀλλὰ ἐσοεὶ ἡλιθίων Ἑλλήνων πολιτῶν) γιὰ νὰ μὴ θ ἔ λ η ν εἶναι, αὐτὸ ποὺ ὄντως εἶναι: τμήμα ἐνὸς καθεστωτός.

Φυσικὰ, μᾶς λένε οἱ νέοι δεξιῖται: «Δικαίωση τῆς ἀπαρνήσεως τοῦ κατεστημένου εἶναι μόνον ἡ μετεπαναστατικὴ του ἀνάστασις». Καὶ ἐρωτῶμε: «Καὶ ἐμεῖς τόσα χρόνια τί κάναμε; Λουδοεῖκοι εἴμαστε, γιὰ νὰ σᾶς παραδώσουμε ἐτσι, ἀμαχητῇ, τὺς λαμνητόμους ποὺ ἐμεῖς καθιδυνάμε; Ὁρεινοί, Πεδινοί, καὶ Θερινόριοι, ἐμεῖς, ποὺ ἀκόμα δὲν ἀνασάναμε ἀπὸ τὴν τσίγκα τῶν θυσίων τῆς Βασιλῆς (στὴν δονατάρειαν, ἔστω, κουζινική τους μεταρσίωση!), θὰ ἀφήσουμε τὸ ὠραῖο ἀστικὸ ἐξήντα τῆς ἐκατὸν μας νὰ ἐξαμωθῇ καὶ νὰ κατατρεθῇ στὰ κμαδιαστὰ πιπεράτα καὶ πολλὰ ἀνθυγιεινὰ συντηγανικά τῶν λεκτικῶν πρὸς τὸ παρὸν ἀλλὰ αὐρεῖο ἴσως καὶ πραγματικῶν ἀπαρνήσεων».

Ἐρωτᾷτε αὐτὸ τὸν καιρὸ κατὰ κόρον: «Ποιὸς κυβερνᾷ;» Καὶ ὅποιοιδήποτε μαθητῆς τοῦ δημοτικοῦ θὰ ἀπαντοῖσε δι οὐδεὶς ἄλλος

μπορεῖ νὰ «κυβερνᾷ», ἐκτὸς ἀπὸ τὴν «κυβέρνηση» ἔ φ' ὁ ο ο ν ὑπάρχει κυβέρνηση. Ἐάν πάλι δὲν ὑπάρχει, τότε οὐδεὶς κυβερνᾷ καὶ ἔχουμε ἀκυβερνησίαν. Ἀλλὰ αὐτὸς ὁ συλλογισμὸς δὲν συμφέρει τοὺς συγχρόνους Ἀναποδείς. Γι' αὐτὸ καὶ βελτιοῦται τὸ ἐρώτημα: «Ποιὸς κυβερνᾷ; Ὁ Βασιλεὺς, ἢ ὁ Λαός;». Ἀλλὰ ἐφ' ὅσον καὶ πάλι ὁ καλὸς μαθητῆς γνωρίζει δι ο Βασιλεὺς οὐδέποτε κυβερνᾷ, ἀλλὰ βασικεύει, καταλήγει σὺν συμπεράσματι δι ἐκεῖνος ποὺ κυβερνᾷ εἶναι (ἢ θὰ πρέπει νὰ εἶναι) ὁ Λαός. Ἀλλὰ διαν κυβερνᾷ ὁ Λαός, ἡ κατάσταση λέγεται «λαοκρατία» καὶ ὁδηγεῖ στὴν «ὀχλοκρατίαν», καὶ ἡ ἐκάστοτε ὀχλοκρατία δὲν εἶναι ποτε μὴ κατάσταση. Εἶναι μὴ ἀκαταστασία...

Γι' αὐτὸ, ἄλλωστε, ἐφευρέθηκε ἡ Δημοκρατία, δηλαδή, ἡ ἀσκηση ἐξουσίας ἐκ τοῦ λαοῦ καὶ γιὰ τὸν λαὸ, ἀλλὰ ὄχι ὑπὸ τοῦ λαοῦ. Ὁ λαός, νὰ πᾶρῃ ἡ ἐξῆς, ἔχει τὺς δουλειές του, καὶ ἀκόμα καὶ στὰ ἄμεσα δημοτικὰ του προβλήματα ἐπιλέγει καὶ ἐξουσιοδοτεῖ κάποιους ἄλλους γιὰ νὰ ἐκτελοῦν καὶ νὰ ἐπεξεργάζονται τὺς βασικὰς του ἐπιθυμίες. Ἀλλὰ ἐκεῖ, ποὺ ἐγὼ, τὸ πτωχὸ, παλαιὸ κατεστημένο ἀρχίζω καὶ κάνω τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, εἶναι ὅταν ἀκούω πὼς ὁ λαός κυβερνᾷ (ἢ πρέπει νὰ κυβερνᾷ) γιατί «ὅλες οἱ ἐξουσίες πηγάζουν ἀπὸ τὸ ἔθνος — δ η λ α ὁ ἡ ἂ π ὁ τ ὁ ν λ α ὁ...».

Ἐγράφῃ τὺς ἡμέρες αὐτὲς ἐπανειλημμένα αὐτὸ τὸ «δ η λ α ὁ ἡ». Καὶ ἀκούσθηκε ἐπανειλημμένα σὲ δειπνα καὶ συνεστιάσεις. Καὶ σὲ ὅποιοιδήποτε ἄλλο καθεστῶς θὰ εἶχαν πάρει ἀπὸ τὸ αὐτὸ, τὸν ἀδθαίρετο αὐτὸν συνταγματικὸ ἐρμηνευτὴ καὶ θὰ τὸν εἶχαν κολλήσει σὺν τοῦχο. «Κύριε, —θὰ τοῦ ἔλεγαν—, ὥστε αὐτὸ εἶναι τὸ Σύνταγμα; Αὐτὸ εἶναι τὸ ἔθνος; Τὸ σύνολο μιᾶς μικρῆς ἢ μεγάλης ἔστω, πλειοψηφίας, σὲ μὴ δεδομένη σιγιμῇ; Μὰ τότε αὐτὸ δὲν εἶναι ἔθνος. Εἶναι ποδόσφαιρο. Τί γελᾷτε καὶ ἐξαπατοῦμε τὸν κόσμο σχετικὰ με τοὺς σαράντα αἰῶνες τῆς μεγάλης μας ἱστορίας, τὸ αἷμα τῶν ἡρώων τῆς Ἀνεξαρτησίας, τὴν συμβολικὴ, ἀκόμα καὶ σήμερα, παρουσία μας σὺν εὐρωπαϊκῷ ἢ καὶ διεθνῇ χώρῳ, με τὸ λάβαρο τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ;».

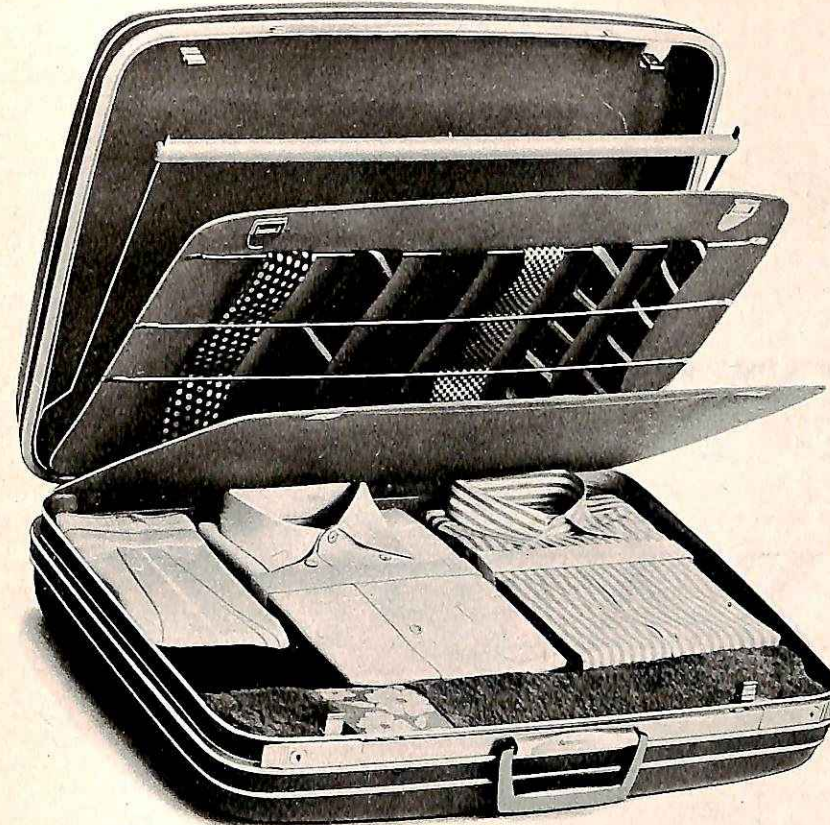
Ἐνὰν τέτοιο σεμνὸ καταπέλτη δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχω κ' ἐγὼ, τὸ καθεστῶς; Γιὰ νὰ τᾶχουν τοῦτο τὸν καιρὸ, ὅλοι μαζί μου, καὶ νὰ εἰχνοῦν σὲ μένα ὅλα τὰ φταιξίματα, σημαίνει πὼς σὲ κάποιους δὲν ἀρέσω. Ἀλλὰ μήπως καὶ ἐγὼ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ μὴ μοῦ ἀρέσουν ὀρισμένα τινά; Ἡ Δεξιὰ συμφωνεῖ πὼς αὐτὸ ποὺ μᾶς χρειάζεται σήμερα εἶναι μὴ εἰρηκὴ ἐπανάσταση. Καὶ τὸ Κέντρον θέλει ἐπανάσταση. Καὶ οἱ Νέες Κινήσεις ἀποβλέπουν σὲ μὴ ἐπανάσταση. Καὶ οἱ Ἀποστάται τοῦ Κέντρον δὲν ἀποστάτησαν, ἀλλὰ ἐπαναστάτησαν. Καὶ ἡ Κεντροαριστερὰ, ποὺ δὲν εἶναι ἀκριβῶς ἡ Ἐνωμένη Δημοκρατικὴ Ἀριστερὰ, ἀλλὰ κατὰ περίπου, καὶ αὐτὴ θέλει ἐπανάσταση. Ἀφοῦ, λοιπόν, ὅλοι θέλουν μὴ ἐπανάσταση γιατί, δὲν τὴν κάνουμε ὁ λ ο ι μ α ζ ι ;

Ἐναντίον τίνος; Μὰ, φυσικὰ, ἐναντίον τοῦ «κατεστημένου», δηλαδή, οὐσιαστικὰ, ἐναντίον τοῦ ἐαυτοῦ μας, μὴ καὶ ὅλοι, λίγο ἢ πολὺ, εἴμαστε «κατεστημένοι» σὲ τοῦτη τὴ γῇ. Δι' ὁ καὶ ἐγὼ, τὸ πτωχὸ καθεστῶς καὶ τὸν «κατεστημένο» καὶ ἀδριανὸν «καθισμένο», ἐρωτῶ καὶ πάλι με πᾶσαν ἀφέλεια: Μὴ καὶ ἔχω τέτοια δύναμη καὶ τέτοια ἀπλόγη πλειοψηφία, κορόιδο εἶμαι νὰ ἀρῶσω νὰ μοῦ εἰχνοῦνται, χωρὶς νὰ τοὺς εἰχτῶ;

Μετὰ πάσης τιμῆς
ΤΟ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ

Καὶ διὰ τὴν ἀντιγραφὴν
Β.Α.Ε. Α. ΚΑΖΑΝΤΖΗΣ

Οἱ VIPS ταξιδεύουν μὲ βαλίτσες Samsonite

10 μοντέλα βαλίτσες
3 μοντέλα βαλίτσα-χαρτοφύλαξ

ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ
Διαθέγουν πρὶν ἀπὸ σᾶς-γιὰ σᾶς!

ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΥΣΤΙΚΟΥ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΑΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

«Εμείς οι βιολόγοι δεν έχουμε καμιά αμφιβολία πώς η υπόσταση του ανθρώπινου όντος διέπεται από κάποιον ντετερμινισμό. Ναι, υπάρχει για κάθε πλάσμα μια προκαθορισμένη πορεία, που πυξίδα της είναι η κληρονομικότητα. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει καθόλου πώς, από εκεί και πέρα, το περιβάλλον δεν είναι σε θέση να διαδραματίσει ένα ρόλο κυριολεκτικά τεράστιο. Βλέπετε πώς και οι μνίγες, καταδικασμένες να έχουν ατροφικά μάτια, εξ αιτίας ενός γονιδίου τους που έπαθε μεταλλαγή, μπορούν, παίρνοντας ένα ώριμο είδος τροφής, να ξαναποκτήσουν όραση σχεδόν φυσιολογική. Κανένας άνθρωπος, κανένα πλάσμα δεν είναι αμετάκλητα καταδικασμένο!»

Μιλάει ο Ζαν Ροστάν, ένας από τους μεγαλύτερους —ό μεγάλυτερος, ίσως;— βιολόγους της εποχής μας. Και την γνώμη του δύσκολα θα έπαιρνε κανείς το βάρος να την άπορριψη, όχι μόνο για την επιστημονική ακτινοβολία εκείνου που την διατυπώνει, όσο, κυρίως, για το πλήθος των γύρω μας παραδειγμάτων, που την επιβεβαιώνουν. Μήπως οι άνθρωποι δεν κατώρθωσαν να ανακαλύψουν την πραγματική ταυτότητα επιδημιών και ασθενειών εξοντωτικών, που οι προγενέστεροι τους τις χαρακτήριζαν «μολυσματικές Θεού», και να τις υποτάξουν κάτω από το σιδερένιο χέρι της επιστήμης; Μήπως δεν έλευθέρωσαν και δεν εξασκολούσαν να ελευθερώνουν τους συνανθρώπους τους από παθήσεις συγγενείς, που ο παλαιότερος κόσμος ξένοιαζε θεωρώντας τις άπληδες «κάμαρτιες γονέων», δηλαδή σφραγίδες ανεξίτηλες για ολόκληρη την ζωή; Μήπως —δικόμη— δεν επιχειρούν σήμερα να καταργήσουν τα γεράματα, αυτό το αναπόσπαστο κομμάτι του προαιώνιου κύκλου της ζωής;

Τα γεράματα... 'Η πρώτη εντύπωση, που σκορπίζεται διάχυτη γύρω από την εξωφρενική αυτή ιστορία, είναι πώς τα μυαλά του ανθρώπου παραπήσαν άερα. Γιατί, αλήθεια, σέ τί συνίσταται η ουσία της; Στο ότι η βιολογία, προωθημένη στρατιωτική μονάδα του ανθρώπινου πολιτισμού, επιχειρεί να αρπάξει από το αυτί των (για εκατομμύρια χρό-

νια αυτόνότητα παραδεκτό) νόμο της φθοράς και να τον ανατρέψει, να τον άχρηστεύσει, να τον άκμηδενίσει. Σκοπός της, ιλιγγιώδης και άσυλληπτος, είναι να απαλλάξει όριστικά κάθε δόκτορα Φάουστ από το άγχώδες δίλημμα: Θάνατος χωρίς Μαργαρίτα ή εκποίηση της ψυχής στον Διάβολο, έναντι μιας δεύτερης νιότης; Στο έξης, υποστηρίζει η βιολογία, ούτε ο Φάουστ, ούτε όποιοςδήποτε άλλος θα έχη ανάγκη να υποβληθεί σε τέτοια βαρειά ήθικη θυσία, για να ξαναποκτήσει την άνοιξη της ζωής του. Θα του είναι άρκετο να έπισκεφθεί κάποιον δόκτορα Νίχανς στην Γενεύη ή κάποια δοκτορέσσα 'Ασλάν στο Βουκουρέστι, που οι απαιτήσεις τους είναι πολύ λογικότερες από του Μεφιστοφελή, μεταφραζόμενες άπλως σε μερικά χαρτονομίσματα.

Ας μη ξεχνάμε: Οι βιολόγοι βρίσκονται άκόμη στην αρχή του δρόμου που τόλμησαν να πάρουν και που κανένας, μα κανένας δεν μπορεί να προδιαγράψει από τώρα το τέλος του. Γιατί στην σημερινή παράταση του μέσου όρου της ζωής μας η βιολογία είναι έντελως άμέτοχη. Άλλοι ήταν οι λόγοι που έκαναν τους ανθρώπους να άνεδάσουν την άρκεια της ζωής τους από τα 18 χρόνια, όπου την είχε καθλώσει η προϊστορική έποχή, στα 76, όπου βρίσκεται τώρα στις ύλικές προηγμένες χώρες. Περιορισμός της βρεφικής θνησιμότητας, λόγω βελτιωμένης υγιεινής, άφθονότερα και έκλεκτότερα είδη διατροφής στις πλατειές μάζες, έξυγανισμός των συνθηκών εργασίας, πολλαπλασιασμός των μέσων ψυχαγωγίας και μορφώσεως, τελειότερη ιατρική και φαρμακευτική άγωγή — να οι κυριώτεροι παράγοντες στους οποίους οι άνθρωποι χρωστούν την (μοναδική στην ιστορία) μακροζωία τους. Και στο σημείο άκριβώς αυτό έμφανίζεται η βιολογία, η έπιστήμη «του μεγάλου μυστικού», που, με ένα σαρκαστικό χαμόγελο, φαίνεται να λέει στον θριαμβευτή άνθρωπο: «Πφ... κάτι έκανες! Έγώ μπορώ να σε άδηγήσω μέχρι την άθανασία...».

Το άπιαστο όνειρο

Την άθανασία; Όχι, έδώ πράκειται για μια μεγάλη παρανόηση των ανθρώπων και

για ένα μεγάλο σφάλμα της επιστήμης. 'Η έπιστήμη κατάφερε να άνακαλύψει και να δι-ορθώσει το σφάλμα της: οι άνθρωποι έπιμέ-νουν στην παρανόησή τους. Μέχρι πριν από λίγα χρόνια, η (μεαρή άκόμη) βιολογία είχε σχηματίσει την εντύπωση πώς τα γεράματα προσβάλλουν τον οργανισμό σ τ ό σ υ ν ο λ ό τ ο υ, άλλά άφήνουν άνέπαφο τ ό κ ύ τ τ α ρ ο. Έκαναν, λοιπόν, οι έπιστήμονες την λογική σκέψη πώς, άφου το κύτταρο δεν γεννάει, θεωρητικώς, πρέπει να χαρακτηρισθεί ως άθά-ωρητικώς, πρέπει να χαρακτηρισθεί ως άθά-νατο. Άρα, τα γεράματα δεν ήταν παρά μια άφρώστια, η οποία έκδηλωνόταν άπλως και άρμονικά με την άκόμη βρεθή το φάρμα-κό της. Μόλις βρισκόταν, ο άνθρωπος στο σύνολό του θα άκολουθούσε την υπέροχη μοί-ρα του κυττάρου του: Θα έμμενε για πάντα νέος.

Το τρελλό όνειρο συντρίφτηκε την ήμέρα που ο πρώτος έρευνητής συνέλαβε την πρώ-τη ένδειξη πώς το κύτταρο δεν διαθέτει τις θαυματουργές ιδιότητες που του άπέδιδαν οι ρομαντικοί πιονιέροι με τις λευκές μπλούζες. Και η αλήθεια δεν άργησε να ξετυλιχθεί, κρύα σαν άτσάλι, μπροστά στα μάτια της έπιστήμης: Κάθε οργανικό μόριο γεννάει και κάθε κύτταρο πεθαίνει, άφου πρώτα άναπα-ραχθεί μερικές φορές. Για την θεωρία, λοι-πόν, της άθανασίας δεν έμμενε πια άλλος χώ-ρος από το καλάθι των άχρήστων.

Οι άνθρωποι άκουσαν —έλοι τους— την πρώτη «άνακάλυψη» για την αιώνια νιότη και συγκλονίστηκαν κι άναγάλλισαν. Δεν άκουσαν —κανένας τους— την δεύτερη άνα-κάλυψη, την άληθινή, εκείνη που διέφευγε την άνακρίβεια και άπακαθιστούσε τα πράγμα-τα. Άκολουθώντας την παμπάλαια, βολική μέθοδο της τοποθετήσεως των εύσεβων πό-θων στην σφαίρα της πραγματικότητας, φρόντισαν να κρατήσουν μόνον εκείνο που τους άρεσε, πετώντας πέρα, μακριά το δυσ-άρεστο. Έτσι, σήμερα, ενώ οι βιολόγοι έ-χουν έντελως συνέλθει και προσγειωθεί, οι μη βιολόγοι έξασκολούν να ζούν με την ιδέα πώς «μια μέρα ο θάνατος θα μικρήσει».

Όχι, άγαπητοί μη βιολόγοι, ο θάνατος δεν θα νικηθεί. Είναι περιττό να τρέφουμε άυ-ταπάτες, είτε για μας, είτε για τους άπο-γόνους μας. Αυτός έμως δεν είναι και λόγος για να παύσουμε τον θάνατο κατάρβα. Γι-

ΖΑΝ ΡΟΣΤΑΝ. 'Η βιολογία θα κατορθώσει να άνατρέψει έπαναστατικά τους όρους της ζωής μας.

ατί, από το σημείο όπου βρισκόμαστε σήμε-ρα, μέχρι το σημείο όπου μπορούμε να φθά-σωμε, μεσολαβεί ένα τεράστιο περιθώριο — περιθώριο βελτιώσεων. Άμα το έξαντλήσω-με ολόκληρο, άμα γίνουμε οι «θαυμάσιοι γέ-ροι» των 100 ή των 120 χρόνων, γεροί, ζω-τικοί, άκμαίοι, δυναμικοί, τότε μπορούμε ί-σως να σκεφθούμε πόσο λυπηρό είναι που δεν γίνεται τίποτε περισσότερο. Άλλά, νω-ρίτερα όχι.

Γήρας: 'Ο άγνωστος Χ

Τί άκριβώς σημαίνει το ρήμα «γεννάω»; Κανείς δεν ξέρει άκριβώς. Όσο κι αν η ά-πάντηση ήχει παράξενα, δεν παύει να είναι άληθινή μέχρι κεραίας. Κανείς δεν ξέ-ρει ά κ ρ ι β ώς ποιά πρέπει να θεωρηθούν ως βασικά συστατικά στοιχεία των γηρα-τειών. Τα λευκά μαλλιά; Μά υπάρχουν άπο-μα 22 χρόνων, που τα μαλλιά τους έχουν άρ-χίσει κιόλας να άσπρίζουν. Οι λεκέδες στα χέρια; Μά υπάρχουν άνθρωποι με λεκέδες, 45 χρόνων, που κάνουν ποδήλατο, κολυμπούν την χειμώνα, άνεδάινουν χωρίς άνάσα 80 σκαλοπάτια, πράγματα που άλλοι, σε ηλικία 25 χρόνων, ούτε καν τα διανοούνται. Το καμ-πούριασμα της ράχης; Μά έλέπαμε γύρω μας παιδιά 18 χρόνων που καμπουριάζουν, την στιγμή που οι πατέρες τους βαδίζουν ά-λύγιστοι σαν μπάστούνια. Οι λεγόμενες «γε-ροντικές άφρώστιες»; Μά παρατηρούμε σε πολλούς από εκείνους που τις έχουν ότι τα υπόλοιπα άργανα τους λειτουργούν ύποδει-γματικά, ενώ σε άλλους, μικρότερης ηλικίας, είναι κιόλας κατεστραμμένα. 'Η έξασθένηση της μνήμης; Μά υπάρχουν νέοι 30 - 35 χρό-νων που παραπονούνται συνεχώς ότι δεν μπο-ρούν να συγκρατήσουν τίποτε. Λοιπόν; Τί είναι εκείνο που καθορίζει την πραγματική ηλικία του κάθε όργανου του σώματος ξεχω-ριστά, και όλου του σώματος μαζί;

Το είπαμε, κανείς δεν ξέρει. Τάσο ή βιο-λογία, όσο και το παρακάθι της, ή γεροντο-λογία, έχουν τώρα ριχτεί και μελετούν τα προβλήματα της νιότης και των γηρατειών. Άμα τα λύσουν, θα έχουν άνακαλύψει το με-γάλο μυστικό της υπέρβιώς μας. Θα ξέρουν

πώς λειτουργεί κι από ποιούς νόμους διέπε-ται ο κύκλος της ζωής, αυτός ο άέναντος κύ-κλος, που όρίζει ότι κάθε πλάσμα γεννιέται, άναπτύσσεται, γεννάει και πεθαίνει.

Κιόλας, άνακάλυψαν κάτι: Πώς τα γηρα-τεία άρχίζουν να προσβάλλουν τον άνθρωπο από την ίδια την στιγμή που θα γεννηθεί. Αυτό είναι καινούργιο, είναι άπροσδόκητο. Νά τί δήλωνε σχετικά, πριν από μερικές ή-μέρες, ο διευθυντής του παρισινού 'Ινστιτού-του Γεροντολογίας «Κλώντ Μπερνάρ», άπαν-τώντας σε μια έρευνα γαλλικού περιοδικού:

«Αντίθετα από ό,τι φανταζόμαστε, δεν άρχίζουμε να γεννάμε στα 40 ή στα 50 χρό-νια μας, άρχίζουμε να γεννάμε ταυτόχρονα με την γέννησή μας. Άπό τις πρώτες κιό-λας μέρες μας, ο έγκέφαλος άρχίζει να χά-νι τα κύτταρά του — πεθαίνουν και δεν πρόκειται να άντικατασταθούν ποτέ. Άπό την παιδική μας ηλικία, ο κρυσταλλοειδής φακός του ματιού άρχίζει να έξασθενή, για να χάσει τελικά όλη του την ελαστικότητα γύρω στα 50 χρόνια. Την έποχή που ολοκλη-ρώνεται η άνάπτυξη του οργανισμού —σή-μερα στα 17 - 18 χρόνια—, τόσο η μυϊκή ί-σχύς μας, όσο και ή παραγωγή μας σε άρ-σενικές όρμονες έλαττώνονται. Είναι, θέ-βαια, αλήθεια ότι όλα μας τα όργανα δεν γεννούν όπως ο έγκέφαλος ή ο κρυσταλλο-ειδής φακός. Παραδείγματος χάριν, το συ-κώτι είναι προικισμένο με την υπέροχη ί-κανότητα να άντικαθιστά τα κύτταρά του, δηλαδή, κατά κάποιον τρόπο, να ξαναγι-νώνη. Όμως, όποιες διαφορές κι αν υπάρ-χουν από το ένα όργανο στο άλλο, το γεγο-νός είναι πώς ή έποχή της «πλήρους άκμης» μας χαρακτηρίζεται από φαινόμενα γήρα-τος που άγγίζουν κατάάβατα το σώμα μας, έπομένως και την ψυχή μας. Άν δεν μπο-ρούμε να τα διακρίνωμε τόσο καθαρά στα 20, όσο στα 60 χρόνια μας, αυτό όφείλεται στα τεράστια άποθέματα ζωτικότητας, με τα όποια μας έχει έφοδιάσει ή φύση και που στα 20 χρόνια είναι σχεδόν άνέπαφα, ενώ στα 60 το «περιθώριο άσφαλείας» μας έχει κιόλας έλαττωθεί άρκετά».

Ό Γάλλος γεροντολόγος μιλάει με την μεγαλύτερη άπλότητα για τα «τεράστια ά-ποθέματα ζωτικότητας» του οργανισμού μας, σαν κάτι πασίγνωστο, δεδομένο και αυτονό-ητο σε όλο τον κόσμο. Ένώ οι περισσότεροι από μας, τους μη ειδικούς, ξέραμε πώς σπα-νιότατα (ή και ποτέ;) έχομε άσχοληθεί με αυτό, το υπ' άριθ. 1, πρόβλημα της ζωής μας.

Άλήθεια: Πόσοι είναι οι άνθρωποι εκεί-νοι που μελέτησαν, συνειδητοποίησαν και κατά το δυνατόν αξιοποίησαν την κυριολε-κτικά ιλιγγιώδη άπλοχερία με την οποία ή φύση σκορπάει την πρώτη ύλη της δημιουρ-γίας της; Ουδέποτε υπήρξε και ουδέποτε θα υπάρξει «χαλαστή» και πλάστη» τόσο σπά-ταλος όσο αυτή. Σμιλεύει θειικά τοπία, άρι-στοτεχνικά έργα τέχνης, για να τα έξαφανίσει ξαφνικά από το πρόσωπο της Γής Μ' ένα σει-σμό. Διασκεδάσει πλάθοντας εκατοντάδες χιλιάδες ζωικά είδη, άπλως και μόνο για να τα προσφέρει βαρέ σε άλλα πλάσματα της. Ό μηχανισμός της άναπαραγωγής της εί-ναι άργανωμένος πάνω σε βάσεις τόσο άνω-τοικονομικές, ώστε θα τινάζε στον άέρα ό-ποιαδήποτε έπιχείρηση, από το πρώτο δευ-τερόλεπτο της λειτουργίας της: Άρκεϊ να συλλαβισθούμε πως στην διάρκεια μιας και μόνης (άνθρώπινης) έρωτικής όμιλίας άποτί-

θενται στον κόλπο της γυναίκας περίπου 260 εκατομμύρια σπερματοζώαρια: άρκεϊ να συλ-λογισθούμε πώς οι γυναίκες ώσθηκες παρά-γουν συνολικά γύρω στις 400.000 ώάρια, ά-πό τα όποια μόνο 5.000 φθάνουν στην ώρι-μότητα — χωρίς, θέβαια, ποτέ μια γυναίκα να φέρη στον κόσμο 5.000 παιδιά. Έχομε δυό νεφρά, ενώ μπορούσαμε να κάνωμε πολύ καλά την δουλειά μας με ένα. Έχομε έναν έγκέφαλο, που άφήνωμε άχρησιμοποίητο κα-τά τα 9)10, και όμως μπορούσαμε να άπο-κτήσωμε συντριπτική πνευματική υπεροχή πάνω σε όλα τα άλλα ζώα. Έχομε δισκα-τομμύρια νευρικά κύτταρα, που κλείνουν μέ-σα τους άπίστευτες ποσότητες ένεργειας...

Θά πητε: Όραϊα όλα αυτά, άλλα πώς μπορώ ένώ, μια άσημαντη μονάδα μέσα στο πλήθος, να αξιοποιήσω φυσικές δυνατότητες που άφήνεται να ύπονοηθι πώς αν αξιοποιη-θούν θα μάς μεταμορφώσουν σε δντα διαφο-ρετικά από ό,τι είμαστε σήμερα; Μπορώ έ-γώ, ή μονάδα, να κάνω τον έαυτό μου να προηγηθι από την άνθρωπότητα; Κι αν άκό-μα το άποφασίζω, ποιά μέσα θα μου προσέ-φερε ή έπιστήμη για να με βοηθήσει;

Τα μέσα που προσφέρει ή έπιστήμη, στην δεδομένη αυτή στιγμή, για την βελτιώ-ση του άνθρωπίνου γένους, θα τα δούμε άμέ-σως. Έκείνο που άπαιτείται από τον άνθρω-πο είναι άπλως και μόνο ή καταβολή μιας άρισμένης προσπάθειας — κ' έδώ, άλίμονο, κρύβεται το δυσκολότερο μέρος του προβλή-ματος.

«Πήραμε την ζωή μας λάθος...»

Η έπιστήμη —είπαμε— δεν έχει άκόμη άνακαλύψει το μυστικό της ζωής. Προχωρεί, όμως, άδιάκοπα και μεθοδικά στον δύσκολο δρόμο της και ήδη βρίσκεται στην ευχάρι-στη θέση να μπορεί να μάς δώσει μερικές σπουδαίες πληροφορίες. Οι άνθρωποι, που θα άκούσουν με προσοχή τις πληροφορίες της, θα άκολουθήσουν τις συμβουλές της, δεν πρόκειται να γίνουν άθάνατοι: άλλα θα γίνουν νεώτεροι από ό,τι θα ήταν παραβαί-νοντάς τις. Ούτε και πρόκειται να πάψουν να γεννούν, καταργώντας τους προαιώνιους νόμους: άλλα θα είναι 70άρηδες ή 80άρηδες θαλεροί, κατά το δυνατόν υγιείς, έντελως άλ-λιότατοι από τα καταρρέοντα έρείπια που παρουσιάζαν οι συνομήλικοί τους των προη-γουμένων γενεών.

Λέει, λοιπόν, ή έπιστήμη:

- Μη καπνίζετε, γιατί δηλητηριάζετε το νευροφυτικό σας σύστημα και δημιουργείτε τις προϋποθέσεις καρκίνου στους πνευμονές σας.
- Μη τρώτε όσο τρώτε και αυτά που τρώ-τε, γιατί καλλιεργείτε στον οργανισμό σας διάφορες άνωμαλίες, με έπικεντρο τις καρδιακές παθήσεις.
- Μη έγκαταλείπετε την στοιχειώδη σωμα-τική άσκηση, παραδίνοντας τον έαυτό σας δέσμιο στην καρέκλα του γραφείου, στο κάθισμα του αυτοκινήτου, στην πολυ-θρόνα της τηλεόρασεως, στο τραπέζι της χαρτοπαίξιας.
- Μη ξεχνάτε και μη σγκώνεστε άργά το πρωί.

- Μη κατοικήτε σε μέρη που αποτελούν πηγές έκπομπής καυσαερίων και θορύβου.

- Μη πίνετε οινόπνευμα.

- Μη εγκαταλείπετε τις προτιμήσεις σας, τα χόμπι σας, τα μικροπράγματα που σας εμπνέουν.

- Μη κάνετε την οικογενειακή και την επαγγελματική ζωή σας αγχώδεις, αναζητήστε σ' αυτές τα θετικά τους σημεία και πετάξτε πέρα τα αρνητικά.

Η ανυπομονησία, που έχει ζωγραφισθή στα πρόσωπα περισσότερων του ενός αναγνωστών (-στριών), είναι απόλυτα δικαιολογημένη: Μα τί κοινοτοπίες είναι αυτές; Τις ακούμε κάθε μέρα! "Αν κουρασθήκαμε εντυφλώντας στο περι γηρατειών θέμα, το κάναμε για να ακούσουμε κάτι πιο πρωτότυπο... Πάλι θα αρχίση το τροπάριο του καπνίσματος και των καυσαερίων;

Πάλι, κυρίες και κύριοι. Πρώτον, γιατί αυτά έχει να πη ή έπιστήμη και μ' αυτά μας δεβαώνει πώς ή ζωή μας θα αλλάξη. Δεύτερον, γιατί σημασία δεν έχει πόσες φορές τα ακούσατε ως τώρα, αλλά πόσες φορές καταβάλατε έστω και μια αμυδρή προσπάθεια να τα εφαρμόσετε.

"Ας αφήσουμε τα άσπεια, όλοι μας κάνουμε καθημερινώς πράγματα που δεν πρέπει. Μερικές φορές χωρίς να ξέρουμε πώς δεν πρέπει, αλλά τις περισσότερες, δυστυχώς, ξέρουντάς το πολύ καλά. Έγώ παραπίνω, έσθω παρατρώς, αυτός καπνίζει. Έμεις ξεχνάμε, έσείς καθόσαστε μέρα - νύχτα σε μια καρέκλα, εκείνοι μένουν στην οδό Πατησίων ή στην οδό Άχαρνών. Είναι μερικοί που κάνουν όλα τα κακά μαζί, άλλοι που κάνουν ένα μέρος τους, κι άλλοι που κόβουν τα μισά, για να αρχίσουν τα υπόλοιπα. Και μετά...Μετά, ένας χονδρός 30 χρόνων με ελαττωματικό αναπνευστικό σύστημα, ένας καρδιακός 40 χρόνων, που ωστόσο «είχε όλα τα καλά», μια νεαρή κυρία, ύστερική από τα πρώτα χρόνια του γάμου της. Κοινή διάγνωση: Πρόωρο γήρας...

Για ποιο λόγο καπνίζετε; Στην αρχή, για κανένα, μια και δεν υπάρχει, ίσως, πιο ασυμπτωτική και καμική «έκδηλωση» από το κάπνισμα. Έπειτα, από συνήθεια. Καί, τέλος, από πάθος — όπως οι τοξικομανείς. Σας δηλώνει η έπιστήμη πώς όφειλετε να το κόψετε, και σείς κάνετε πώς δεν ακούτε. Γιατί; Γιατί, για να κοπή, χρειάζεται προσπάθεια.

Για ποιο λόγο τρώτε πολύ; Γιατί έτσι μάθατε από την οικογένειά σας, από το φιλικό σας περιβάλλον, από το ύψηλο διαιτητικό επίπεδο, όπου είχατε την τύχη να τοποθετηθήτε. Λέει ένας Εύρωπαίος γιατρός: «Για να μείνουν νέοι οι περισσότεροι άνθρωποι, θα ήταν αρκετό να αφήσουν στο πιάτο τους τα μισά από αυτά που καταβροχθίζουν». Και ένας άλλος: «Ο άνθρωπος μαθαίνει να ζή μέσα στο πιάτο του. Και κανείς δεν μπορεί να αλλάξη ζωή από την μια μέρα στην άλλη. Άλλαξη τροφής σημαίνει άλλαξη θρησκείας, άλλαξη οικογενείας, άλλαξη πολιτισμού». Καί, επομένως, συνεχίζετε να τρώτε θηριωδώς, γιατί, για να περιορισθή η ποσότητα της τροφής σας, χρειάζεται προσπάθεια.

Για ποιο λόγο καθόσαστε όλο το είκοσι-τετράωρο; Ναί, είναι γνωστή ή κλασική διακιολογία, ότι, «δυστυχώς, ή δουλειά σας είναι καθιστική». "Αν όμως είναι αλήθεια πώς ή εργασία στην εποχή μας έχει μετατραπή

ΤΟ ΠΡΩΡΟ ΓΗΡΑΣ ΟΦΕΙΛΕΤΑΙ Σ' ΕΜΑΣ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΥΣ

σ' ένα τερατώδες μηχανήμα κατασκευής γερόντων, άλλο τόσο αλήθεια είναι και πώς έξω από την δουλειά σας δεν κάνετε τίποτε άλλο παρά να συνεχίζετε το καταστρεπτικό έργο του «μηχανήματος». Προτιμάτε πάντοτε το αυτοκίνητο και το ασανσέρ από τα πόδια σας, πάτε και στρώνεσθε, γιγιά να περάση ή ώρα», στο σινεμά, χαρτοπαίζετε ώρες ατέλειωτες, ξαπλώνετε και παρακολουθείτε ώρες ατέλειωτες την τηλεόραση. Γιατί; Γιατί και για την πιο στοιχειώδη σωματική άσκηση χρειάζεται προσπάθεια.

Για ποιο λόγο ξεχνάτε και φθείρετε ασκοπα τόν οργανισμό σας, χωρίς κανένα, μα κανένα κέρδος; Γιατί χωθήκατε, σιγά - σιγά, ως τόν λαιμό μέσα στο τέμα της καθημερινής ρουτίνας, και το ξεχνάτε έγινε ένα κομμάτι του έαυτού σας. Για να κοπή χρειάζεται προσπάθεια.

Για ποιο λόγο μένετε στο κέντρο της πόλεως και γίνεσθε θύμα του αδιάκοπου θορύβου και του δηλητηριασμένου αέρα; Το ξέρετε καλά πώς αν πάτε πιο έξω, το φυσικό περιβάλλον θα είναι υγιεινότερο. Υπερίσχυει, όμως, το πλέγμα κοινωνικές προκαταλήψεις - οικογενειακές πιέσεις - μακροχρόνια συνήθεια, και ή μετακόμιση αναβάλλεται. Γιατί, για να παρθή μια γενναία (ή και όχι τόσο γενναία) απόφαση, χρειάζεται προσπάθεια.

Για ποιο λόγο πίνετε, για ποιο λόγο εγκαταλείπετε τα υγιή χόμπι σας, για ποιο λόγο μετατρέπετε το γραφείο ή το σπίτι σας σε θέατρα αγχώδους δράματος; Για ποιο λόγο, ακόμα και τόν έρωτα, που από την φύση του είναι πηγή χαράς, φροντίζετε και τόν μετατρέπετε σε τραγωδία; Όλα αυτά δεν είναι καθόλου αδύνατο να διορθωθούν, δεν είναι καν τόσο δύσκολο όσο νομίζετε. Μόνο που χρειάζεται μια προσπάθεια.

Όποτε; Το κάθε τι —ή σχεδόν— που κάνουμε είναι στραβό; Πήραμε την ζωή μάθος; Ακριβώς. Καί, το χειρότερο, δεν εννοούμε με κανένα τρόπο να καταβάλουμε την προσπάθεια που χρειάζεται, για να διορθώσουμε το λάθος και «να αλλάξουμε ζωή».

Το μυστικό: Προσπάθεια

Η προσπάθεια... 'Αλήθεια, έχετε ποτέ σκεφθή πώς αυτή ή λέξη, αυτή ή έννοια, πιθανόν να αποτελή την βαθύτερη ουσία της ανθρώπινης ύποστάσεως; Τί άλλο είναι ή δημιουργία, ή ζωή μας ολόκληρη, παρά μια σειρά από πολύπλευρες προσπάθειες σε κάθε τομέα δραστηριότητος; Καί στο σημείο αυτό ξεπηδάει το μεγάλο ερώτημα: 'Η προσπάθεια φθείρει ή ζωογονεί τόν άνθρωπο;

Είναι γνωστό πώς ή λειτουργία μιας μηχανής έχει σαν συνέπεια την φθορά της, ενώ ή ακινησία την προστατεύει από τόν χρόνο. Αυτή όμως ή αρχή δεν ισχύει για κάθε είδους μηχανή, χωρίς καμιά εξαίρεση. Υπάρχουν άρισμένα «εύγενή» μηχανήματα, όπως, π.χ., τα έγχορδα μουσικά όργανα, που ή καλή και

προσεκτική χρήση τα βοηθεί να διατηρηθούν, ενώ αντίθετα, ή άχρησία τα καταστρέφει. Οί έπιστήμονες λοιπόν χρειάστηκε να λύσουν το πρόβλημα αν ο άνθρωπος είναι μηχανήμα «κοινό» ή «εύγενές».

Η μέχρι σήμερα πρόοδος τών έρευνών μπορεί να μας καθησυχάση. Καθώς φαίνεται, είμαστε μάλλον βιολιά Στραντιβάριους, παρά αναπητήρες ή ξυπνητήρια. Οί βιολόγοι εμφανίζονται σύμφωνοι στην άποψη πώς ο οργανισμός (σώμα και έγκέφαλος), που υπόβάλλεται σε προσεκτική άσκηση, γερνάει πολύ αργότερα και πολύ ομαλότερα από έναν άλλο, που κύριο χαρακτηριστικό του είναι ή αδράνεια. Πριν από λίγον καιρό έγινε στο Παρίσι ένα ιατρικό πείραμα πάνω σε μια ομάδα ανδρών 50 - 80 χρόνων, που είχαν το χόμπι της ποδηλασίας. 'Η μελέτη τών διαφόρων οργάνων τους απέδειξε μια γενική ύπεροχή τους κατά ποσοστό 10% έναντι τών μη ποδηλατών συνομηλίκων τους — και μάλιστα όχι μόνο στις φυσικές, αλλά και στις πνευματικές ικανότητες.

Ξέρουμε πώς ένα από τα μεγαλύτερα μεταπολεμικά σκάνδαλα υπήρξε ή κυριαρχία της «διεθνούς τών γέρον» στον παγκόσμιο πολιτικό στίβο. 'Από την ημέρα του τερματισμού του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου επεκράτησε σε όλο τόν κόσμο το αίσθημα ανανεωτικό σύνθημα: «Τόπο στους νέους». Καί συγχρόνως με το σύνθημα, την έξουσία διεκδικούσαν (και καταλάμβαναν): Στην Δ. Γερμανία ο 'Αντενάουερ στην 'Αν. Γερμανία ο Ούλμπριχτ. Στην 'Αγγλία οί Τσάρτσιλ και 'Ατλη στην Γαλλία ο Ντε Γκώλ. Στην 'Αμερική ο 'Αϊζενχάουερ. Στην Κίνα ο Μάο Τσέ Τούνγκ. Στη Νότιο Κορέα ο Σήγκμαν Ρή. Στο Β. Βιετνάμ ο Χο Τσι Μίνχ. Στην Τουρκία ο 'Ισμέτ 'Ινονού. Στην 'Ελλάδα οί Σοφούλης, Τσαλδάρης, Πλαστήρας, Παπάγος, Παπανδρέου. Για να μη μιλήσουμε για τόν Φράνκο και τόν Τίτο, που σήμερα, ακόμα, υπερεδδομνητάρηδες πιά, έχουν προσκολληθή σαν στρείδια στην έξουσία.

Πώς τα κατάφεραν όλοι αυτοί οί υπέροχοι να επιζήσουν του μόχθου και τών ευθυνών της έξουσίας; Σε άλλες εποχές, το φαινόμενο θα ήταν αδιανόητο. Σήμερα, με βάση τα πορίσματα της βιολογίας, είμαστε υποχρεωμένοι να παραδεχθούμε πώς αυτός ακριβώς ο μόχθος, αυτή ή προσπάθεια που κατέβαλαν έντελώς εκούσια, με όλη τους την έρεση, όλο τους το κέφι, όλο τους το πάθος, είναι που τούς κράτησε θαλερούς και ακμαίους στο σώμα, διαυγείς και σπινθηροβόλους στο πνεύμα. Καί, αν εξετάσουμε το ζήτημα σε τελευταία ανάλυση, οί ηλικιωμένοι πολίτικοί, ουσιαστικά δεν παραβίασαν το σύνθημά τους: «Τόπο στους νέους». Μήπως οί 'ίδιοι δεν ήταν «νέοι» — τουλάχιστον πολύ νεώτεροι από κάτι σκουριασμένους, άθυγμους φαγάδες που ή (ονομαστική) ηλικία τους δεν ξεπερνάει τα 35 - 40 χρόνια;

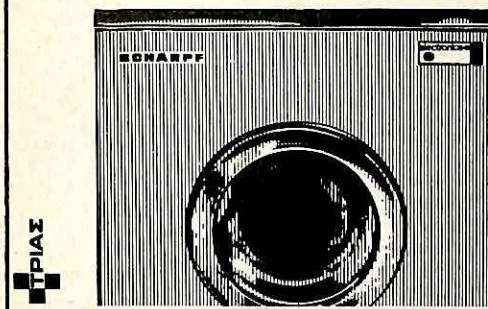
Στα χέρια μας, λοιπόν, κρατούμε την νιότη μας, στα χέρια μας και τα γεράματά μας. Μπορούμε να πάρουμε την νιότη μας και να την γεράσουμε πριν από την ώρα της, σπαταλώντας άσυνειδητα, τυφλά, τα γιγαντιαία αποθέματα ζωτικότητας που μας χάρισε ή φύση. Μπορούμε να αρπάξουμε τα γεράματά μας και να τα κινητοποιήσουμε, να τα φρεσκαρώμε, να τα μεταμορφώσουμε σε μια όψιμη άνοιξη. 'Η ανθρωπότητα είναι κυρία τών τυχών της και κάθε άνθρωπος ξεχωριστά κύριος της προσωπικής του τύχης. Αυτό είναι κάτι που δεν πρέπει να ξεχνούμε σε καμιά περίπτωση.

Θ. Καρζής

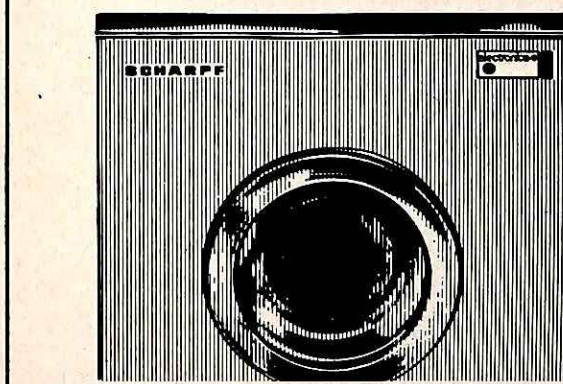
NEO electronica-e

SCHARPF

ενας αξιος
ηλεκτρονικος
βοηθος
του νοικοκυριου σας !

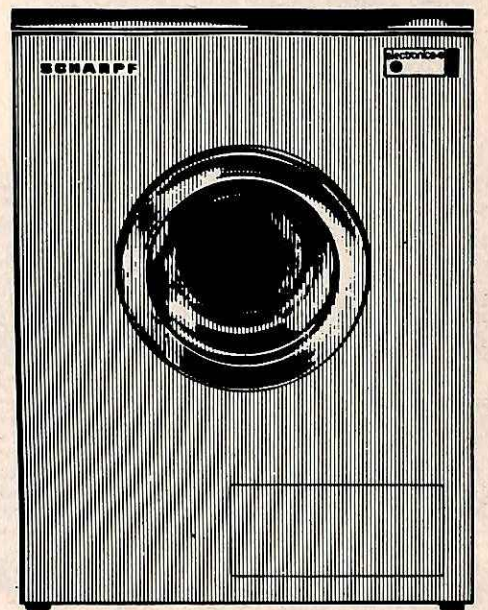
- Έγγυαται μεγίστη ασφάλεια διά του ηλεκτρονικού συστήματος έλέγχου θερμοκρασίας και στάθμης σαπουνάδας.

- Προσφέρει 8 υπεραυτόματα προγράμματα πλυσίματος. Πλένει και στεγνώνει άνετα 5 κιλά ρούχα.

SCHARPF

ΕΝΑ ΠΛΥΝΤΗΡΙΟ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΜΕΝΟ ΕΞ ΟΛΟΚΛΗΡΟΥ ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ • ΤΩΡΑ 16.500 ΔΡΧ.

Δ. Σ. ΧΟΥΒΑΡΔΑΣ Α.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 6, ΤΗΛ. 236.442-801.811-15
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 47 ΤΗΛ. 24.078

SCHERK
Europäische Kosmetik

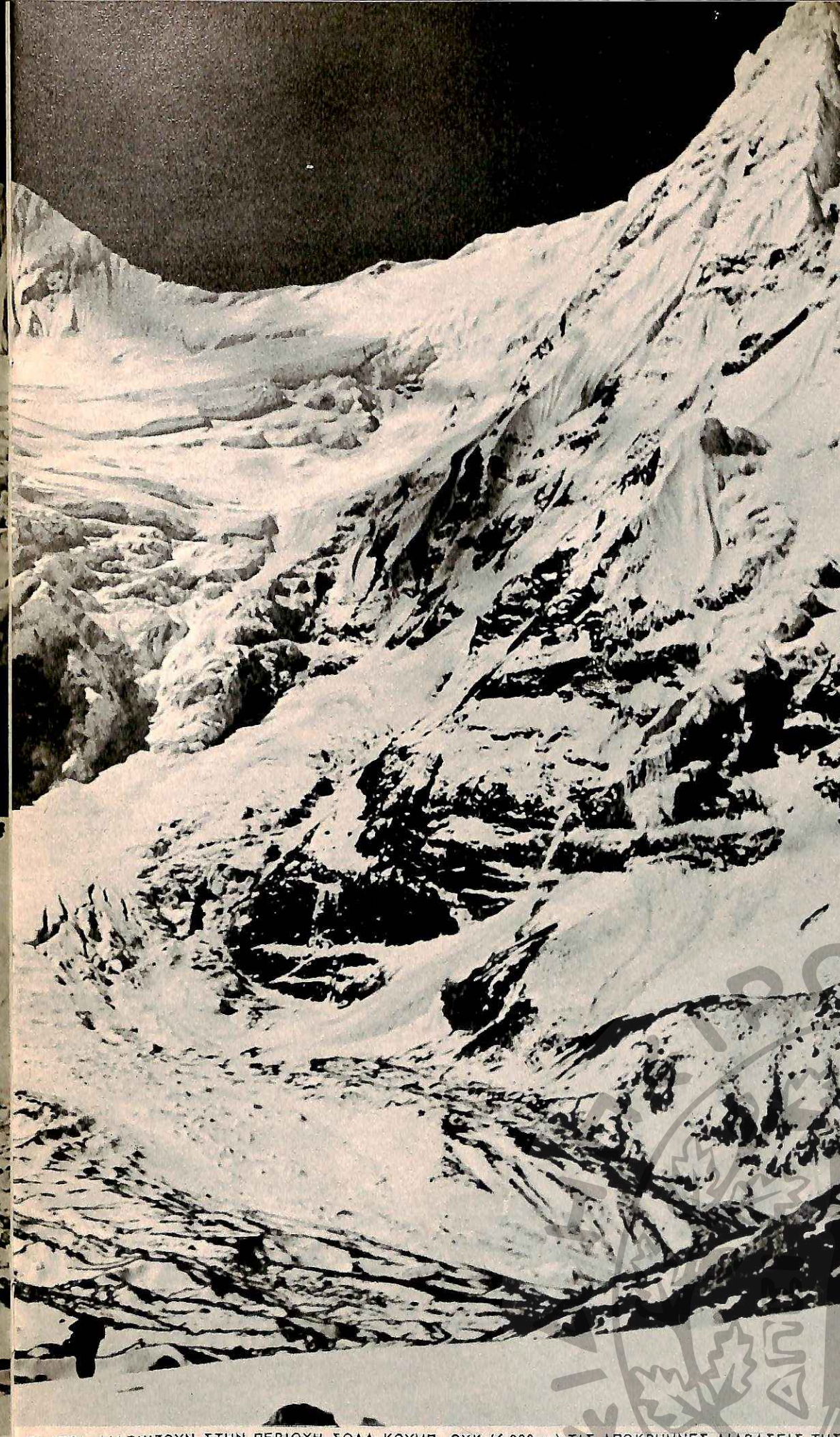

"Ολες οι γυναίκες προτιμούν την πούδρα ΣΕΡΚ γιατί είναι λεπτή και αιθέρια με υπέροχο άρωμα. Με τούς μοντέρνους χρωματισμούς της τονίζει ιδιαίτερα την όμορφιά σας.

ΙΜΑΛΑΪΑ: ΠΑΡΑ ΤΙΣ ΑΝΑΡΙΘΜΗΤΕΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΚΑΤΑΚΤΗΣΩΣ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΝΑ ΜΕΝΟΥΝ ΑΠΟΡΡΗΤΑ. ΣΕΡΠΑ, ΟΙ ΜΟΝΑΔΙΚΟΙ ΕΓΧΩΡΙΟΙ

‘Ο Χίλλαρυ επέστρέφει στην

ΟΔΗΓΟΙ, ΔΙΑΣΧΙΖΟΥΝ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ ΣΟΛΑ ΚΟΥΜΠ ΟΥΚ (6.000 μ.) ΤΙΣ ΑΠΟΚΡΗΜΝΕΣ ΔΙΑΒΑΣΕΙΣ ΤΗΣ...

στέγνη του υόσμου

Από το 1953, που κατέκτησε την κορυφή του "Εβερεστ, τα "Ιμαλάια εξακολουθούν να καλούν τον "Εντμουντ Χίλλαρυ κοντά τους. Δεν περνά σχεδόν χρόνος, που να μην τον έχουν φιλοξενούμενο τους, έστω για λίγες εβδομάδες. Φέτος τον έφερε πάλι εκεί ένα χρέος εύγνωμοσύνης. Οι Σέρπα, οι άνεκτίμητοι συνεργάτες και βοηθοί του στην εκπόρθηση των απάτητων θουνών, είναι εγκαταλελειμμένοι στην τύχη τους, χωρίς γιατρούς, χωρίς φάρμακα. "Ο "Εντμουντ Χίλλαρυ τους έκτισε ένα νοσοκομείο και πήρε μαζί του μια έπιστημονική ιατρική αποστολή, για να μελετήσει τους λόγους μιας φοβερής αρρώστιας, που σκορπά τον θάνατο στους Σέρπα... "Ο ίδιος ο Χίλλαρυ γράφει:

Γράφω την διήγησή μου αυτή στο χωριό Κουμγιούγκ, ψηλά στις πλαγιές των "Ιμαλαίων. "Η πρωινή παχνη διαλύεται γρήγορα καθώς ο ήλιος ανεβαίνει πάνω από την χιονισμένη κορυφή του όρους Ταμσέρκου, που είναι ψηλό 21.700 πόδια. "Αν ανεβώ 200 πόδια στους λόφους που βρίσκονται πίσω από την σκηνή μου, θα δω την κορυφή του "Εβερεστ, μόλις 12 μίλια μακριά.

Δεν ήρθαμε στην περιοχή του "Εβερεστ για αναρριχήσεις. Είμαστε εδώ για να χτίσουμε ένα νοσοκομείο. Βρισκόμαστε στο κράτος του Νεπάλ, που είναι στρυμωγμένο κάπου ανάμεσα στις θερμές κοιλάδες της "Ινδίας και το ψυχρό ύψιπεδο του Θιβέτ, που κατέχει τώρα η κομμουνιστική Κίνα.

Στα βόρεια σύνορα, όπου μένομε, ζή ο λαός των Σέρπα, σε ύψη 9.000 - 14.000 πόδια. Δεν έχουν νοσοκομεία ούτε γιατρούς. "Εμείς σχεδιάζουμε να κάνωμε κάτι γι' αυτούς.

Γιατί βοηθάμε τους Σέρπα; Πολλά χρόνια τώρα, οι όρειθατικές αποστολές πολλών έθνηκοτήτων συνεργάστηκαν με τους άξιους Σέρπα, που έκαμαν ξακουστή την χώρα τους, το Νεπάλ. Πολλοί από μας τους σέβονται και τους θαυμάζουν. "Η ζωή τους είναι σκληρή και χωρίς ανάπαυση. "Αλλά ή ειλικρίνεια και το χιούμορ είναι δύο από τα κύρια χαρακτηριστικά τους.

"Εγώ αισθάνομαι να έχω μεγάλες υποχρεώσεις στους Σέρπα και από το 1961 προσπάθησα να τους βοηθήσω να αποκτήσουν μερικές ευκολίες που τους χρειάζονται: Σχολεία, νερό, γέφυρες, και ένα μικρό αεροδρόμιο. "Αλλά περισσότερο από όλα οι Σέρπα χρειάζονται ένα γιατρό και ένα νοσοκομείο. Συμφώνησα, λοιπόν, να τους φτιάξω ένα.

"Η κυβέρνηση του Νεπάλ έδωσε την έπισημη έγκρισή της, και μέσα του Σεπτεμβρη φθάσαμε στο Κατμαντού, την πρωτεύουσα του Νεπάλ, με 12 τόννους ιατρικά εφόδια, οικοδομικά υλικά, τρόφιμα, ζεστά ρούχα, σκηνές, σλήπιν μπράγκς και... αρκετό χρήμα.

"Η πρώτη δυσκολία: Τα τελωνεία στο Νεπάλ δεν έφερναν ποτέ δυσκολίες. Σε όλα τα προηγούμενα ταξίδια μου δεν μου ζήτησαν ποτέ να πληρώσω δασμό παραπάνω από 10%, που έχει κανονισθή για τις όρειθατικές αποστολές. "Αλλά τώρα μου έλεγαν ότι πρέπει να πληρώσωμε τον κανονικό έμπορικό δασμό, που φθάνει τα 60%. Παραπάνω από δυο εβδομάδες, ο ύπαρχηγός μου Μάξ Πέρλ κ' εγώ προσπαθούσαμε να ανατρέψωμε την απόφαση του τελωνείου. Στο τέλος μας κατέβασαν τον δασμό γύρω στα 30%, την ίδια ώρα, όμως, μας ζητούσαν να πληρώσωμε νοίκι για τον χώρο που έπιαναν όλον αυτό τον καιρό τα πράγματά μας, στο αεροδρόμιο. Μας ζήτησαν ακόμη, για λόγους που δεν μπορώ να καταλάβω, φόρο καταναλώσεως και, στο τέλος, ήρθαν δυο καινούργιοι τελωνειακοί, οι

“Αυτή την φορά δεν ήλθαμε για αναρριχήσεις, αλλά για να υγίσουμε νοσοκομείο,,

Η ΒΑΣΗ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ, ΚΑΤΩ ΤΗΣ ΚΟΡΥΦΗΣ ΚΙΣ, 7.730 μ., ΣΤΑ ΣΥΝΟΡΑ ΠΑΚΙΣΤΑΝ - ΚΙΝΑΣ

όποιοι επέμεναν να πληρώσουμε και φόρο εισοδήματος.

Θυμώσαμε με το τελευταίο αυτό παράλογο αίτημα, φωνάξαμε, και, με την βοήθεια μερικών τελωνειακών, που ωστόσο είχαν γίνει φίλοι μας, γλυτώσαμε, πληρώνοντας συνολικά 25.000 ρουπίες, δηλαδή, 1200 στερλίνες (1 στερλίνα = 84 δραχμές). Έλπιζομε πάντα, ότι η κυβέρνηση του Νεπάλ θα μάς άποζημιώσει.

Η ομάδα μας αποτελείται από τέσσερις γιατρούς, ένα φυσικό, δυο ξυλουργούς, έναν υδραυλικό, ένα δάσκαλο, κ' έμένα.

Σχεδιάζομε να χτίσωμε το νοσοκομείο στο Κουμγιούγκ, που βρίσκεται σε ύψος 13 χιλιάδες πόδια. Θά έξυπηρετη περίπου 7.000 Σέρπα, που είναι σκορπισμένοι στα βουνά, δηλαδή, μιλία μακριά. Είναι γερός λαός, υποφέρουν όμως από τις ίδιες αρρώστιες που υποφέρουμε και εμείς, και δεν βρίσκεται άνθρωπος να τους κοιτάξει. Ίσως πάνω από τους μισούς πεθαίνουν πριν φθάσουν τα είκοσι και πολλές νέες μητέρες πεθαίνουν στον τοκετό.

Οι Σέρπα θέλουν τόσο πολύ να αποκτήσουν ένα νοσοκομείο, που βοηθούν με όλη την δρεξή τους. Θά κουβαλήσουν την ξυλεία από την κοιλάδα, που βρίσκεται 2.500 πόδια χαμηλότερα, και θά δίδουν δωρεάν πατάτες και ξύλα για την θέρμανση και το μαγείρεμα στο νοσοκομείο. Από οικοδομικά υλικά μόνο πέτρες και ξύλα υπάρχουν στον τόπο. Όλα τα άλλα, τα φέραμε εμείς — εργαλεία, παραθυρόφυλλα, την στέγη, θερμάστρες, σωλήνες και την εγκατάσταση για το ζεστό νερό. Φέραμε ακόμη τρόφιμα και ζεστές φορεσιές για τους εργάτες και το προσωπικό του νοσοκομείου και μεγάλη ποσότητα φάρμακα και ιατρικά εργαλεία. Τα περισσότερα είναι από δωρεές, που έγιναν στην Ν. Ζηλανδία και στις Ήνωμ. Πολιτείες. Δεκαπέντε μιάδες λεοπαρδάλεις των χιόνων να κατεβαίνει την βραχώδη βουνοπληγιά. Είχα επισκεφθί πάνω από δώδεκα φορές. Τα Ίμαλνιά και δεν είχα δει λεοπαρδάλεις παρά μόνο δυο φορές.

Η λεοπαρδαλή, μάς είπαν οι Σέρπα, είναι ή χήρα ενός φοβερού ζευγαριού, που είχε τρομοκρατήσει την περιοχή πριν από δυο χρόνια, και ήρθε από το Θιβέτ.

Οι Σέρπα μας πιστεύουν ότι οι λεοπαρδάλεις των χιόνων δεν επιτίθενται συνήθως κατά των ανθρώπων. Στην τρίτη επίσκεψή της, ο υπαρχηγός μας δρ Μάξ Πέρλ, ξεβάρρεψε από τα λεγόμενα των Σέρπα και παίρνοντας την μηχανή του έτρεξε να την πλησίαση και να την φωτογραφήσει. Άλλα όταν, σκαρφαλώνοντας, είχε πλησιάσει πάνω - κάτω 300 γυάρδες, η λεοπαρδαλή πήρε τον καθήφορο και χάθηκε στους βράχους.

Η οικοδομική μας ομάδα, που την αποτελούν οι ξυλουργοί Μπράϊαν, Έιχερν και Στιούαρτ Κίγκ, και ο υδραυλικός Νέβιλ Γούντερσον, έδειξε πώς πρέπει να ανοιχτούν τα θεμέλια και έφτιαξαν μια γερή βάση για το κτίριο του νοσοκομείου, από πέτρες. Μερικά από τα δοκάρια της στέγης, που θά πρέπει να άντεχουν σε πολλά πόδια χιόνι, χρειάζονται έξη άνδρες για να τα σηκώσουν και να τα μεταφέρουν από την κοιλάδα, που βρίσκεται 2.500 πόδια χαμηλότερα. Έκατον πενήντα από τα φορτία μας μεταφέρθηκαν από την Λούκλα στο Κουμγιούγκ, δυο μέρες δρόμο, με τα πόδια. Ένα κιβώτιο είχε μέσα την γεννήτρια για το ακτινογραφικό μηχάνημα και ζυγίζε 140 λίμπρες. Σχεδιάζα να βάλω

ροδρόμιο, πού, με μάκρος μόλις 1.100 πόδια, έμοιαζε με γραμματόσημο στην πλαγιά ενός βουνού, ψηλού 20.000 πόδια. Χάρηκα ακόμη περισσότερο όταν, κατεβαίνοντας από το αεροπλάνο, είδα πολλά γνωστά και φιλικά πρόσωπα Σέρπα.

Την νύχτα εκείνη κοιμηθήκαμε σε ένα άραο ξέφωτο του δάσους κοντά στον ποταμό Ντουντ Κόσι, τέσσερις ώρες ποδαρόδρομο μακριά από την Λούκλα. Καθήσαμε γύρω σε μια καλή φωτιά, ανταλλάξαμε τα νέα μας και γελάσαμε με τους Σέρπα μας. Μετά χωθήκαμε μέσα στα ζεστά σπλιν μπάγκς και κοιμηθήκαμε. Τα προβλήματα του Κατμαντού φαινόταν να βρίσκονται πολύ δρόμο μακριά.

Πανηγυρίσαμε την άφιξή μας στο Κουμγιούγκ με το πατροπαράδοτο τουύγκ (μπύρα). Οι τρεις δάσκαλοι και οι 90 μαθηταί του σχολείου του Κουμγιούγκ που φτιάξαμε το 1961, μάς αποθέωσαν κυριολεκτικά.

Άρχίζει το έργο...

Αφού συμβουλευθήκαμε τους δημογέροντες του χωριού, διαλέξαμε το οικόπεδο για το νοσοκομείο και άρχισαμε την ισοπέδωση.

Το στρατόπεδό μας στο Κουμγιούγκ, 13 χιλιάδες πόδια ψηλά, κοντά στο Έβερεστ, και το κοντινό εργοτάξιο του νοσοκομείου, είναι δυο κίνηση αυτές τις ημέρες. Καρφώνουμε στέγες, σπάζουμε πέτρες, φορτώνουμε μπαταρίες με την μικρή γεννήτριά μας, για τα έπιστημονικά όργανα, κουδενιάζουμε, τραγουδάμε.

Παρά τον θόρυβο, τρία πρωϊνά το ένα πάνω στο άλλο, σταματήσαμε το φαγητό μας, ακούγοντας τους Σέρπα να φωνάζουν και να δείχνουν μια κορυφή του όρους Κούμπια (ύψος 19.300 πόδια), που βρίσκεται πάνω από το στρατόπεδο. Και τί είδαμε;

Την κατάλευκη, λιγνή σιλουέττα μιας λεοπαρδάλεις των χιόνων να κατεβαίνει την βραχώδη βουνοπληγιά. Είχα επισκεφθί πάνω από δώδεκα φορές. Τα Ίμαλνιά και δεν είχα δει λεοπαρδάλεις παρά μόνο δυο φορές.

Η λεοπαρδαλή, μάς είπαν οι Σέρπα, είναι ή χήρα ενός φοβερού ζευγαριού, που είχε τρομοκρατήσει την περιοχή πριν από δυο χρόνια, και ήρθε από το Θιβέτ.

Οι Σέρπα μας πιστεύουν ότι οι λεοπαρδάλεις των χιόνων δεν επιτίθενται συνήθως κατά των ανθρώπων. Στην τρίτη επίσκεψή της, ο υπαρχηγός μας δρ Μάξ Πέρλ, ξεβάρρεψε από τα λεγόμενα των Σέρπα και παίρνοντας την μηχανή του έτρεξε να την πλησίαση και να την φωτογραφήσει. Άλλα όταν, σκαρφαλώνοντας, είχε πλησιάσει πάνω - κάτω 300 γυάρδες, η λεοπαρδαλή πήρε τον καθήφορο και χάθηκε στους βράχους.

Η οικοδομική μας ομάδα, που την αποτελούν οι ξυλουργοί Μπράϊαν, Έιχερν και Στιούαρτ Κίγκ, και ο υδραυλικός Νέβιλ Γούντερσον, έδειξε πώς πρέπει να ανοιχτούν τα θεμέλια και έφτιαξαν μια γερή βάση για το κτίριο του νοσοκομείου, από πέτρες. Μερικά από τα δοκάρια της στέγης, που θά πρέπει να άντεχουν σε πολλά πόδια χιόνι, χρειάζονται έξη άνδρες για να τα σηκώσουν και να τα μεταφέρουν από την κοιλάδα, που βρίσκεται 2.500 πόδια χαμηλότερα. Έκατον πενήντα από τα φορτία μας μεταφέρθηκαν από την Λούκλα στο Κουμγιούγκ, δυο μέρες δρόμο, με τα πόδια. Ένα κιβώτιο είχε μέσα την γεννήτρια για το ακτινογραφικό μηχάνημα και ζυγίζε 140 λίμπρες. Σχεδιάζα να βάλω

να το σηκώσουν δυο ή περισσότεροι άνδρες, ένας Σέρπα, όμως, επέμεινε να το μεταφέρει μόνος του, αρκεί να τον πληρώναμε για δύο. Συμφώνησα και έτσι είχαμε ένα ακόμη δείγμα των μικρόσωμων αυτών αλλά πολύ δυνατών ανθρώπων. Όσο θά χρειάζόμαστε εμείς για να πάμε από την Λούκλα στο Κουμγιούγκ, αυτός πήγε από το Κουμγιούγκ στη Λούκλα, πήρε την γεννήτρια και την έφερε στο Κουμγιούγκ.

Άκόμα και οι γυναίκες των Σέρπα μπορούν να μεταφέρουν βάρη 60 λιμπρών σε ύψος 19.000 ποδιών, και οι άνδρες είναι δυνασσοί για την άντοχή και το θάρρος τους σε ύψη πάνω από 25.000 πόδια. Άλλα δεν χρειάζεται να μείνουν πολλών καιρό σε ένα χωριό των Σέρπα για να καταλάβετε πως οι έντυπώσεις αυτές δεν είναι όλη ή πραγματικότητα. Ανατριχιάζετε όταν θα σάς πούν πόσα παιδιά πεθαίνουν στον τοκετό ή στα πρώτα χρόνια της ζωής τους. Τα καπνισμένα σπινια φαίνεται ότι φέρνουν ένα σωρό αρρώστιες: φυματίωση, ασθένειες των ματιών και τύφλωση. Άλλα το χειρότερο από όλα είναι οι παραμορφώσεις και ή διανοητική αναπηρία που προκαλούνται από την έλλειψη ιωδίου στους θυρεοειδείς αδένες. Ίσως οι καλύτεροι Σέρπα φίλοι μου είναι ένας γερός έξυπνος άνδρας και ή γυναίκα του, το ίδιο έξυπνη και σπουδαία στην φιλοξενία της. Παρ' όλα αυτά το πρώτο τους παιδί είναι ολότελα ήλιθιο και το δεύτερο κωφάλαλο, αν και έξυπνότατο.

Για τον λόγο αυτό, εμείς που έρχομε και θαυμάζομε τους Σέρπα, θέλομε να κάμωμε κάτι για την χειρότερη και συνηθέστερη αρρώστια που τους βασανίζει, την βρογχοκήλη. Είμαστε τυχεροί που βρήκαμε για την εφαρμογή του σχεδίου μας αυτόν τον δρ Καϊύ Ίμπερστεν, άριστο ένδοκρινολόγο και έπιμελητή τμήματος ραδιοϊσοτόπων του νοσοκομείου του Ώκλαντ, στη Νέα Ζηλανδία.

Η περιοχή του Κούμπου, όπου ζουν οι Σέρπα μας, διασχίζεται από ποτάμια, που τρέχουν σε απότομα βαθιά φαράγγια. Όταν οι ποταμοί πλημμυρίζουν στην έποχή του μόνουσιν παρασύρουν γέφυρες και ανθρώπους. Το 1964, ή άποστολή μου έφτιαξε μια κρεμαστή γέφυρα 96 ποδιών σ' ένα δύσκολο πέρασμα στον ποταμό Ντουντ Κόσι. Την ίδια έποχή οι Σέρπα αντικαθιστούσαν μια γέφυρα σε άλλο δύσκολο πέρασμα κάτω από το μοναστήρι του Θυαγκμπότσε γι' αυτό είχαν πάρει χρήματα από την κυβέρνηση του Νεπάλ. Άνάμεσα στους κατασκευαστές των δυο αυτών γεφυρών αναπτύχθηκε φιλική αμιλλα για το ποιά από τις δυο θ' άνθεξη στις πλημμύρες. Όταν είδαμε την τελειωμένη γέφυρα του Θυαγκμπότσε φοβηθήκαμε για το κεντρικό πέτρινο στήριγμά της και με την συμφωνία και των Σέρπα τυλίξαμε γύρω του δίχτυ από σύρμα. Και οι δυο γέφυρες άντεξαν στο μόνουσιν του 1965 και πιστέψαμε ότι θά κρατούσαν πολλά χρόνια. Άλλα τον περασμένο Ίουνίό τα μαύρα νερά που έλειωσαν από τον παγετώνα Νγκογιούμπα έσπασαν ένα φράγμα και ξεχύθηκαν με όρμη στον ποταμό Ντουντ Κόσι. Στις δυο ή ώρα ένα ήλιόλουστο απόγευμα ή γέφυρα του Θυαγκμπότσε άρχισε να κλονίζεται και μετά λίγη ώρα την πήραν τα νερά, εκτός από την βάση που είχαμε ένωσχύσει με το δίχτυ.

Τα νερά δεν είχαν χάσει καθόλου την δύναμή τους όταν έφθασαν στην γέφυρά μας, που βρισκόταν χαμηλότερα. Παρ' όλα αυτά, αν και το νερό έφθασε μόλις δυο πόδια κάτω από το κρεμαστό τμήμα, τα θεμέλια κράτησαν καλά και ή γέφυρα σώθηκε.

ΕΝΤΜΟΥΝΤ ΧΙΛΛΑΡΥ. Έπέστρεψε για να βοηθήσει τους πιστούς του Σέρπα που δεινοπαθούν.

Χρειαστήκαμε ολόκληρη έβδομάδα για να ξαναφτιάξωμε την γέφυρα του Θυαγκμπότσε. Είκοσι χεροδύναμοι Σέρπα κύλησαν τεράστιους βράχους για να μεταστρέψουν τα όρμητικά νερά όπου έπρεπε. Καθαρίσαμε δυο κανάλια για να φεύγη το νερό που περίσσευε και μαζί με τον Νέβιλ Γούντερσον δέσαμε με σύρμα γύρω από το κεντρικό στήριγμα χονδρούς κορμούς για να το δυναμώσωμε.

Άλλα το κύριο έργο μας ήταν φυσικά το νοσοκομείο του Κουμγιούγκ. Σε λίγες έβδομάδες είχαμε κάμει μεγάλες προόδους και δλο συνήθισαν εύκολα το κλίμα σε ύψόμετρο 13.000 ποδιών. Στις έξη ώρα κάθε πρωϊ ένα χαρούμενο πρόσωπο Σέρπα φαίνεται στο άνοιγμα της σκηνής και μάς φέρνει τσάι και μπισκότα. Μετά έρχεται το κύριο πρωϊνό: Πόριτζ ή φλαίγκς, τηγανητές πατάτες, ένα πολτύμο αλόγ και καφές ή σοκολάτα. Το ύψος δεν μάς έχει πειράξει καθόλου στην δρεξη.

Μετά δουλειά!..

Ο Μπράϊαν Έιχερν και ο Στιούαρτ Κίγκ τελείωσαν το κυρίως κτίριο και έντυσαν έσωτερικά τους τοίχους με κόντρα πλακέ. Ο Νέβιλ Γούντερσον άσχολείται με την στέγη, με τις θερμάστρες ή με τους σωλήνες του ζεστού νερού. Όλοι οι άλλοι κάνομε ό,τι μπορούμε. Οι πιο πολύτιμοι συνεργάτες όμως είναι τρεις Σέρπα, ο Πεμπερτάρκαϊ, ο Φουντόρτζε και ο Τένκιγκ Νιέντρα.

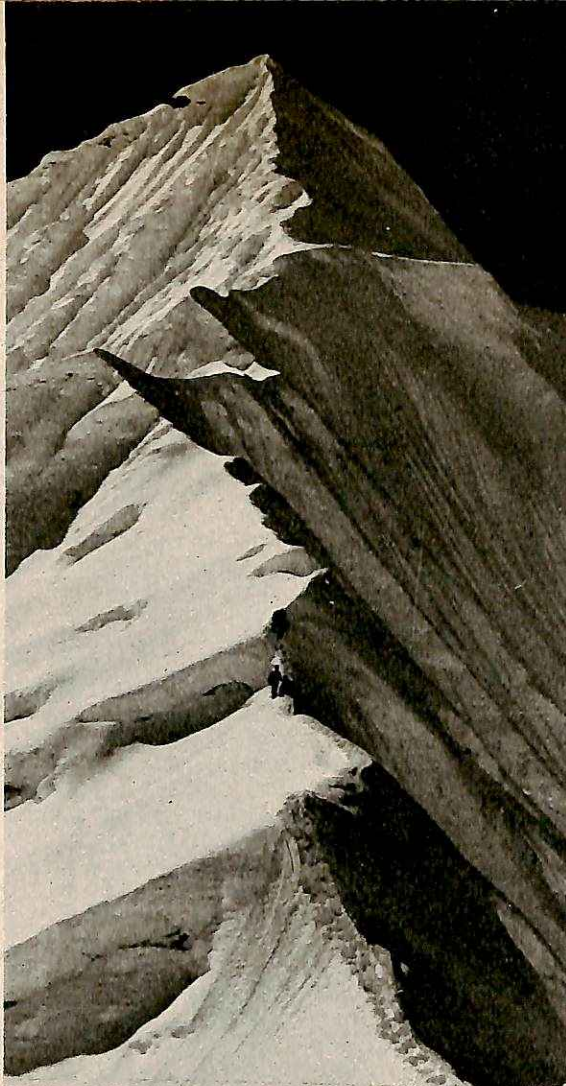
Ο Πεμπερτάρκαϊ, παρά την δύναμή του, τα κατάφερε θαυμάσια στην λεπτή εργασία του κόντρα πλακέ. Εργάζεται με την ίδια ταχύτητα σαν να σκάδη τον πάγο με την άξινά του.

Ο Τένκιγκ Νιέντρα είναι ο λιγλόλογος από την τριάδα, οι άλλοι όμως του δείχνουν μεγάλο σεβασμό. Ο Φουντόρτζε είναι ο άστειος της συντροφιάς. Λέει κωμικές ιστορίες ή κάνει τρελλές προτάσεις και κάνει όλο τον κόσμο να σκάη στα γέλια. Δεν κάνει τίποτε χωρίς δρεξη. Κάθε φορά που πιάνει το σφυρί φοβόμαστε μην τρυπήση τον τοίχο ή την στέγη!

Παρά την χρησιμη εργασία που κάνουν, τους βλέπω με στενοχώρια να καρφώνουν καρφιά. Η θέση τους ήταν στις μεγάλες όρειστικές αποστολές, αλλά ή κυβέρνηση του Νεπάλ το άπαγορεύει.

Αυτός που έχει την μεγαλύτερη έπιρροή στο στρατόπεδό μας είναι ο άρχηγός Σέρπα Μιγκματσέριγκ.

Όταν πρέπει να γίνει δουλειά, να οργανωθούν άνθρωποι, να βρεθούν τρόφιμα, να ρωτηθούν τα συμβούλια των χωριών, ο Μίγκμα είναι απαραίτητος και φυσικά πάντα πρόθυμος να προσφέρει τις υπηρεσίες του. Η πεποίθησή του, ότι οι Σέρπα πρέπει να συνεχίσουν σε οποιοδήποτε έργο που γίνεται για το καλό τους και ή ύπακοή που του δείχνουν οι άλλοι, είναι και ή μάς μεγάλο κεφάλαιο και μάς δίνει θάρρος.

“Ένα πρωί, ξυπνώντας, βρίσκομε κάτω-στρο τὸν κόσμο γύρω μας. Δέκα πόντοι χιόνι εἶχαν πέσει τὴν νύχτα στὸ Κοιμηγιοῦ. Τὰ ζεστά ἀλψιπὶ μπάγκις μᾶς ἔβαζαν στὸν πε-
ρασμό, τὰ μείκωμε γιὰ λίγο ἀκόμη ξεπλωμέ-
νοι, ἀλλὰ οἱ Σέρπα μᾶς ἔκαναν τὰ σηκωθού-
με, τινάζοντας τὸ χιόνι ἀπὸ τὴ σκληρὴ μας.
Χαρήκαμε βλέποντας τὴν χιονισμένη σκεπὴ
τοῦ νοσοκομείου καὶ βρίσκοντας τὸ μέσα ἀρ-
κετὰ ζεστό. Ἐλπίζομε τὸ χιόνι αὐτὸ νὰ μὴ
φέρῃ πρόωρο χειμῶνα. Χρειάζεται νὰ γίνουν
ἀκόμη πολλὰ τὸ νοσοκομεῖο καὶ μετὰ σχε-
διάζω νὰ οδηγήσω τὴν συντροφιά μου στὸν
παγετῶνα Κούμπου καὶ στὸ στρατόπεδο τῶν
ἀποστολῶν τὸν Ἑβρεστ ἐν ὕψος 17.000 πό-
δια. Δὲν ξαναπήγα ἐκεῖ ἀπὸ τὸ 1953, ποὺ ἀ-
νέβηκα στὴν κορυφὴ τοῦ Ἑβρεστ. Λίγα πό-
δια φρέσκο χιόνι δὲ κάμουν τὴν ἐξόρμησή μας
αὐτὴ πολὺ δυσκολώτερη.

Στο νοσοκομείο έχουν τελειώσει όλες οι εξωτερικές εργασίες και μεγάλο μέρος από τις εξωτερικές βαρές. Το δίκτυο του ζεστού νερού έχει τελειώσει. Το καζάνι ζεσταίνεται με ξύλα. Οι Σέρπατ έρχονται δλoυσα στην κουζίνα και ανοίγουν την κάνουλα του ζεστού νερού. Ποτέ στην ζωή τους δεν έχουν δει παρόμοιο πράγμα. Και πολλοί άρρωστοι από βρογχίτιση πάνε τώρα πολύ καλύτερα. Τα τεράστια πρηξίματα υποχωρούν και τὰ ανέκφραστα μάτια τών παιδιών παίρνουν κάποια λάμψη.

Πρὶν μιὰ ἑβδομάδα εἶχαμε ἀφήσει γιὰ τέσσερις μέρες κάθε δουλειὰ καὶ πήγαμε στὸ μοναστήρι τοῦ Θυαγκιμπότσε γιὰ τὸ μεγάλο πανηγύρι τοῦ Μαΐνι Ρίμντον. Τὴν ἑναρξή τοῦ πανηγυριοῦ ἐκήρυξε ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Θυαγκιμπότσε, καθισμένος σταυροπῶτα στὸν καταστόλιστο θρόνο μὲ τὰ κεντημένα ράσα του. Ὅλοι οἱ λάμα ἔβγαλαν μαζί τοῦ καὶ προσεύχθηκαν γιὰ νὰ δώσουν τὸν παλιὸ χρόνο καὶ νὰ καλοδεχτοῦν τὸν καινούργιο. Τὰ φανταχτερὰ χρώματα, οἱ ψαλμῳδίες, τὰ κυμβάλια καὶ οἱ τρομπέτες, ἀποτελοῦσαν μιὰ ἐντυπωσιακὴ σκηνή.

Ἡ δεύτερη μέρα τοῦ Μαΐην Ρίμντον ἦταν ὅλο κίνησι. Στὶς ἑννέα τὸ πρωῒ μαζευθήκαμε στὴν αὐλὴ τοῦ μοναστηριοῦ γιὰ νὰ δοῦμε τοὺς λάμα πού χόρευαν μὲ μάσκες. Πάνω ἀ-

Τὸ ἀδιαπέραστο φράγμα τῶν Ἰμαλαΐων

Τὰ ἱμαλάια εἶναι μιὰ ὄροσειρά μακριά, σχεδὸν 2.500 χιλιόμετρα, ποὺ διασχίζει τὴν Κεντρικὴ Ἀσία. Στὰ ὑψίπεδα τοὺς ζοῦν πολλὲς φυλὲς ἀπὸ τοὺς ὀρεινοὺς Σιτροὺ ὡς τοὺς ἄγριους λαοὺς τοῦ Μπουτάν. Σὲ πολλὰς κορυφὰς τοὺς κατάρφε· ἡ ἀναρχικὴ θῆ ἄνθρωπος. Ἀλλὰ χιλιάδες ἀκόμη μένουσιν ἀπάτητες καὶ ἀνεξερεύνητες. Ἐχουν πολλοὺς κυρίους: Τὴν Ρωσία, τὴν Κίνα, τὸ Θιβέτ, τὸ Ἀφγανιστάν, τὸ Πακιστάν, τὴν Ἰνδία, τὸ Νεπάλ, τὸ Σικκίμ, τὸ Μπουτάν. Ἐκείνου ἀπὸ τὴς θερμῆς, ὑγρῆς κοιλιάς τῆς Ἰνδίας σὲ ἀτελείωτες λοφοσειρὰς σκεπασμένες μὲ δάση καὶ τραβοῦν ψηλὰ γιὰ νὰ σχηματίσουν στενὰς κοιλιάς, ποὺ φθάσιν ὡς τὰ χιόνια τῶν ψηλότερων βουνῶν τῆς γῆς. Κατὰ τὸν βορῶά βρίσκεται τὸ Θιβέτ, ἀνεμοδαρμένον, ψυχρὸ ὁρατῆδιον, ἡ στέγη τῆς Ἀσίας, παλαιότερα τὸ ἱερὸ τοῦ

βουδδισμού καὶ σήμερὰ ἐπαρχία
τῆς Λαϊκῆς Κίνας.

Τὰ Ἱμαλάια σχηματίζουν ἓνα
σχεδὸν ἀδιεπέραστο φράγμα, ὅ-
που ὁ χρόνος δὲν ἔχει σημάσια
καὶ ὅπου οἱ ἀποστάσεις μετριοῦν-
ται μετὰ τὴς ἑβδομάδας καὶ τῶν
μηνῶν. Εἶναι κόσμος χωρὶς τρύ-
φους, ὅπου τὸ μόνο συγκοινωνια-
κὸ μέσο εἶναι τὰ πόδια. Δὲν ὑ-
πάρχει οὐδ' αὐτὸ, παρὰ μόνον μιὰ
ἐξάιρεση: Ὁ νέος κινεζικὸς δρό-
μος, ποὺ συνδέει τὴ Λάσσα μὲ τὸ
Κατμανδού, πρωτεύουσες τοῦ Θι-
βὲτ καὶ τοῦ Νεπάλ.

Οι ψηλές κορυφές των Ίμαλαϊν χωρίζουν δυο κόσμους και δυο ιδεολογίες. Στον βοριά τα κύματα του ρωσικού κομμουνισμού και του έφηρκητικού κινεζικού μαρξισμού, σπάζουν στα παγωμένα τείχη του βουνού. Στα νότια, στις θερμές, έρημες κοιλάδες της Ίνδίας και του Πακιστάν, φυλές που κατάγονται από τους αρχαι-

ότερους λαοὺς τῆς γῆς, Ἀρείου,
καὶ Δραβίδες, ζοῦν μεταξύ τους
σὲ μιὰ ἀνήσυχη εἰρήνη καὶ κοιτά-
ζουν μὲ φόβο τὰ θόρεια σύνορα

Γεωλογικά τὰ Ἰμαλάια εἶναι καινοὐργία θουνά καὶ δὲν ἔχουν φθάρη ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, ὅπως οἱ Ἄλπεις. Εἶναι πρὸ ἀπτότομα, πρὸ πολυπλοκα καὶ καμνία φορὰ μὲ τὴν φηλὲς παγαμένους κορυφὰς τοὺς τόσο λεπτές, ποῦ, συχνὰ, τὸ φῶς πέσο ἀπὸ μῆσα τους. Ἀκριβῶς αὐτὰ τὰ νιάτα τῶν Ἰμαλαίων, ἡ δυσκολία τῆς κατακτῆσεως των, ἡ ἔλλειψη δξυγόνου στὸν ἀέρα, τὰ μεταβάλλει σὲ μαγνήτη, σὲ πρόκληση γιὰ ὅλους τοὺς ὀρειβάτες τοῦ κόσμου.

Γιὰ ὅλο τὸν κόσμον, ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων, τὰ Ἰμαλάια ἦταν ἡ χώρα τῶν θεῶν, καὶ τὸ Ἑβρεεστ εἶναι ἡ «θεὰ - μητέρα τοῦ κόσμου». Ἀπὸ τὴν καρδιά τους, στὸ Γκαρβάλ τῆς Ἰνδίας, πηγάζει

ΣΤΗΝ ΣΤΕΓΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Είχα πάει κι άλλες φορές στο πανηγύρι του Μαΐνιν Ρίμντον, μα φέτος είδα δυο μεγάλες άλλες. Ή σύγχρονη τεχνολογία είχε φθάσει και στο Θυαγκημπότσε και οι λάμα χρησιμοποιούσαν μεγάρωνα με μπαταρίες για τους ψαλμούς και τις προσευχές. Τρόμαξα για την είσβολή αυτή του πολιτισμού, μα παραξενεύτηκα κιόλας για το πόσο γρήγορα την είχαν δεχτεί οι Σέρπα. Ή δεύτερη διαφορά ήταν η παρουσία στο πανηγύρι τεσσάρων αστυνομικών του Νεπάλ. Ή κυβέρνηση άρχιζε να προσέχει τὰ μακριά σύνορά της με το Θιβέτ.

Δὲν εἶναι καθόλου παράξενο νὰ βλέπῃ κα-
νεὶς ἀστυνομικοὺς σὲ μεγάλες συγκεντρώσεις.
Αὐτὴ εἶναι ἡ δουλειὰ τους. Μὰ ἥταν ἀρχήμως
ὁ τρόπος ποῦ ἔδειξαν οἱ ἀστυνομικοὶ στὴν
πρώτῃ αὐτὴ ἐπίσημη παρουσία τους στὴν
πληγύρῃ τοῦ Μαΐνιν Ρίμτον. Φέρθηκαν σὰν ταῦ-
ροι, ἐσπρώχναν τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς γέροντας
καὶ στὸ τέλος ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ τοὺς ἀπο-
δοκιμάξῃ.

Στο κέντρο του Κουμγιογκ υπάρχει ένας ναός του βουδδιστικού δόγματος τών Μαχαϊάνα, στο οποίο ανήκουν όλοι οι Σέρπα. Λέγεται Γκόμπα και έχει μια εξάιερτη διλι-σθήκη από θρησκευτικά βιβλία του Θιβέτ. Είναι πραγματικά άνοητικατάστατα κειμήλια, αλλά παρ' όλα αυτά τὰ καταστρέφουν σιγά -σιγά οι βοροχές. 'Απόστολή μας δέχτηκε να βοηθήσει τούς Σέρπα και έτσι σέ τρεις ή-μέρες φτιάξαμε μαζί μια σκεπή για τὸ Γκόμ-πα. Μετά οι χωρικοί έκαμαν ένα πανηγύρι για νὰ μάς ευχαριστήσουν.

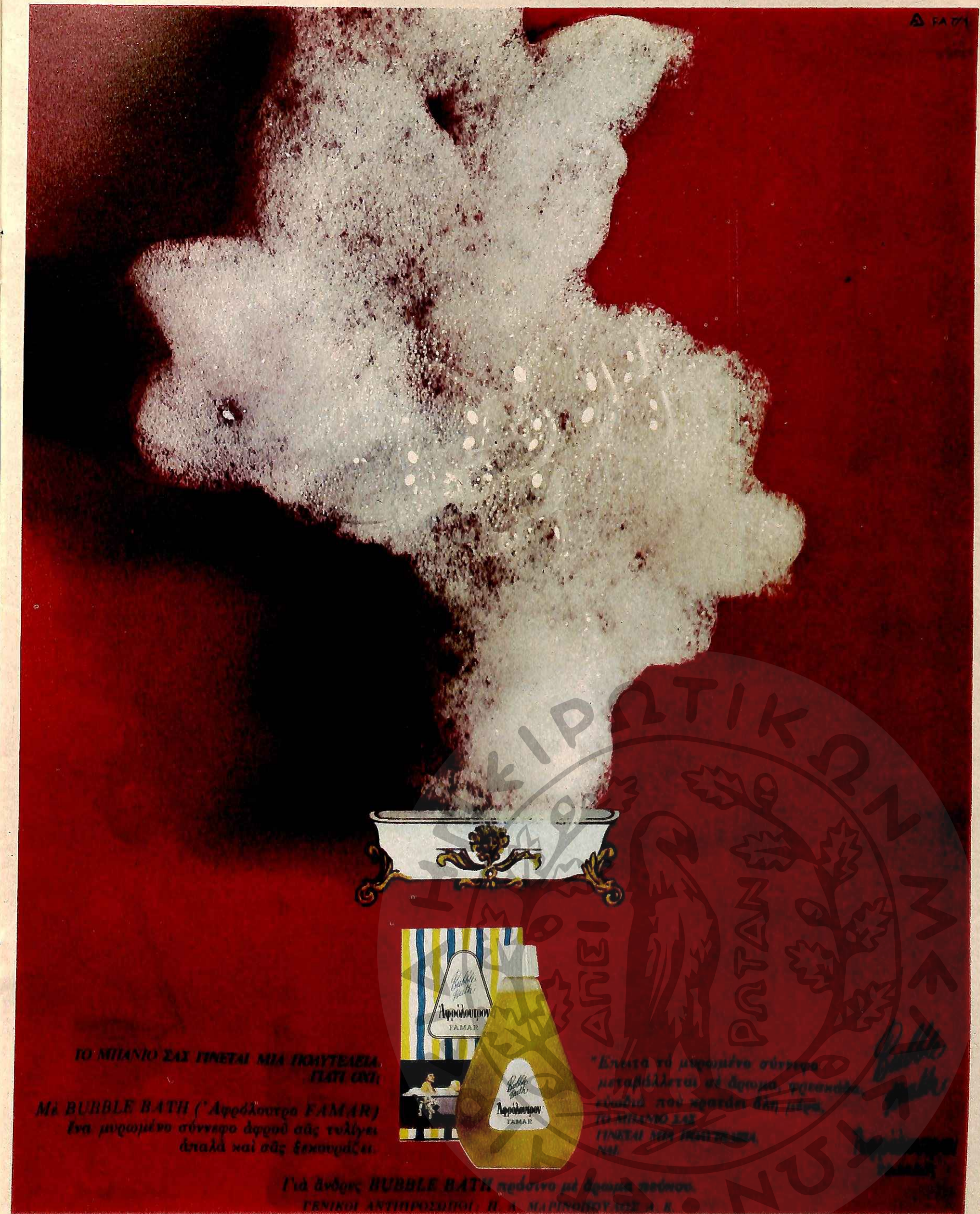
“Εφεραν μπουκαλία ράκσι, τὸ τοπικὸ ρα-
κί (τὰ περισσότερα μπουκαλία ἦταν ἀπὸ
οὐτόκ), καὶ τερσάτια καζάνια τούτσια, κρέ-
ας μὲ ζυμαρικά καὶ μετὰ, φυσικά, πάλι ράκσι.
Πρὶν πέραση πολλὴ ὥρα εἶχε ἀρχίσει ὁ χο-
ρός. Οἱ γυναῖκες χόρευαν σὲ μιὰ σειρὰ καὶ οἱ
ἀντρες σὲ ἄλλη. Κάλεσαν κ’ ἐμὰς στὸν χορό,
ποῦ κράτησε ὡς ἀργὰ τὴν ὕψα.

Γυρίζοντας στις σκηνές μας αισθανόμαστε
όλο βαθειά στοργή και σεβασμό για τους
γενναίους αυτούς και χαρούμενους ανθρώ-
πους, τους Σέρπα του Νεπάλ.

Σέρ "Εντμουντ Χίλλαρυ

ζει ὁ Γάγγης, ὁ ἱερὸς ποταμὸς τῶν Ἰνδῶν καὶ στὴν πηγὴ αὐτὴ πηγαίνουν νὰ προσκυνήσουν οἱ πιστοὶ τοῦ Σίβα καὶ τοὺ Βισνοῦ, ἀναζητώντας στὴν σκιά τῶν ψηλῶν, χιονισμένων κορυφῶν, τὴν γαλήνη, τὴν ἀπολύτρωση ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπη ἀναγμένηση στὸ σκληρὸ αὐτὸ κόσμο.

Ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι ὄλων τῶν φυλῶν καὶ τῶν θρησκευμάτων πηγαίνουν στὸ θοῦνὰ αὐτὰ γιὰ νὰ μάθουν, ὅτι τὰ ἱμαλάια μὲ τοὺς κινδύνους καὶ τὴν μεγαλοπρέπεία τους ἐμπνέουν τὴν ταπεινοφροσύνη καὶ τὸν σεβασμό. Σ' ἕνα κόσμο, ποὺ ζητᾷ κάτω ἀπὸ τὴν μάστιγα τῶν πολιτικῶν διενέξεων, ποὺ κατοικεῖται ἀπὸ λαοὺς, ποὺ τοὺς βασανίζουν τὰ προβλήματα τοῦ υπερηλιθυσμοῦ καὶ τῆς πείνας, τὰ ἱμαλάια στέκονται ἀρχοντικά, ἀπαράθιαστα, ἀμετάβλητα, στὴν μακραίωνα ὁμορφιά τους.

Ἡ φήμη τῆς Μελίνας
καὶ ἡ φήμη τῆς μουσικῆς
τοῦ Μάνου Χατζιδάκι
εἶναι τὸ θαρὺ πυροβολικὸ
στὸ «μιούζικαλ», πού εἶχε
τὴν ἔμπνευση νὰ παρουσιάσῃ
στὸν Νέο Κόσμο ὁ Ζὺλ Ντασσέν.
Καὶ ὅλες οἱ ἐνδείξεις πείθουν
πὼς ἡ ἐπιτυχία θὰ εἶναι
σημαντική, ὅταν,
στὸ τέλος τοῦ μηνός,
ἡ παράσταση μεταφερθῇ
στὴν καρδιά τοῦ θεατρικοῦ
κόσμου τῆς Ἀμερικῆς,
στὸ Μπροντγουάιη.
Οἱ Νεοϋρκέζοι
θ' ἀπολαύσουν μιὰ Μελίνα
κεφάτη, γελαστή,
ἀεικίνητη, συγκινητική
καὶ θὰ χαροῦν σκηνές
λιμανίσου ἑλληνικοῦ κεφιοῦ,
πού θὰ ἐκτελεσθοῦν κυρίως
ἀπὸ Ἀμερικανούς ἡθοιοὺς
καὶ μὲ χορογραφίες
τῆς Ὦννας Χουαίτ.

ΜΕΛΙΝΑ

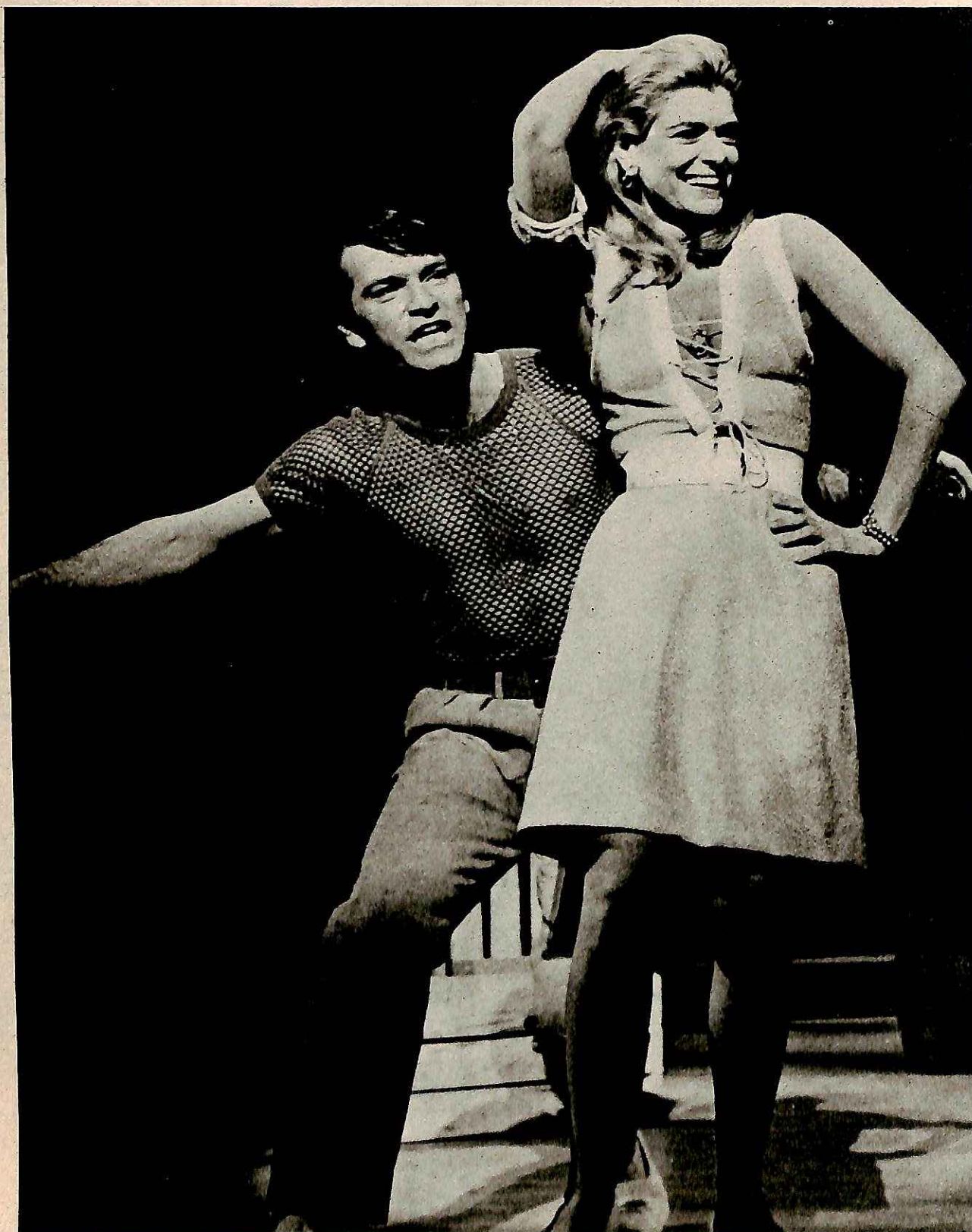

ΝΤΑΡΛΙΝΓΚ!

Τὸ τουριστικὸ φυλλάδιο πὺν
συνδεύει τὸ πρόγραμμα τοῦ «Ἰ-
λυα Ντάρλινγκ» εἶναι περιττό,
γιατὶ τὸ νέο μιούζικαλ τοῦ Ζὺλ
Ντασσέν, πὺν τὸ ἀνέβασμά του
ἀναμένεται μὲ ἐνδιαφέρον στὸ
Μπρόντγουαϊη, δὲν ἔχει ἀνάγκη
ἀπὸ διαφημίσεις, γιὰ νὰ κἀνῃ
τοὺς θεατὰς νὰ νασταλοῦν ἕνα
ταξίδι στὴν Ἑλλάδα. Ποτέ, ὅ-

στερα ἀπὸ μιὰ βραδιά μὲ τὴν
Μελίνα Μερκούρη, μέσα σ' ἕνα
ὄμιλο ἀπὸ μπουζούκια καὶ ρεμ-
πέτικους χοροὺς, ἐνισχυόμενο ἀ-
πὸ τὶς νασταλγικὲς ἀναμνήσεις
τοῦ Ὀλίβερ Σμιθ ἀπὸ τὸν Πει-
ραιᾶ, πὺν μὲ τόση ἀγάπη ὑλο-
ποίησε στὶς σκηνογραφίες του.
Τὸ μόνον κακὸ εἶναι ὅτι τὰ σημε-
ρινὰ μιούζικαλ εἶναι τόσο ἐκπο-

λιτισμένα, ὥστε νὰ ἔχουν τὴν
πλοκή ἀρχαίων ἑλληνικῶν τρα-
γωδιῶν, ἢ νὰ ἐκτυλίσσωνται στὸ
μοτίβο τῶν λαοφιλῶν κινηματο-
γραφικῶν ταινιῶν. Ὁ Ντασσέν
προσπαθεῖ νὰ δώσῃ πάρα πολὺ
ἀπὸ τὴν ταινία του «Ποτέ τὴν
Κυριακὴ» στὸ μιούζικαλ «Ἰλυα
Ντάρλινγκ» καὶ ἀναζητεῖ ἕνα πε-
ρισσότερο ρευστὸ στυλ, τὸ ὁ-

▲ ΓΙΑ ΤΟΝ ΡΟΛΟ ΤΟΥ ΤΟΝΙΟ, ενός από τους εύνοουμένους έραστάς της Ιδιόρρυθμης Ίλντας, μετακλήθηκε ειδικά ο Νίκος Κούρκουλος. Δυό ακόμη ελληνικά ονόματα εμφανίζονται στα προγράμματα της αμερικανικής παραστάσεως: Ο Τίτος Βανδής και η «Ντέσπω», όπως, κατά την αμερικανική συνήθεια συντομεύσεως των ονομάτων, περιεκόπη η Δέσπω Διαμαντίδου. Έκτος από τον Όρσον Μπήν, που στο πλευρό της Μελίνας κρατάει τον δεύτερο βασικό ρόλο, οι υπόλοιποι Άμερικανοί ήθοποιοί είναι οι Ρούντυ Μπόντ, Χάλ Λίντεν, Ούίλλιαμ Ντιούελ και Χάρολντ Γκάρντ.

ποίο, μέχρι την στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, δεν έχει βρει ακόμη. Άλλα, όπως συμβαίνει πάντοτε με τις έπαρχιακές πρεμιέρες, μέχρι την επίσημη «πρώτη» του έργου, στην Ν. Υόρκη, στα τέλη Μαρτίου, θα έχει επιτύχει ασφαλώς να δώσει στην παράσταση περισσότερη απλοποίηση και συγκίνηση.

Άσφαλώς, δεν υπάρχει τίποτε το μπιμπιό στην ιδέα του Ντασσέν να παρουσιάσει την Μελίνα Μερκούρη στην αμερικανική ήπειρο με σάρκα και οστά. Παρ'όλο ότι δεν είναι τραγουδίστρια κατά τις καλύτερες παραδόσεις του Μπρόντγουοι, σταματά κυριολεκτικά την παράσταση και καθηλώνει άφωνο τον θεατή, όταν τραγουδά το κεντρικό θέμα της σπινθηρίζουσας μουσικής του Μάνου Χατζιδάκι... ελληνικά. Όχι ότι τα σπασμένα αγγλικά της δεν είναι ευχάριστα, ακόμη και όταν είναι δύσκολο να την καταλάβεις... Σαν χορεύτρια έχει την χάρη της άνευσης κινήσεως των μακριών ποδιών της, και είναι προικισμένη με ένα τόσο φωτεινό χαμόγελο που τα αγκαλιάζει όλα.

Άλλα το «Ίλντα Ντάρλινγκ» έχει πολλά άλλα να προσφέρει ακόμη, όπως τους δυό εκλεκτούς Έλληνες ήθοποιους Νίκο Κούρκουλο και Τίτο Βανδή, και την Δέσπω (Διαμαντίδου), που «ελέγχει» την παράσταση με το τραγούδι της «Δεν θα ξαπλώσω πιά ποτέ».

Άσυνήθιστα καλός είναι ο αποκλειστικά ανδρικός χορός, τόσο ώστε ο θεατής δεν αισθάνεται ούτε στιγμή την έλλειψη του εκ των ούκ άνευ στοιχείων όλων γενικώς των μιούζικαλ του Μπρόντγουοι: των ημίγυμων κοριτσιών του χορού. Οι έξολλοι Έλληνικοί χοροί, συνοδεία της σπαρταριστής λαϊκής μουσικής του Μάνου Χατζιδάκι, δημιουργούν πραγματική διέγερση, και ούτε η αμερικανική ορχήστρα μπορεί να περιορίσει την γοητεία των τραγουδιών: «Μ' αρέσεις», «Πειραία, αγάπη μου» και «Γεια - χαρά».

Το «Ίλντα Ντάρλινγκ» έσπασε κάθε εισπρακτικό ρεκόρ σε όλες τις... δοκιμαστικές παραστάσεις του, από την Φιλαδέλφεια μέχρι το Τορόντο και το Νητρόιτ. Άλλα ο Ζύλ Ντασσέν ομολογεί ότι πρέπει να γίνουν πολλές άλλες, πριν από την επίσημη «πρώτη» στην Νέα Υόρκη. Δεν έχει ανεβάσει άλλοτε μιούζικαλ και βρίσκει ότι πέντε εβδομάδες προετοιμασίας δεν είναι αρκετές. («Θα ήταν ευκολότερο να ανεβάσει κανείς "Άμλετ" σ' αυτό το διάστημα»). Η βασική άνησυχία του είναι μήπως η παράσταση... «μπρόντγουοιποιηθεί», και έχει έλθει αρκετές φορές σε σύγκρουση με τον διευθυντή ορχήστρας στο σημείο αυτό.

Τρούντυ Γκόνθ
ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 42

Κάθε μέρα... κάτι φέρνει ο μπαμπάς!

Μικροί και μεγάλοι δα χαρούν γιατί δυμηδήκατε να τους φέρετε μια σοκολάτα. Και διότι προσέξατε να είναι ION.

Ζητήστε ION
Τών 30 γραμ. με 2 δρχ.
Τών 75 γραμ. με 5 δρχ.

Τὸ «ρὸζ βιβλίο»

ΚΑΙ ΤΩΡΑ οἱ «σκέψεις τῆς Μελίνας»! Γιὰ τὸν ἔρωτα, γιὰ τὶς γυναῖκες, γιὰ τὴν ἡλικία, γιὰ τὸν θάνατο, γιὰ τοὺς ἄνδρες, γιὰ τὸν κινηματογράφο, γιὰ τὸ θέατρο, γιὰ τὸν ἑαυτό της. Τὶς ἐδημοσίευσε τὸ γαλλικὸ περιοδικὸ *Candida* καὶ θὰ μπορούσαν νὰ ἀποτελέσουν τὸ «ρὸζ βιβλίο» — γιὰ νὰ χρησιμοποιήσουμε τὸν ὄρο τῆς μόδας...

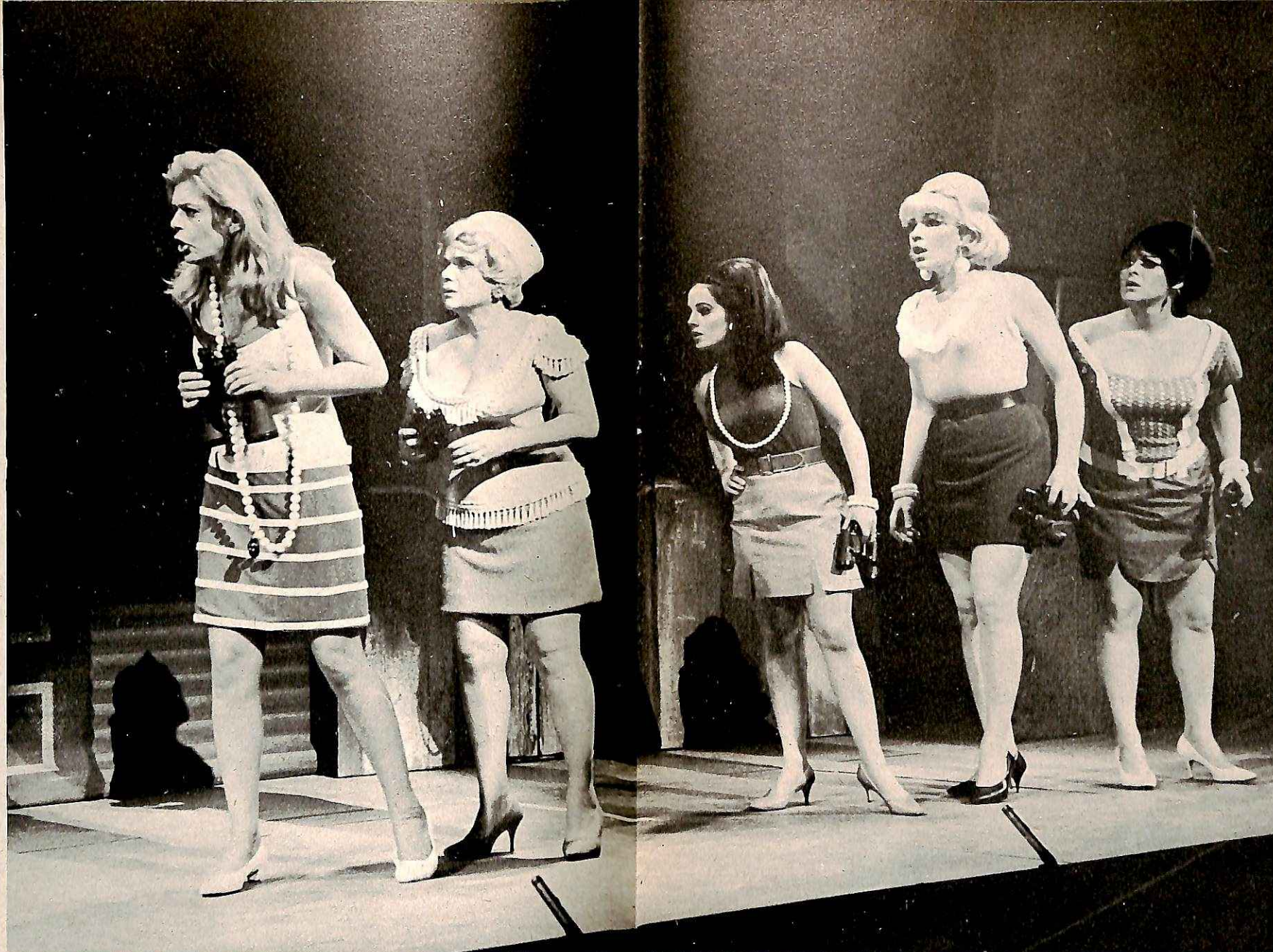
Οσο γεργνάω, τόσο καλύτερα αἰσθάνομαι. Ὅταν ἤμουν νέα σιχαίνονταν τὶς γυναῖκες. Εἶχα μιὰ-δύο ἢ τρεῖς καλὲς φίλες, μὲ τὶς ὁποῖες ἔκανα στενὴ παρέα, καὶ τὶς ὑπόλοιπες τὶς ἀγνοοῦσα. Ἀνάμεσά μας εἶχα ὑψώσει ἕνα φανταστικὸ τοῖχο, πὸν μᾶς χώριζε σὲ δύο ἐντελῶς διαφορετικοὺς κόσμους. Σήμερα οἱ γυναῖκες μ' ἐνδιαφέρον. Θέλω νὰ τοὺς ἀρέσω. Εἶναι μιὰ καινούργια διαπίστωση, μιὰ νέα κοκετταρία αὐτὸ πὸν ἀνακάλυψα στὸν ἑαυτὸ μου. Ἀνάμεσα σὲ τὶς γυναῖκες τώρα μ' ἐνδιαφέρει νὰ εἶμαι ἡ «ἀρχηγός» καὶ προσπαθῶ νὰ τὸ κατορθώσω μὲ κάθε μέσον.

Εἶμαι πολὺ ἐνοικτιώδης. Κάτω πολλὰ λάθη στὴ ζωὴ μου, καὶ πολλὲς ἀπορροές. Γενικά, πάντως, τώρα, ἔχω τί θέλω καὶ τί μὴν ἀρέσει. Ὅταν μπαίνω σ' ἕνα κατάστημα δὲν ἀλλάζω γνώμη, οὔτε χαζεύω σὲς θιαφίνες. Ἀπορροῶ ἀκριβῶς αὐτὸ πὸν θέλω. Τὸ ἴδιο κάνω καὶ μὲ τοὺς ἄνδρες. Διαλέγω αὐτοὺς πὸν

«Εἶτε τὸ θέλον, εἶτε ὄχι, ἡ ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου εἶναι ἕνα δυστυχισμένο πλάσμα, πὸν περιβάλλεται ἀπὸ ἄνθρωπους πὸν ἀνέχονται μόνο τὰ λεφτά. Εἶναι ἕνα ὄλογο κούρσας, πὸν ἀλλομονό του ἂν δὲν τρέξῃ καλά»

μοῦ ἀρέσουν. Ἡ διασημότητα δὲν μὲ ἐκπλήσσει πιά. Δὲν πηγαίνω ποτὲ σὲ μιὰ δεξίωση λέγοντας «εἶμαι ἡ Μελίνα Μερκούρη, ἡ ἡθοποιὸς πὸν ἔγινε γνωστὴ μὲ τὶς τέσσερις ταινίες της». Πηγαίνω γιατί εἶμαι ἡ Μελίνα Μερκούρη, μιὰ γυναῖκα πὸν ἔχει τὶς δικές της ικανότητες, καὶ ἔνα δικό της παρελθόν.

Ζὼ ἀνάμεσα σὲ ἄνδρες πὸν δὲν μὲ θεώρησαν ποτὲ σὰν κάτι πολὺτιμο, πὸν δὲν αἰσθάνθηκαν ποτὲ δέος ἀπέναντί μου, οὔτε μὲ θεοποίησαν, ἀλλὰ διαρκῶς μὲ κριτικάρουν. Δὲν διατηρῶ αὐτὴν δόγμωτά μου, οὔτε κόλακες πὸν νὰ μὲ κοροϊδεύουν λέγοντάς μου ὅτι εἶμαι ἡ ὀρεινότερη, ἡ καλύτερη, ἡ μοναδική. Ἀντίθετα, μπορῶ νὰ πῶ ὅτι μὲ ἐπαγαφῶνουν συχνὰ στὴν πραγματικότητα, καὶ μάλιστα μὲ ἀσχετὰ σκληρὰ ἔργο. Ἦμουν ὅμως τυχερή. Νομίζω ὅτι αὐτὸ μὲ ἔσωσε ἀπὸ τὸν γυναικὸ πύργο, μέσα σὸν ὁποῖο εἶναι ἀναγκασιμὲνες νὰ ζοῦν ἀπομονωμένες, οἱ περισσότερες σιὰρ. Ὁ κινηματογράφος εἶναι ἕνα ἐπὶ πλάτος σκληρὸ. Πάντοτε τὸ φρόβιουν, καὶ ἀπὸ ἀντίδραση διαλέγουν τοὺς φίλους μου ἔξω ἀπὸ τὸ σινεμά καὶ τὸ θέατρο. Γι' αὐτοὺς εἶμαι ἕνα ἀνθρώπινο πλάσμα, χωρίς ἰδιαίτερα προσόντα, πὸν ὁ «μυθολογικὸς ἥρωας» τῆς σιὰρ τοῦ κινηματογράφου Μελίνας Μερκούρη, τοὺς ἀγίζει ἀδιάφορος.

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ, ΜΕ ΤΑ ΚΙΛΙΑ ΣΤΟ ΧΕΡΙ, ΑΓΝΑΝΤΕΥΟΥΝ ΤΟ

ΠΕΛΑΓΟΣ. ΕΡΧΕΤΑΙ ΑΡΑΓΕ Ο ΣΤΟΛΟΣ; — ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗ ΜΕΛΙΝΑ Η «ΔΕΣΠΩ»

ΜΕ ΜΠΡΙΩ ΚΑΙ ΑΚΑΤΑΒΛΗΤΗ ΣΩΝΤΑΝΙΑ Η ΜΕΛΙΝΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ ΤΟΥΣ...

...ΕΛΛΗΝΙΚΟΥΣ ΛΑΪΚΟΥΣ ΡΥΘΜΟΥΣ ΣΤΟΥΣ ΓΟΗΤΕΥΜΕΝΟΥΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥΣ

μὲ τὶς σκέψεις της...

Διαβάζοντας μιὰ κριτική, περνῶ ὅλα τὰ στάδια μιᾶς νευρικῆς κρίσεως. Στὸ τέλος ὅμως πείθω τὸν ἑαυτὸ μου ὅτι ἂν οἱ ἄνθρωποι πὸν μὲ ἀγαποῦν μὲ βρίσκουν κακὴ, αὐτὸ σημαίνει ὅτι μπορῶ νὰ γίνω καὶ καλύτερη. Κ' εἶμαι ἡσυχάζω. Δὲν λέω ὅμως ποτὲ «μετὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ φίλμ δ' ἀκολουθήσῃ ἕνα ἄλλο». Δὲν διαθέτω τόση σοφία. Μετὰ μιὰ ἀποτυχία, εἶμαι πεπεισμένη ὅτι δὲν ἀξίζω τίποτε καὶ ὅτι πρέπει νὰ μὴν ἀπαγορεύουν νὰ παίζω.

Δὲν θὰ μπορούσα ποτὲ νὰ γίνω μιὰ ἐργαζομένη τοῦ θεάτρου. Οἱ μικροὶ ρόλοι ἀπλῶς καὶ μόνο γιὰ νὰ βρίσκωμαι στὸ παλκοσένικο, θὰ μὲ ἔκαναν πραγματικὰ δυστυχισμένη. Ἀσφαλῶς θὰ ἄλλαζα ἐπάγγελμα καὶ θὰ ἔκανα κάτι ἄλλο. Δὲν ἔχω τί, ἀλλὰ δὲν θὰ μπορούσα ποτὲ νὰ μείνω 20 χρόνια σ' αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα, χωρίς νὰ μπορῶ νὰ διαλέγω τοὺς ρόλους μου. Ἄν ἦμουν στὴ θέση τῆς Ἑλένας Πηλῆ, δὲν θὰ περίμενα τὸν Μπαρτον γιὰ νὰ παίξω Σαίξπηρ. Θὰ τὸ ἀπαίτοῦσα, θὰ διάλεγα τοὺς συνεργάτες μου, θὰ συμμετείχα. Ποιὸ τὸ ὄφελος ἀλλιώτικα νὰ εἶσαι σιὰρ;

Δὲν θὰ ἤθελα νὰ παίζω οὐδὲν ποτὲ. ἔχω τὶς προτιμήσεις μου καὶ ἔχω π. χ. τὴν ταινία τοῦ Ζαν Λὺκ Γκοντιάρ «Ὁ ἱερὸς πειρασμός» δὲν εἶπα: γιατί δὲν διάλεξαν ἐμένα γι' αὐτὸ τὸν ρόλο, ἀλλὰ, Θεέ μου, τί θὰ γινόταν ἂν ἦμουν στὴ θέση τῆς Ἀννας Καρίνα;

Νὰ παριστάνῃ κανεὶς τὴν σιὰρ, εἶναι, βέβαια, δελεαστικὸ, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνον. ἔχω ἔχω πολὺ τὴν αἰσθηση τοῦ γελοίου. Οἱ παραγωγοὶ προτιμοῦν, βέβαια, νὰ γίνετα ἥρωες γύρω ἀπὸ μιὰ ἡθοποιό. Ἀλλὰ γιὰ νὰ τοὺς περδάσω καὶ νὰ τοὺς πείσω ὅτι εἶσαι πραγματικὰ μιὰ σιὰρ, πρέπει νὰ εἶσαι μετριώδης. Ὅχι ταπεινή, ἀλλὰ μετριώδης. Χωρὶς

«Ἡ ἐπιτυχία δὲν ἐξουδετερώνει ποτὲ τὶς τύψεις. Μιὰ ἡθοποιὸς αἰσθάνεται πάντα τύψεις γιὰ μιὰ κακὴ ταινία, καὶ ἀκόμη περισσότερο ὅταν ἡ ταινία αὐτὴ πὸν περιφρονεῖ γνωρίζῃ ἐπιτυχία»

πολλὲς μεταδοσιμὲς καὶ χωρὶς πολλὰ καπρίτσια.

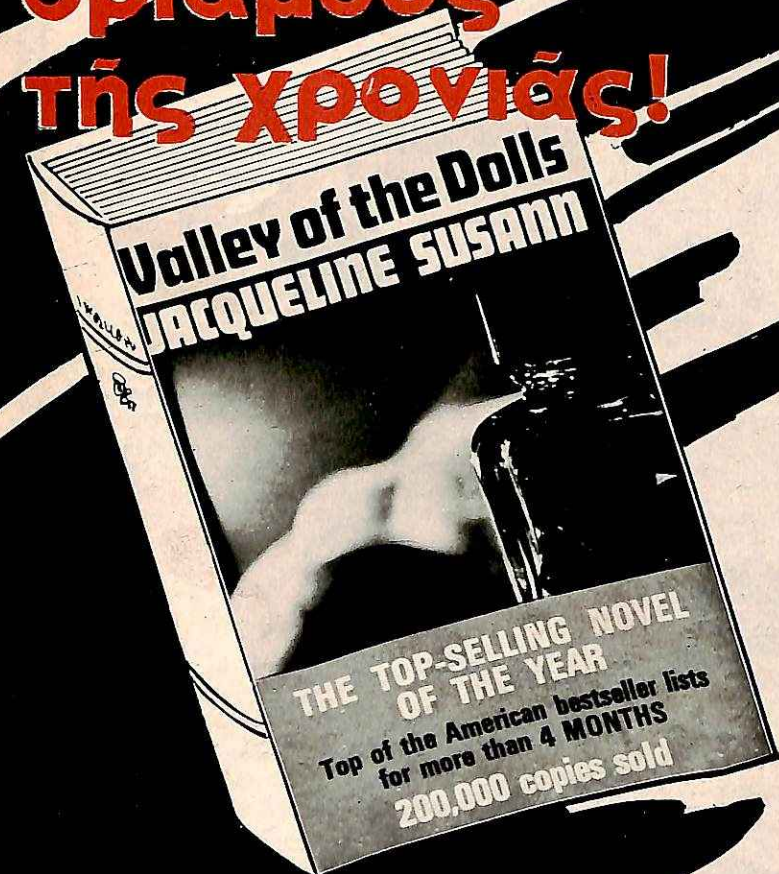
Τὸ περιεργὸ εἶναι ὅτι οἱ παραγωγοὶ διαφημίζουν τὶς δευτεῖες τους καὶ στὸ τέλος πιστεύουν καὶ οἱ ἴδιοι τὴν εἰκόνα πὸν δημιούργησε ἡ διαφήμιση. Ἀντὶ τούτου, οἱ σιχαίνονται τὰ καπρίτσια τῶν ἡθοποιῶν, ἐνῶ κατὰ βάθος τ' ἀναζητοῦν.

Δὲν θὰ ἤθελα ποτὲ νὰ γνωρίσω τὴν ἰδιωτικὴν ζωὴ τῆς Μπριζίτ Μπαρτιό. Εἶναι ἕνα μοναδικὸ πλάσμα, πὸν ἂν τὸ ἔβλεπα μέσα στὴν κορδέλα νὰ μαγειρεύῃ, νομίζω ὅτι θὰ μὲ στενοχωροῦσε. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά πάλι δὲν εἶναι δυνατόν σήμερον πιά νὰ δημιουργηθῇ ὁ τύπος τῆς μυστηριώδους σιὰρ, τύπου Γκ. Γκάμπρ. Ὅπως δὲν μπορούμε ν' ἀντισταθούμε σὲς κοριττὲς φοῖτες, δὲν μπορούμε ν' ἀντισταθούμε οὔτε στὴν περιεργία.

Λέγεται, συνήθως, ὅτι μιὰ σιὰρ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐμφανίζεται ἀνήμελητη. ἔχω ὅμως τὸ καὶ, γιατί δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἄλλως. Βγαίνω ὅπως τυχαίνει. ἴσως ἔχω ἄδικο, ἀλλὰ δὲν μπορῶ ν' ἀλλάξω.

Στὴν Ἑλλάδα τὰ ξεχνῶ ὅλα. Εἶναι ἕνα εἶδος ἀποπροσανατολισμοῦ καὶ ἀμνησίας. Γιὰ τοὺς σινεματιῶτες μου εἶμαι ἀπλῶς μιὰ Ἑλληνίδα, πὸν ὀνομάζεται Μελίνα, πὸν παίζει στὸν κινηματογράφον, καὶ πὸν κανένας δὲν τὴν πηρε ποτὲ σὲ σοβαρά.

'Ο ΈΚΔΟΤΙΚΟΣ ΔΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ!

16

Τὸ γέλιο του έμοιαζε σχεδόν με
βόγγητο.

—Γιατί; Ἡ Ἐλεν τοῦ ἔχει κρα-
τήσει δωμάτιο. Ὁ Τζίνιο ἐνεργεῖ ἀ-
νεξάρτητα ἀπὸ σένα. Δὲν βλέπω γιὰ
ποῖό λόγο πρέπει ν' ἀπογοητευθῇ ἡ
Ἐλεν ἐξ αἰτίας μας.

—Δὲν βλέπεις; Νὰ στὸν πῶ ἐγώ.
Νομίζεις ὅτι ὁ Τζίνιο ἤθελε νὰ πάη;
Νομίζεις ὅτι ἔχει καμμιὰ ὄρεξη νὰ
δῇ τὴν Ἐλεν;

—Γιατί ὄχι; εἶναι πολὺ ἐλκυστική,
καὶ ὁ πατέρας σου θὰ ἔπρεπε νὰ εἰ-
ναι ἐνθουσιασμένος πὺ θέλει νὰ βρί-
σκεται κοντὰ του. Εἶναι μεγάλη στὰρ
καί...

—...Πολὺ βαρετή! Ὁ πατέρας μου
μπορεῖ νὰ ἔχῃ ὅποιο κορίτσι θέλει. Σ'
αὐτὸ τὸν κόσμο, οἱ ἄνδρες ἔχουν τὰ
προνόμια. Οἱ γυναῖκες τὸν ἔχουν στὰ
πόδια τους μόνον ὅταν εἶναι πολὺ νέ-
ες. Θὰ τὸ καταλάβῃς καὶ σὺ αὐτὸ
κάποιο ὥραϊό πρῶτ. Κ' ἡ Ἐλεν Λῶ-
σον σου, μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ μεγαλύ-
τερη στὰρ τοῦ Μπροντγουάι, ὅμως,
μόλις κατεβῇ ἀπὸ τὴν σκηνὴ δὲν εἶ-
ναι παρὰ μιὰ φαντασμένη καὶ ἐκνευ-
ριστικὴ γυναῖκα. Βέβαια, θὰ ἐρχόταν

ὁ Τζίνιο αὖριο... καὶ μὴ νομίσῃς ὅτι
δὲν προσπάθησε νὰ ξεφύγῃ. Ὅμως,
τὸν πῆσα ἐγώ. Δὲν εἶναι ἀστείο;
Ἐπέμεινα νὰ τὸ κάνῃ γιὰ τὸ κατήρι-
σου. Καὶ πέρασα ὅλο τὸ Σάββατοκύ-
ριακο προσπαθώντας νὰ καταστρώσω
ἓνα σχέδιο γιὰ νὰ τὸν πείσω νὰ μεί-
νῃ ἐκεῖ τὴν νύχτα. Συμφώνησε νὰ ἔρ-
θῃ, ἀλλὰ ὠρκίσθηκε ὅτι θὰ ἔφευγε
ἀμέσως μετὰ τὴν παράσταση. Στὸ
τέλος ἔφθασα νὰ τοῦ πῶ ὅτι τοῦ τὸ
ζητοῦσα γαμήλιο δῶρο νὰ κάνῃ τὸ
κέφι τῆς Ἐλεν καὶ νὰ μείνῃ ἐκεῖ τὸ
βράδυ. Τὸ φαντάζεσαι αὐτό; Νὰ
σπαρῶνῃ ἓνας γυῖς τὸν πατέρα του
σὲ τέτοια πράγματα, μόνον καὶ μόνον
γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ κορίτσι του;
Ὅλο τὸ Σάββατοκύριακο προσπα-
θῶσα νὰ πείσω τὸν Τζίνιο καὶ σὺ β-
λὲ τὸ Σάββατοκύριακο... (Σταμάτη-
σε· ἡ φωνὴ του ἔσπασε): Τουλάχισ-
στον ἔχει καὶ ἓνα καλὸ ἀποτέλεσμα,
ὅτι γλύτωσε ὁ Τζίνιο. Καὶ τώρα, βγάλ-
τε τὰ πέρα ἐσὺ καὶ ὁ Λάβιον Μπέρκ, καὶ
ἀς πᾶν ὁ δικός του ὁ πατέρας νὰ δια-
σκεδάσῃ τὴν φιλενάδα σου!

Η Ἄννα ἀκουσε τὸ ἀκουστικὸ πὺ
ἐπλετίσε.

Ἡ προμετέρα τοῦ εἰσέλασε ὡς τὸν

οὐρανὸς στὴν Φιλαδέλφεια, ἦταν πολ-
λὸ καλύπτεται ἀπὸ αὐτὴ τοῦ Νιὸς Χέι-
θεν. Ἡ Ἄννα ἔμεινε κατὰπληκτη
μπροστὰ στίς ἀλλαγές πὺ εἶχαν γί-
νῃ μέσα σὲ τόσο λίγο διάστημα. Ἡ
μπαλλάντα βέβαια εἶχε μὴ πάλι στὴ
θέση της, καὶ ἡ Νήλυ τὴν ἐρμήνευσε
τελείως διαφορετικὰ καὶ πολὺ πὺ πεν-
στικὰ ἀπὸ τὴν Τέρρυ Κίνγκ. Ὅταν
τελείωσε, τὸ θέατρο σείστηκε ἀπὸ τὰ
χειροκροτήματα. Μετὰ ἀπὸ τὴν πα-
ράσταση, ἡ Ἄννα καὶ ὁ Λάβιον πῆ-
γαν στὰ παρασκήνια νὰ τὴν συγκα-
ροῦν. Δίπλα τῆς στεκόταν πάντα ὁ
Μέλ, λάμποντας ἀπὸ ὑπερηφάνεια.
Κατόπιν κατώρθωσαν νὰ προχω-
ρήσουν μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ νὰ
φθάσουν στὸ καμαρίνι τῆς Ἐλεν. Ἡ
Ἐλεν ἄφησε ἀμέσως ὅλους τοὺς
ἄλλους καὶ ἔτρεξε στὴν Ἄννα μὲ
τὰ χεῖρα ἀλωμένα.

—Γεῖά σου, τῆς φώναξε εὐθύμα
καὶ κοίταξε μὲ ἀνυπομονησία πίσω ἀ-
πὸ τὴν Ἄννα. Ὅταν εἶδε τὸν Λάβιον
τῆς ἔριξε ἓνα ἐρωτηματικὸ βλέμμα:

—Ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι;

—Δὲν ἦρθαν.

—Τί ἔκανε λέει;
—Εἶναι πολὺ μεγάλη ἱστορία, Ἐ-
λεν.

—Τὸν ἄβλιο! Τί συνέβη;
—Θὰ σοῦ πῶ ἀργότερα.

—Καλὰ θὰ κάνῃ πάντως νὰ μὴν
εἶναι τίποτε δυσάρεστο. Ἐλα μέσα ὁ-
σο θ' ἀλλάξω νὰ μοῦ πῆς.

—Ἐλεν, ... ἐμεῖς — ὁ Λάβιον κ' ἐ-
γώ — θὰ ἐπιστρέψουμε στὴν Νέα
γῶ — θὰ ἐπιστρέψουμε στὴν Νέα
γῶ καὶ τὸ τραῖνο τῶν δώδεκα καὶ
εἰκοσιπέντε.

—Θ' ἀστείυνεσαι, βέβαια!
Ἡ Ἄννα κοίτησε τὸ κεφάλι τῆς
χωρὶς νὰ πῇ τίποτε.

—Ἀηλαδή, δὲν θὰ ἔρθῃς στὸ πάρ-
τυ;

—Πρέπει αὖριο νὰ βροῖσκωμαι στὸ
γραφεῖο, Ἐλεν.

—Βλακείες! Ἄν πῶ ἐγὼ ὅτι θέλω
νὰ μείνῃς, θὰ μείνῃς. Εἶναι τὸ λιγώ-
τερο πὺ μπορεῖ νὰ κάνῃ ὁ Χένρι γιὰ
μένα. Ἀλλοστε ἐπέστρεψε ἐκεῖνος
ἀπόψε, ἐπομένως ἐσὺ δὲν εἶσαι ἀ-
παραίτητη.

—Δὲν ἔχω κρατήσει δωμάτιο στὸ
ξενοδοχεῖο.

Κατόπιν γύρισε στοὺς ἄλλους πὺ

ἡ υιοθεσία μὲ τίς υοῦυηδες

ΤΗΣ ΖΑΚΕΛΙΝ ΣΟΥΖΑΝ

Ἡ νέα καὶ ὁμορφὴ Ἄννα Γουέλλις ἀφήνει τὴν γενέτειρά της Λώ-
ρενσβιλ γιὰ νὰ ζήσῃ τὴν ἐντονὴ ζωὴ τῆς Νέας Ὑόρκης. Προσλαμ-
βάνεται ὡς γραμματεὺς στὸ δικηγορικὸ γραφεῖο «Μπέλλαμ καὶ
Μπέλλους», πὺ διαχειρίζεται ὑποθέσεις καλλιτεχνῶν. Γρήγορα
ἀποκτὰ δυὸ καλοὺς φίλους: Τὴν Νήλυ, πὺ εἶναι χορεύτρια, καὶ
τὸν Ἄλλεν Κοῦπερ, πὺ σύντομα τῆς ἀποκαλύπτει ὅτι εἶναι ἑκα-
τομμυριούχος, καὶ τῆς ζητᾷ νὰ τὸν παντρευθῇ. Ἡ Ἄννα ἀρνεῖται,
ἀλλὰ ἐκεῖνος ἐπιμένει ὅτι σιγὰ - σιγὰ θὰ τὴν κάνῃ νὰ τὸν ἀγαπή-
σῃ. Στὸ μετὰξ, ὅμως, ἡ Ἄννα ἔχει ἀρχίσει νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ
τὸν συνεργάτη τοῦ Χένρι Μπέλλαμ, τὸν γοητευτικὸ Λάβιον Μπέρκ.
Στὸ Νιὸς Χέιθεν ὅπου πᾶνε ὁ Λάβιον, ὁ Χένρι κ' ἡ Ἄννα γιὰ νὰ
παρακολουθήσουν τὴν προμετέρα τοῦ ἔργου τῆς ἡθοποιῶ Ἐλεν
Λῶσον, ἡ Ἄννα καὶ ὁ Λάβιον ἐκμυστηρεύονται τὰ αἰσθηματὰ τους.
Ἡ Ἐλεν ἐπιμένει νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸ ἔργο τὸν ἡθοποιὸ Τέρρυ Κίνγκ.

βρίσκονταν στὸ δωμάτιο καὶ φώνα-
ξε:

—Τὸ πάρτυ θὰ γίνῃ στὸ «Γουόρ-
γούτς» Διαλύστε τὸ τώρα, γιὰ νὰ
μπορέσω ν' ἀλλάξω.

Ε γινε πάλι τὸ συνηθισμένο βου-
νητὸ ἀπὸ καληνυχτίσματα καὶ συγ-
χαρητήρια.

Ὅταν ἔμειναν μόνον ἡ Ἐλεν εἶπε:
—Λάβιον, ἐσὺ περιμένε στὸ χῶλ.
Ἡ Ἄννα μπορεῖ νὰ καθήσῃ ἐδῶ ὅσο
θ' ἀλλάξω.

Ὁ Λάβιον κοίταξε τὸ ρολόι του:
—Θὰ ἔπρεπε νὰ φεύγουμε Ἄννα,
ἂν θέλουμε νὰ προλάβουμε τὸ τελε-
ταῖο τραῖνο.

—Ὡραία τὰ κανόνισε ὁ Χένρι!
Ὅποτε κἂν ἀφήνῃ ἐσὺς νὰ τὸν ἀντι-
καταστήσετε. Ὅπου νᾶναι θ' ἀρχίσῃ
νὰ μοῦ στέλνῃ αὐτὴ τὴν κοινοβᾶγια
τὸν Τζῶρτζ Μπέλλους. Θὰ τοῦ τὰ
ψάλλω, πὺ θὰ μοῦ πᾶν! Ποιός, διά-
βολε θὰ με συνοδεύῃ ἐμένα στὸ πάρ-
τυ;

—Γιατί δὲν ἔμεινε ὁ Χένρι; ρώ-
τησε ἡ Ἄννα.

—Γιατί τοῦ εἶπα ὅτι θὰ ἐρχόταν ὁ
Τζίνιο, εἶπε ἡ Ἐλεν θυμωμένη. Θέ-
λω νὰ μάθω ἀμέσως τί συνέβη.

Ὁ Λάβιον κοίταξε πάλι τὸ ρολόι
του:

—Πᾶω νὰ φέρω ἓνα ταξί, Ἄννα.
Χαμονόλασε ἀδιάφορα στὴν Ἐ-
λεν καὶ ἔφυγε.

—Θεέ μου! Τί κόυραση εἶναι αὐ-
τὴ! εἶπε ἡ Ἐλεν.

Κάθησε στὴν τουαλέττα της καὶ ἀρ-
χισε νὰ βγάξῃ τὸ μείκ - ἂν της.

—Ἐλεν, ἡ παράσταση ἀπόψε ἦ-
ταν καταπληκτικὴ, εἶπε ἡ Ἄννα. Λυ-
ποῦμαι πὺ πρέπει νὰ φύγω τώρα,
ἀλλὰ ὁ Λάβιον θέλει νὰ προλάβῃ,
βλέπεις, αὐτὸ τὸ τραῖνο...

—Ἄστον, λοιπόν, νὰ φύγῃ. Τί
σχέση ἔχει αὐτὸ μὲ σένα;

Ἡ Ἄννα προσπάθησε νὰ βρῇ μιὰ
δικαιολογία.

—Δὲν ἔχω κρατήσει δωμάτιο στὸ
ξενοδοχεῖο.

—Ἐ, κ' ἔπειτα; Ἐγὼ ἔχω μιὰ
σοῦτα μὲ δυὸ κρεβάτια. Μπορεῖς νὰ
μείνῃς μαζί μου.

—Μὰ ἔχω ἔρθῃ μὲ τὸν Λάβιον!
Ἡ Ἐλεν τὴν κοίταξε κατὰπληκτη:

—Τώρα καταλαβαίνω. Ἀκόμη
τραβίσαί με τὸν Λάβιον. Ἰδια εἶσαι
κ' ἐσὺ μὲ ὅλες τίς ἄλλες. Ἐσὺ, ἡ
μόνη κοπέλλα πὺ εἶχε ἀξιοπρέπεια,
ἡ μόνη πὺ ἀγαποῦσα, ἡ στενὴ μου
φίλη, ἐσὺ τώρα μ' ἐγκαταλείτεις ἔ-
τσι.

Ἐμπρός, λοιπόν, πῆγαινε. Αὐτὴ
εἶναι ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς μου. Δίνω
ὅλο μου τὸν ἑαυτό... Πάντοτε ἐπι-
στεύομαι τοὺς ἀνθρώπους... (Δάκρυα
ἄρχισαν νὰ κυλοῦν στὸ πρόσωπό
της): Πῆγαινε σὲ σένα, Ἄννα... τὴ
μοναδικὴ μου φίλη. Ἀλλὰ εἶσαι καὶ
ἐσὺ σὺν τίς ἄλλες: Μὲ παρατᾷς, ἀ-
κριβῶς ὅταν σὲ ἔχω ἀνάγκη. Καὶ
νᾶμαι τώρα μόνη, τὴν νύχτα τῆς
προμετέρας μου, χωρὶς ἄντρα στὸ
πλευρό μου καὶ χωρὶς φίλη...

—Ἐλεν, εἰ μὰ ἡ φίλη σου. Ἴσως
ἐπάρχει ἄλλο τραῖνο ἀργότερα. Θὰ
πᾶω νὰ μιλήσω στὸν Λάβιον.

—Δὲν ὑπάρχει ἄλλο τραῖνο τῆς
προκοπῆς μετὰ τὸ τραῖνο τῶν δώδε-
κα καὶ εἰκοσιπέντε. (Ἡ Ἐλεν ἄρχι-
σε νὰ σκουπίζῃ τὸ ρίμελ πὺ ἔτρε-
χε ἀπὸ τὰ μάτια της): Ὅμως, φύ-
γε. Ἡμῶν τρελλὴ νὰ ἔχω τὴν ἀ-
παίτηση νὰ εἶσαι ἐσὺ διαφορετικὴ.

—Περιμένε... ἄσε νὰ μιλήσω πρῶ-
τα στὸν Λάβιον!...

Ἡ Ἄννα βγήκε τρέχοντας ἀπὸ
τὸ δωμάτιο.

Ὁ Λάβιον κρατοῦσε ἓνα ταξί.

—Λάβιον, δὲν μποροῦμε νὰ τὴν ἀ-
φήσουμε μόνη. Αἰσθάνεται τόσο πλη-
γωμένη, εἶπε ἡ Ἄννα.

Τὴν κοίταξε περιέργα:

—Ἄννα, τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ
πληγώσῃ τὴν Ἐλεν Λῶσον.

—Τὸ λές αὐτὸ γιατί δὲν τὴν κα-
ταλαβαίνεις. Τώρα πὺ ἡμῶν ἐπάνω
ἔλταγε. Μετὰ ἀπὸ τέτοια προμετέρα
καὶ νὰ εἶναι ὁλομόναχη!

—Τὰ δάκρυα τῆς Ἐλεν ἔρχονται
εἰκόλα καὶ φεύγουν εἰκόλα. Ἀκου,
Ἄννα, ὅλες οἱ Ἐλεν Λῶσον σ' αὐ-
τὸν τὸν κόσμο, δημογενοῦν μόνες
τοὺς τὴν μοναξιά τους.

—Μὰ δὲν μποροῦμε νὰ τῆς τὸ κά-
νομε αὐτό!

—Δὲν χωροστᾷμε στὴν Ἐλεν Λῶ-
σον τίποτε περισσότερο ἀπὸ τίς ἐ-
παγγελματικὲς μὲς ὑπηρεσίες. Ἀ-
πλὰ πράγματα, ὅπως ἦταν ἡ σταύ-
ρωση τῆς Τέρρυ Κίνγκ. Αὐτὰ μόνον
καταλαβαίνει καὶ ἀπατεῖ. Δὲν ὑπάρ-
χει ὅμως κανένας ὁρος μέσα στὸ
συμβόλαιό μου, πὺ νὰ λήθῃ ὅτι πρέ-
πει νὰ τὴν συνοδεύω σὲ πάρτυ.

—Ὅμως, Λάβιον, εἶναι φίλη μου.
—Καὶ προτιμᾷς νὰ μείνῃς;

—Νομίζω ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ μεί-
νομε...

Ὁ Λάβιον χαμονόλασε:

—Πολὺ καλὰ. Γεῖά σου, λοιπόν,
καλὴ φίλη, εἶπε ἀδιάφορα καὶ πῆδη-
σε μέσα στὸ ταξί.

Στὴν ἀρχὴ ἡ Ἄννα δὲν μποροῦσε
νὰ τὸ πιστέψῃ. Τὸ ταξί, ὅμως, εἶχε
κίβλας ἀπομακρυνθῇ. Δὲν ἤξερε ἂν
ἔπρεπε νὰ θυμώσῃ ἢ νὰ φοβηθῇ. Αὐ-
τὴ εἶχε ἀπογοητεύσει τὸν Λάβιον, ἡ
ὁ Λάβιον ἐκείνη; Ἄν εἶχε πᾶει μαζί
του, θὰ εἶχε ὁπωσδήποτε ἀπογοητεύ-
σει τὴν Ἐλεν. Καὶ ὁ Θεὸς ἔξερε πό-
σο εἶχε ἀπογοητεύσει τὸν Ἄλλεν.

Σαφηνὰ τῆς ἦσαν δάκρυα στὰ μά-
τια. Ὅλα φάνοιταν νὰ καταρρέουν
γύρω της. Πλήγωνε ὅλο τὸν κόσμο
καὶ πάνω ἀπ' ὅλους τὸν ἴδιο τὴν
ἑαυτὸ.

Ἐφθασαν στὴν σοῦτα τῆς Ἐλεν
στὶς τρεῖς περὶπου, καὶ ἡ Ἐλεν ἄ-
νοϊζε ἀμέσως ἓνα μπουκάλι σαμπᾶ-
νια καὶ γέμισε ἓνα μεγάλο ποτήρι.

—Πῆς μου, λοιπόν, τώρα, τί συν-
έβη μὲ τὸν Τζίνιο;

Ἡ Ἄννα ἔφαξε νὰ βοηθῇ τίς σω-
στὲς λέξεις.

—Μάλλον, ἐγὼ φταίω γιὰ ὅλα αὐ-
τά, εἶπε προσεκτικὰ. Βλέπεις, διέλυ-
σα μὲ τὸν Ἄλλεν.

—Γιατί;

—Γιατί ὁ Λάβιον κ' ἐγώ... εἴμαστε
μαζί...

—Ἐ, κ' ἔπειτα; ρώτησε ἡ Ἐλεν.
Τὸ ἤξερα ὅτι φλεγοῦναι μὲ τὸν Λά-
βιον στὸ Νιὸς Χέιθεν. Τί σχέση ἔχει
αὐτὸ μὲ τὸν Ἄλλεν;

—Δὲν μποροῦσα νὰ συνεχίσω νὰ

μισότορος κόσμος ἀπὸ τὴν Νέα Ὑ-
όρκη — διάφοροι δημοσιογράφοι —
καὶ ἡ Ἐλεν, πὺ ἔπινε διαρκῶς, ἔ-
δειχνε ὅπως πάντα ἡ ἐγκάρδια καὶ
καλόκαρδη στὰρ.

Ὅταν ἡ Ἄννα εἶχε ἐπιστρέφῃ,
βρίσκονταν καὶ ἄλλοι μέσα στὸ κα-
μαρίνι τῆς Ἐλεν καὶ δὲν εἶχε μπο-
ρέσει νὰ ἐξηγήσῃ γιὰ τὸν Τζίνιο. Ἐ-
τσι, τώρα καθόταν καὶ παρακολουτοῦ-
σε τὸ γλέντι γύρω τῆς σὺν ξένη,
μουδιασμένη ἀπὸ τὴν λύπη καὶ τὴν
ἀνησυχία τῆς γιὰ τὸν Λάβιον. Κατὰ
τίς δύο τὸ πρῶτ, ὅταν εἶδε τὴν Νή-
λυ καὶ τὸν Μέλ νὰ τὸ σκᾶνε, ἐνοι-
σε μιὰ μαχαίρᾳ ζήλειας. Ὁ Λάβιον
θὰ πρέπει νὰ ἔφθανε τώρα στὴ Νέα
γῶκη. Ἀναρωτιόταν ἂν ἦταν θυ-
μωμένος ἢ ἂν αἰσθανόταν τόσο ἄ-
σχημα ὅσο αὐτὴ.

Ἐφθασαν στὴν σοῦτα τῆς Ἐλεν
στὶς τρεῖς περὶπου, καὶ ἡ Ἐλεν ἄ-
νοϊζε ἀμέσως ἓνα μπουκάλι σαμπᾶ-
νια καὶ γέμισε ἓνα μεγάλο ποτήρι.

—Πῆς μου, λοιπόν, τώρα, τί συν-
έβη μὲ τὸν Τζίνιο;

Ἡ Ἄννα ἔφαξε νὰ βοηθῇ τίς σω-
στὲς λέξεις.

—Μάλλον, ἐγὼ φταίω γιὰ ὅλα αὐ-
τά, εἶπε προσεκτικὰ. Βλέπεις, διέλυ-
σα μὲ τὸν Ἄλλεν.

—Γιατί;

—Γιατί ὁ Λάβιον κ' ἐγώ... εἴμαστε
μαζί...

—Ἐ, κ' ἔπειτα; ρώτησε ἡ Ἐλεν.
Τὸ ἤξερα ὅτι φλεγοῦναι μὲ τὸν Λά-
βιον στὸ Νιὸς Χέιθεν. Τί σχέση ἔχει
αὐτὸ μὲ τὸν Ἄλλεν;

—Δὲν μποροῦσα νὰ συνεχίσω νὰ

—Φίλη σου! Τί διάβολο ἔχεις πὺν
θὰ σ' ἔκανε ἄξια νὰ εἶμαι φίλη σου;
Τί εἶσαι στὸ κάτω - κάτω; Μιὰ βα-
ρετὴ κι ἀνόητη γραμματεὺς. Καὶ νὰ

παίχνιδι του ξυπνα — μου πούλησε ξροτα. Τού άρεσε να τον βλέπουν μαζί του. "Όμως έγώ, δεν ήμουν άνόητη όπως εσύ. Τού έδωσα μόνον την αξία που τού έπρεπε — διασκέδασα μαζί του στο κρεβάτι, κι αυτό ήταν όλο. Καί, πιστεψέ με, ελα πολύ περισσότερο να τού προσφέρω έγώ, από μιά παλιογραφμματέα σαν καί σένα.

...Οὐκ ἔτιν εἶχάν προειδοποιήσει. Ἐπὶ τὴν εἶχάν προειδοποιήσει καὶ γὰρ τὸν Λάβυν. Καὶ πῶς ἦταν δυνατόν... ὁ Λάβυν καὶ ἡ Ἑλέν; Ἄχ, γιατί νὰ τῆς τὸ πῆ ἡ Ἑλέν αὐτό; Ἡ Ἄννα ὄρχισε νὰ κλαίει μὲ λυγμούς, πνίγων τὰς τὸν ἦχο μέσα στὰ χέρια τῆς. Ἄκουσε τὸ ἀσάνστέ νὰ σταματᾷ.

— Δηλαδή, αὐτὸ εἶναι ποὺ σ' ἐνο-

λεν. Κ' ἐκεῖνη σώζει τὴν ὑπερηφάνειά της πιστεύοντας ὅτι κάνει ἔτσιον τὸν

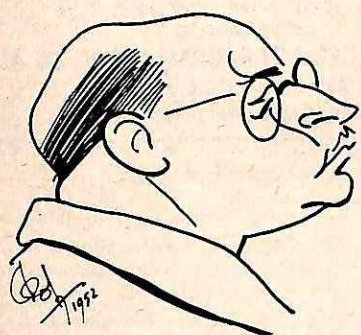
ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

6 Ἐσωτερικὸς θάλαμος χαλύβδινος ἐμαγιέ. Εἶναι ἄφθαρτος καὶ δὲν ἀπορροφᾷ δυσάρεστες μυρουδιές.

Εἶναι
ἀφάνταστα γερό
γιατὶ ἔχει
θάλαμο
χαλύβδινο ἑμαγιέ

KK 18/1/67

ΟΤΑΝ ΟΙ ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΕΙΣ ΔΕΝ
ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΝ ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΕΣ

Τὸ διονυσιακὸ στοιχεῖο στὴ ζωὴ καὶ στὴν τέχνη τοῦ Χατζηκυριάκου - Γκίκα

Αὐτὸς ὁ νεαρὸς δὲν θὰ κἀν ποτὲ τίποτε στὴν ζωὴ του — εἶχε πει κάποτε ἕνας γνωστὸς μελετητὴς τῆς λογοτεχνίας μας, γιὰ κάποιον φοιτητὴ ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ μαζεύονταν τακτικὰ στὴν «Ροτόντα» τοῦ «Μονπαρνάς», τὴν ἱστορικὴ ἐκείνη γιὰ τὴν τέχνη ἐποχὴ, γύρω στὰ 1925. Σήμε-
ρα, οἱ ἐπιτυχημένοι τῆς παρέας ἐκείνης γελοῦν ὅταν ξαναθυμοῦνται αὐτὰ τὰ λόγια. Γιατὶ ὁ νεαρὸς ἀποτυχημένος, πρῶν φοιτητὴς τῆς φιλολογίας, παρ' ὀλίγον διπλωμάτης καὶ ἐκ συμ-
πτώσεως μὴ ναυτικός, λόγῳ τῆς μυωπίας του, εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς διασημότερους Ἑλληνες
ζωγράφους, ὁ Νίκος Χατζηκυριάκος - Γκίκας. Ἐπιθλητικός, γοητευτικός, καλλιεργημένος.
Ἕνα περίεργο κρᾶμα ἐλληνικῆς λεβεντιάς, γαλατικῆς εὐγένειας καὶ βρετανικοῦ φλέγμα-
τος. Αὐτὸς εἶναι ὁ Χατζηκυριάκος - Γκίκας. Τὰ ἐνδιαφέροντά του καλύπτουν ὅλες τὶς γνή-
σιες πλευρὲς τῆς ζωῆς, ἀπὸ τὸν ἐλληνικὸ Καραγκιόζη ὡς τὴν κινεζικὴ τέχνη, καὶ ἀπὸ τὴν
ζωγραφικὴ τοῦ ἀρχαίου Διοσκουρίδη, ὡς τὴν λαϊκὴ τέχνη τοῦ ἀλαφροῦσκωτου Θεόφλου.
Πολυταξιδεμένος, ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρο τῆς γῆς ὡς τὸ ἄλλο, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρο τῆς Ἑλ-
λάδος ὡς τὸ ἄλλο. Κοσμικός, ποὺ κινεῖται μὲ ἀνέση στὰ μεγάλα σαλόνια, ἀλλὰ καὶ μοναχικός,
ποὺ ἐξαφανίζεται γιὰ μῆνες ἀπὸ αὐτά. Διαβασμένος, ποὺ μιλά μὲ ἀγάπη γιὰ τὴν ποίηση, στα-
ματᾷ μὲ σεβασμὸ στὸν Καβάφη, μὲ μεράκι γιὰ τὴν τέχνη, μὲ πάθος γιὰ τὴν πολιτικὴ. Ἕνας
ἄνθρωπος, ποὺ πιστεύει ὅτι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαρνιέται τίποτε ἀπὸ ὅσα τοῦ προσφέ-
ρει ἡ ζωὴ. «Μοῦ ἀρέσει νὰ κομματιάζωμαι, ὅπως ὁ Διόνυσος», λέει ὁ ἴδιος. Τὸ ἴδιο συμβαίνει
καὶ στὴν τέχνη του. Παρατηρώντας τὸ ἔργο του, βλέπει κανεὶς τὸ πολυεδρικὸ περιεχόμενό του.

Οἱ ΑΠΟΚΡΗΣΕΙΣ εἶναι μιὰ εὐκαιρία γιὰ
νὰ λατρεύσῃ τὸ διονυσιακὸ πνεῦμα σὰν
πειρατὴς (φωτογραφία, ἄριστερά, μὲ τὴν
λαϊκὴ Πῆκ), σὰν μανδρινός (φωτογρ.
δεξιὰ, μὲ Ἀθηναία κυρία), σὰν ἱερατικὴ
μορφὴ τῆς Ἀνατολῆς (φωτογρ. κάτω).

ΔΕΝ ΑΠΑΞΙΟΙ νὰ εἶναι
καὶ κοσμικός, ὅταν οἱ πε-
ριστάσεις τὸ καλοῦν. Ἀλ-
λὰ καὶ οἱ μεταμφιέσεις
του ἐκφράζουν πάντοτε
μιὰ πτυχὴ ἀπὸ τὴν δι-
κὴ του προσωπικότητα...

Καὶ ὁ ἴδιος μοιάζει μὲ τὴν ζωγρα-
φικὴ του. Ἐχει τὴν στέρεα συγκρό-
τησή της, τὴν καθαρότητα καὶ τὸ με-
γαλεῖο της. Στὴν Ἑλλάδα ὁ Γκίκας
εἶναι ὁ «μεγάλος» ἄγνωστος. Ὅλοι
μιλοῦν γι' αὐτόν, διαβάξουν γι' αὐ-
τόν, ἀκοῦνε γιὰ τὸ ἔργο του καὶ
ὅμως, ἐλάχιστοι ἀπὸ αὐτοὺς ξέρουν
τὴν τελευταία δουλειά του, καὶ ἀκό-
μη λιγώτεροι, ἀσφαλῶς, εἶναι ἐκεῖ-
νοι ποὺ θυμοῦνται τίς μετοημένες ἐκ-
θέσεις του στὴ χώρα μας: Τὴν πρῶ-
τη ἐμφάνισή του, μαζί μὲ τὸν Τόμ-
πο τοῦ 1928, στὴν αἴθουσα Στρατη-
γοπούλου, μὲ ἄλλη στὸ Βρετανικὸ
Συμβούλιο τὸ 1946, καθὼς καὶ μιὰ
ἐμφάνισή του στὴν Πανελλήνιο τοῦ
1952. Οἱ νεώτεροι, ὅμως, δὲν εἶχαν
τὴν εὐκαιρία νὰ δοῦν ποτὲ ἔκθεση
τοῦ Γκίκα.

Ἐπάρχει, θέβαινα, ἡ ἀπροσδιόρι-
στη πληροφωρία, δοσμένη ἀπὸ τὸν
ἴδιο τὸν καλλιτέχνη, μιᾶς μελλοντι-
κῆς ἐμφανισέως του στὴν πατρίδα.
Θὰ βρῇ τὸν καιρὸ νὰ πραγματοποιη-
σῇ κάποτε αὐτὴ τὴν υπόσχεση;

Εἶναι πάντοτε πολυάσχολος, θέλει
ὅλα νὰ τὰ γνωρίσῃ, ὅλα νὰ τὰ δο-
κιμάσῃ, νὰ γευθῇ ὅλες τὶς ἐμπειρίες
τῆς ζωῆς. Ζωγραφίζει, φτιάχνει μα-
κέτες κοσμημάτων, δίνει διαλέξεις,
κάνει σχέδια μελλοντικῶν ἀπασχο-
λήσεων μὲ τὴν κεραμικὴ, ἢ τὴν γλυ-
κτική.

Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἀποσχόλησε ἰδιαί-
τερα τὰ τελευταῖα χρόνια, ἦταν ὁ
Καβάφης. Τὰ ποιήματα τοῦ μεγά-
λου Ἀλεξανδρινοῦ ποιητῆ, μεταφρα-
σμένα στὴν γλῶσσα τῆς ζωγραφικῆς,
μὲ τέτοια εὐαισθησία, ἀπὸ τὸ χέρι
τοῦ Γκίκα, ποὺ συχνὰ ξεπερνοῦν —
χωρὶς ὅμως νὰ χάνουν καὶ τὴν εὐ-
κρίεια ἢ τὴν ἀμεσότητά τους — τὴ
συνάντησή μᾶς χρωματικῆς ἢ αλ-
σθητικῆς ἀποδόσεως, γιὰ νὰ φθά-
σουν στὴν περιοχὴ μιᾶς πραγματικῆς
ποιητικῆς ἀναδημιουργίας.

—Τὰ μένα, λέει ὁ ζωγράφος, ἡ
ποίησή τοῦ Καβάφη εἶναι λιτὴ καὶ
ἀπέρριπτη. Ἐποβάλλει χωρὶς νὰ ἐ-
πιμένῃ. Αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ στοιχεῖα

Λιτό, μοντέρνο, άνετο...

...το σπίτι του Γκίκα, στην οδό Κριεζώτου, συνδυάζει κάτι από την αρχοντιά του παλιού καιρού και την πρακτικότητα της σύγχρονης εποχής μας. Φτιαγμένο με απλά υλικά —τουβλό,τσιμέντο, ξύλο, πέτρα— που δεν επιδιώκεται να κρύβουν την καταγωγή τους, είναι και αυτό ένα δημιούργημα του Γκίκα, που έκανε τα σχέδια και αποτελεί ένα από τα ωραιότερα δείγματα της νεώτερης εσωτερικής αρχιτεκτονικής στην Ελλάδα. Στο ευρύχωρο άτελιέ του πρώτου πατώματος, ο Γκίκας δεν σταματάει να εργάζεται ακόμη και τις λίγες μέρες που βρίσκεται στην Ελλάδα.

προσπάθησα να διατηρήσω και στην εικονογράφησή μου. Να συνοδεύσω τα ποιήματα με σχέδια απλά, που υπογραμμίζουν απλώς την συγκίνησή μου.

Ο Καβάφης του Γκίκα, που κυκλοφόρησε τελευταία από τον εκδοτικό οίκο «Ίκαρος», είχε όμως και μία άλλη ευχάριστη συνέπεια: Έπεισε τον Γκίκα να ασχοληθεί με συστηματικά με την εικονογράφηση αγαπημένων του ποιητών. Το γεγονός αυτό άλλωστε στάθηκε αφορμή να τον συναντήσωμε και να μιλήσωμε για λίγο μαζί του.

—Και άλλοτε είχα την ευκαιρία να έμπνευσθω σαν ζωγράφος από μια συγγενική τέχνη, μάς είπε. Στην προσπάθειά μου, όμως, να εικονογραφήσω την «Οδύσεια» του Καζαντζάκη, δεν συνήντησα τόσα προβλήματα εικονοπλαστικά, όπως στην ποίηση του Καβάφη. Κι αυτό άκριβώς οφείλεται στο ότι ο Καβάφης δεν είναι ενισιελ. Δεν περιγράφει, ούτε δίνει εικόνες, όπως ο Καζαντζάκης, αλλά μιλάει περισσότερο με τα αίσθηματά.

—Και με τί κριτήρια, κ. Γκίκα, κάνατε την επιλογή των ποιημάτων που εικονογράφησατε;

—Με κριτήρια καλλιτεχνικά, αλλά και προσωπικά, θέλησα να δώσω τα ποιήματα εκείνα που μου μιλούσαν περισσότερο, αλλά συγχρόνως που προσφέρονταν και σε μια πλαστική ανάπτυξη, διατηρώντας το ύφος, το περιεχόμενο και την ανάλαφρη περιεκτικότητά τους.

—Ποιά ποιητική περιοχή θα σάς απασχολήσει τώρα;

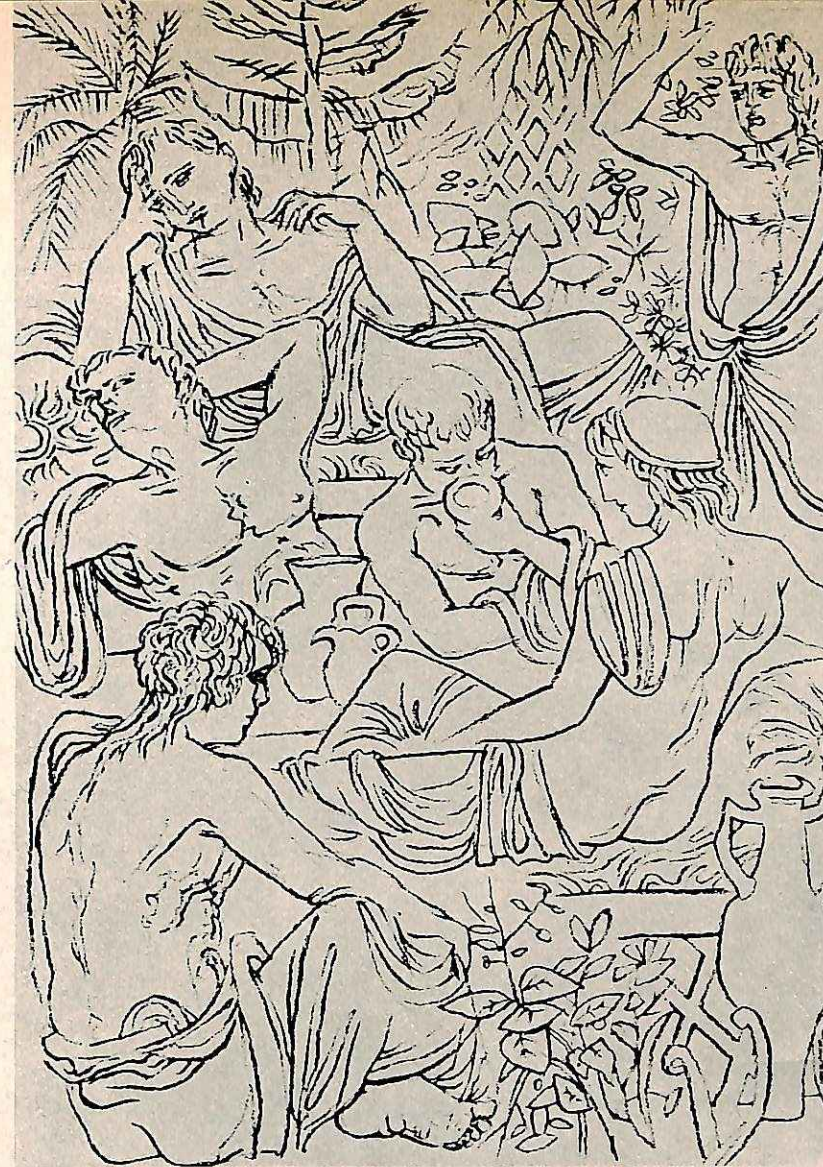
—Θα είναι ο Όδυσσεύς Έλύτης. Με ιδιαίτερη ευχαρίστηση θα δουλέψω την ζωγραφική μετάπλαση των ποιημάτων του.

Ρίχνουμε μία ματιά ολόγυρα. Ευχάριστη, φιλική, οικεία ή ατμόσφαιρα του σπιτιού της οδού Κριεζώτου, όπου η σύγχρονη αρχιτεκτονική, στην

πιο αυστηρή της γραμμή, έναρμονίζεται θαυμάσια με τα παλιά έπιπλα. Η σφραγίδα της προσωπικότητας του οικοδεσπότη είναι άποτυπωμένη παντού: Στους γκρίζους γεωμετρικούς τοιμεντόλιθους της μιάς πλευράς του τοίχου, στα τέσσερα μεγάλα πανώ, που περιβάλλουν τους τοίχους της τραπεζαρίας, στην λιτότητα της εσωτερικής διακοσμήσεως των τεράστιων δωματίων, στα διάφορα σημαντικά ή άσημαντα άναμνηστικά των ταξιδιών του, που το καθένα κρύβει και τη δική του ιστορία.

Στο έπάνω πάτωμα είναι το άτελιέ του. Ευρύχωρο, φωτεινό, καθαρό, περιποιημένο. Τίποτε το «μποέ» ή το τυχαίο. Τα πάντα προϋποθέτουν τάξη, μεθοδικότητα, οργάνωση. Κ' έδω έπίσης, το πολύ σύγχρονο, με το πολύ παλιό, συνπάχουν στον ίδιο χώρο: Τα παλιά αιγυπτιακά κανάτια — για τα όποια ο Γκίκας είναι τόσο υπερίφανος — το ούστρεδο γραφείο, ο άνετος καναπές, το αναλόγιο με τα χαρτιά και τα σύνεργα σχεδιάσεως, ή μεγάλη σειρά των παραθύρων με τα πρακτικά ντουλάπια από κάτω, οι εγκαταστάσεις κλιματισμού, όλα μαρτυρούν για τον άνθρωπο που κινείται μέσα σ' αυτό τον χώρο. Άκόμη και στις εκδηλώσεις της καθημερινής του ζωής, ή έπαιρση του κυβισμού είναι φανερό. Τον ρωτούμε γιατί διάλεξε τον κυβισμό στην ζωγραφική, και γιατί έμεινε πιστός στις ανυλήψεις του κυβισμού ως σήμερα. Η απάντηση έρχεται αυθόρμητη, λες κι αποτελεί το καταστάλαγμα ενός μακροχρόνιου προβληματισμού, πάνω σ' αυτό άκριβώς το θέμα.

—Η έπαιρση που ήσκησε ο κυβισμός στην δουλειά μου, έξηγει, οφείλεται, βασικά, σε δύο αίτια: Η πρώτη είναι προσωπική, θα έλεγα: Μου έπείρεψε την έπιναφορά σε κάτι το ίερατικό, που αίσθάνομαι τόσο κοντά σε μια έλληνική αντίληψη. Η

Δυό χαρακτηριστικοί...

...τομείς της δραστηριότητας του Ν. Χατζηκυριάκου-Γκίκα. Η γλυπτική και ή εικονογράφηση βιβλίων. Η πρώτη (κάτω), έχει δοθεί σε μικρές κυρίως διαστάσεις και περιορίζεται στο πλάσιμο του γύψου. Η δεύτερη έχει προσφέρει μνημειώδεις εκδόσεις, όπως ή πρόσφατη έπιανεμφάνιση των Άπάντων του Καβάφη, από την όποία είναι και το υποδηλωτικό και άρχαιοπρεπές σχέδιο (άνω), των Νέων της Σιδώνας. Στο βιβλίο αυτό ο Γκίκας έπιμελήθηκε έπίσης την τυπογραφική και αισθητική εμφάνιση. Όσο για τα σχέδια, προσπάθησε να σεβασθεί το πνεύμα του ποιητή χρησιμοποιώντας τεχνικές ανάλογα με το περιεχόμενο των ποιημάτων.

δεύτερη είναι γενική: Έδωσε στην ζωγραφική μια έντελώς νέα αίσθηση. Άπ' εκεί και πέρα, δεν βλέπω γιατί ένας καλλιτέχνης πρέπει να κλωτσάει τον έαυτό του από την μια τεχνοτροπία στην άλλη, σαν μια μπαλάρα σε δυο παράλληλους τοίχους. Η ανανέωση πρέπει να γίνεται εσωτερικά και όχι έξωτερικά. Όπως ο σπόρος που παίρνει τα συστατικά από την γη, για να βγάλει ένα σταθερό και άμετάβλητο κορμό.

Προσπαθούμε να φαντασθούμε τον Γκίκα στα πρώτα χρόνια της σταδιοδρομίας του.

—Δυστυχώς, ο δρόμος της επιτυχίας ήταν πολύ εύκολος για μένα, λέει μελαγχολικά. Από την πρώτη μου κώλας εμφάνιση το 1927, στο Παρίσι, έβγα διάσημος, χωρίς να προλάβω να γευθώ την χαρά της σταδιακής εξέλιξής...

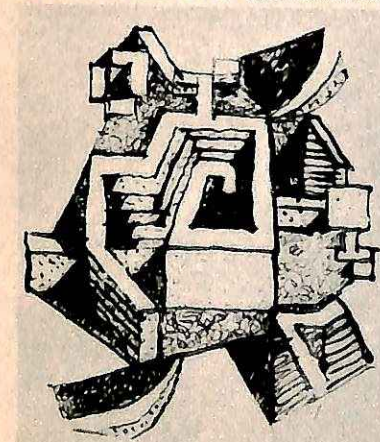
Ο Γκίκας, όμως, ήξερε πώς ν' αντιμετώπιση την κατάσταση. Άλλος στην θέση του θα έκανε την «εβεντέττα». Ο Γκίκας προτίμησε ν' αποτραβηχτεί για να τον ξεχάσουν. Πέρασε ένα άρκετά μεγάλο διάστημα άσκητισμού και αυτοσυγκεντρώσεως, προτού αποτολμήσει να παρουσιάσει και πάλι την δουλειά του στο κοινό. Τότε όμως ήξερε πιά τί ήθελε και πώς να το δώσει. Κι άκόμη περισσότερο ήξερε τί νόημα έκρυβε ο χαρακτηρισμός εκείνος που ο Πικασσό είχε δώσει κάποτε στη δουλειά του. Έπαρχει «ήθικη συνείδηση» στο έργο του Γκίκα, είχε πει. Μόνο που τώρα, εκτός από την ήθικη συνείδηση, υπάρχει και κάτι άλλο, πιο σημαντικό στην δουλειά του Γκίκα, που ο καλλιτέχνης άπέκτησε μαζί με την ώριμότητα: Ένα αίσθημα ευλαβείας, για τους ανθρώπους και τα πράγματα που τον περιβάλλουν. Κάτι που πράγματι μόνο στους μεγάλους δημιουργούς μπορεί να συναντήσει κανείς.

Μαρία Κοτζαμάνη

ΜΑΚΕΤΤΑ ΓΙΑ ΕΝΑ ΚΟΣΜΗΜΑ

Ο ΚΥΒΙΣΜΟΣ ΣΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ.

ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ ΔΥΝΑΤΗ ΜΑΚΕΤΤΑ...

ΕΡΑΣΤΑΙ ΣΤΗΝ ΘΟΟΝΗ, ΔΥΟ ΚΑΛΟΙ ΦΙΛΟΙ ΣΤΗ ΖΩΗ, ΕΙΝΑΙ Ο ΑΛΑΝ ΜΠΕΤΣ ΚΑΙ Η ΖΕΝΕΒΙΕΒ ΜΠΥΖΟΛΑΝΤ. ΤΟΥΣ ΕΝΩΣΕ «Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ»...

Ζεनेβιεβ Μπυζόλντι, η νέα

άντι - Μπέ - Μπέ

Οι κριτικοί μιλούν ήδη για ένα δεύτερο φαινόμενο Μπαρντό, και οι νέοι σκηνοθέτες την προτιμούν. Με την πρώτη της ταινία «Ο πόλεμος τελείωσε» του Άλαιν Ρεναί, έγινε διάσημη, και με την δεύτερη «Ο βασιλιάς της καρδιάς» του Φίλιπ Μπροκά, κέρδισε ένα μεγάλο βραβείο: Το βραβείο «Συζάν Μπιανσέτι» για το 1966. Το πρόσωπό της κατέκτησε την όθονη και οι αποδοχές της ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο ρεκόρ νέας στάρ. Είναι η Ζεनेβιεβ Μπυζόλντι, η νεαρή Καναδέζα με το άγγελικό πρόσωπο, και την σιδερένια θέληση, που σήμερα ολόκληρο το Παρίσι ασχολείται με το όνομά της.

ΒΕΡΑ ΠΙΑ ΠΑΡΙΖΙΑΝΑ Η ΜΙΚΡΗ ΚΑΝΑΔΕΖΑ ΖΕΝΕΒΙΕΒ, ΞΕΝΑΓΕΙ ΤΟΝ ΑΓΓΛΟ ΑΛΑΝ.

Εξυπνη, μεθοδική, οργανωμένη, ξέρει πάντοτε τι θέλει και πώς να αγωνισθεί για να το πετύχει. Τίποτε δεν αφήνει στην τύχη, έστω κι αν η τύχη της προσφέρεται με τις πιο δελεαστικές προτάσεις που θα μπορούσε ποτέ να φαντασθεί μια νέα ήθοποιος. Έμαθε να διαλέγει, και έχει το θάρρος να λέει «όχι», όταν κάτι δεν της αρέσει, δεν της πηγαίνει ή δεν την ικανοποιεί. Συμβιβασμούς δεν έκανε ποτέ στην ζωή της, ούτε τότε ακόμη που ήταν άγνωστη, και ο Άλαιν Ρεναί της πρότεινε τον πρώτο της ρόλο. Η παρουσία της στην όθονη δεν ήταν ποτέ διακοσμητική ή απαρατήρητη, αλλά ζωντανή και ουσιαστική, σκορπίζοντας αυτή την ακτινοβολία που καθηλώνει τον θεατή και κάνει πολλούς να μιλούν για «αποκάλυψη».

Ποιό είναι, άραγε, το μυστικό της καταπληκτικής επιτυχίας της, διειστώντας όλοι. Μήπως βασίζεται στην καθοδήγηση των μεγάλων σκηνοθετών, που είχε την τύχη να την κατευθύνουν ως τώρα στις τρεις πρώτες ταινίες της (Άλαιν Ρεναί, Φίλιπ Μπροκά, Λουί Μάιλ) ή στο ψυχολογικά μελετημένο λανσάρισμά της στην κατώληψη στιγμής; Μήπως βασίζεται σ' αυτόν τον αέρα της εμφαντικής κομψότητας, όπως λέει η Σανέλ, η στην φωτογένεια, που αξιοποιεί και προβάλλει την τέλεια όμορφιά της;

Το βέβαιο, πάντως, είναι ότι το παιδικό κεφάλι της 24χρονης Ζεनेβιεβ Μπυζόλντι γοητεύει όχι μόνο με την όμορφιά και την τελειότητα των χαρακτηριστικών του, αλλά και με το περιεχόμενό του. Είναι κάτι που αντανακλά και το φωτίζει, θα έλεγε κανείς, από μια έσωτερική λάμψη. Και από αυτή την άποψη το «νέο φαινόμενο Μπυζόλντι» είναι ασφαλώς το άκρως αντίθετο από το φαινόμενο Μπριζίτ Μπαρντό.

Τα κυριώτερα, όμως, «ατού» της Ζεनेβιεβ Μπυζόλντι είναι αυτή η ανεπιτήδευτη εφηβική φρεσκάδα της και η παιδιαστική συστολή της, πίσω από την οποία κρύβεται η αυτοπεποίθηση μιας αληθινής γυναίκας. Κι ακόμη η μυστηριώδης γοητεία ενός καθαρού προσώπου, που κάθε φορά που παρουσιάζεται διαφορετικό. Με την ίδια ευκολία αλλάζει και τους ρόλους της. Στην ταινία του Ρεναί «Ο πόλεμος τελείωσε» ήταν η μοντέρνα κοπέλλα, η ριψοκίνδυνη επαναστάτρια. Στην ταινία του Λουί Μάιλ φόρεσε με άνεση τα μακριά, ρομαντικά φορέματα της «μπέλ - έποκ» και έγινε η τρυφερή άγαπημένη του «κλέφτη».

Η επιτυχία δεν άλλαξε την ζωή της νεαρής Καναδέζας. Έχει μείνει απλή και αμόρφωτη, όπως την εποχή που τριγύριζε άγνωστη στους δρόμους του Παρισιού. Δεν της αρέσει να ντύνεται στους μεγάλους σίκους μόδας και κατοικεί ακόμη σε ένα πολύ απλό δωμάτιο του ξενοδοχείου στις όχθες του Σηκουάνα, στο ίδιο που είχαν κατοικήσει

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ ΔΕΝ ΜΟΙΑΖΕΙ ΜΕ ΚΑΜΜΙΑΣ. ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΟΙ ΚΡΙΤΙΚΟΙ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΛΟΥΝ ΝΕΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΜΠΑΡΝΤΟ

ΣΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ ΠΙΚΑΣΣΟ Ο ΑΛΑΝ ΜΠΕΝΤΣ ΕΙΧΕ ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΕΝΗΜΕΡΩΜΕΝΗ ΟΔΗΓΟ

παλαιότερα και ο Μπωντλαίρ, ο Βάγκνερ, ο Σιμπέλιους και ο Όσκαρ Ουάιλντ. «Η σκέψη και μό-
νον ότι πριν από μένα είχαν μεί-
νει σ' αυτή την κόμαρα τόσοι με-
γάλοι άνθρωποι, με κάνει να αι-
σθάνωμαι δέος», λέει η Ζενεβιέβ.

«Όνειρεύσαστε να γίνετε δι-
άσημη, όταν ήσαστε μικρή;» την
ρώτησε κάποιος δημοσιογράφος.

Η Ζενεβιέβ όμως έχει έτοιμη
την απάντηση:

«Δεν όνειρεύθηκα ποτέ πρά-
γματα που δεν θα μπορούσαν να
πραγματοποιηθούν. Είμαι πολύ
ρεαλίστρια, και από νωρίς έμα-
θα να αγωνίζομαι. Νομίζω ότι
μόνον στα παραιύθια του "Αν-
τερσεν και του Περρώ, τα κορί-
τσια όνειρεύονται τον πρίγκιπα
που θα τα βγάλει από την μιζέ-
ρια. Στον 20ό αιώνα οι κοπέλλες
είναι πολύ πιο προσγειωμένες
και λιγότερο άφελεις. Από μι-
κρή είχα ένα ιδανικό, και προσ-
πάθησα με κάθε τρόπο και με κά-
θε μέσον να το πραγματοποιή-
σω. Έτσι αποφάσισα να γίνω ή-
θοποιός...»

«Και πώς εξηγήτε την κατα-
πληκτική άνοδό σας;» την ρώτη-
σαν ακόμη οι δημοσιογράφοι.

Μετά την επίσκεψη στην έκθεση
Πικασσό, επίσκεψη στον Ρεάλ.
Ποιός είναι ο Ρεάλ;
Ο προσωπικός ράφτης
της Ζενεβιέβ, που ταιριάζει
την μόδα στον τύπο της.
Ο άχώριστος φίλος της "Αλαν
την βοήθησε με την σειρά του
στην έκλογή.

Τώρα...

...δὰ σὰς δείξωμε τὴ Νέα Ὑόρκη καδῶς ταξιδεύετε γιὰ τὴν Καλιφόρνια.

Και ἀπὸ τὴν Εὐρώπη ὡς τὴν Καλιφόρνια ταξιδεύετε μετὰ τὴν Πάν Ἀμερικαν, τὴν πλέον πεπειραμένη
ἀεροπορικὴ ἐταιρία τοῦ κόσμου. Πρῶτα πηγαίνετε στὴ Ρώμη, τὸ Παρίσι ἢ τὸ Λονδίνο, καὶ ὅποια μέρα
μᾶς πῆτε ἐμεῖς θὰ σᾶς μεταφέρωμε στὴν Ν. Ὑόρκη. Ἄν θέλετε μένετε στὴν Ν. Ὑόρκη - χωρὶς πρόσθετη
ἐπιβάρυνσι. Μόλις εἴσθε ἐτοιμοὶ νὰ συνεχίσετε, πᾶρτε τὸ πρῶτο JET τῆς Πάν Ἀμερικαν καὶ ταξιδέψτε
κατ' εὐθείαν στὸ San Francisco χωρὶς κανένα ἄλλο σταθμό. Ἡ ἀκολουθήστε τὸ ἄλλο μας δρομολόγιο πρὸς
τὴς Δυτικὲς Ἀκτὲς τῶν Η.Π.Α.: ξεκινήστε πάλι ἀπὸ τὴ Ρώμη, Παρίσι ἢ Λονδίνο, καὶ ταξιδέψτε
ὅποιαδήποτε μέρα - πάνω ἀπὸ τὸ Βόρειο Πόλο - στὴν Καλιφόρνια. Μπορεῖτε νὰ δῆτε τὴν Ν. Ὑόρκη
κατὰ τὴν ἐπιστροφή. Μετὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο ἀνακαλύψτε τὴν Ἀμερικὴ. Ἡ Ν. Ὑόρκη ἀξίζει νὰ τὴν
δῆτε. Ζήστε τὴν, ἀπολαύστε τὴν. Τηλεφωνήστε στὸ Γραφεῖο Ταξιδίων σας ἢ στὰ γραφεῖα τῆς Πάν Ἀμερικαν,
Ἐλ. Βενιζέλου 6, Ἀθῆναι τηλ. 611.047, 612.695. Καὶ ὅταν θὰ ἀπογειώνεσθε θὰ ἔχετε τὸ εὐχάριστο συναίσθημα
ὅτι διαλέξατε ὅ,τι καλύτερο ὑπάρχει.

PAN AMERICAN

Ἡ Πλέον Πειραμένη Ἀεροπορικὴ Ἑταιρία τοῦ Κόσμου

ΠΡΩΤΗ ΣΤΟΝ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟ... ΠΡΩΤΗ ΣΤΟΝ ΕΙΡΗΝΙΚΟ... ΠΡΩΤΗ ΣΤΗ ΝΟΤΙΟ ΑΜΕΡΙΚΗ... ΠΡΩΤΗ ΣΤΟΝ ΓΥΡΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΛΕΩΦ. ΕΛΕΥΘ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 6, ΑΘΗΝΑΙ, ΤΗΛ. 611047, 612695

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ

Τί είχε πει η Μπάριμπα; 'Ο Χάιντλερ ήταν ένας τύπος που του άρεσε να μιλάει για τον εαυτό του. 'Αλλά ήταν και κάτι περισσότερο από αυτό: 'Ο Μπρούνο Χάιντλερ ένιωθε την ανάγκη να άναπτύξει την φιλοσοφία του, την άρρωστημένη, άμετανόητη φιλοσοφία του ήττημένου υπερανθρώπου, κι αυτό το συναίσθημα ήταν τόσο ισχυρό, όσο και η ανάγκη του έγκληματιά να δηλώσει. Είχε ανατραφεί μ' αυτήν την φιλοσοφία, και την είχε δει να καταστρέφει ένα τρόπο ζωής, και σχεδόν και τον ίδιο τον εαυτό του. Είχε ζήσει μ' αυτή και θά πέθανε μ' αυτή. Και θά σκότωνε μ' αυτή...

'Ο Χάιντλερ μιλούσε ακόμα, με σοβαρή έκφραση στα μάτια, με πρόσωπο που γυάλιζε από τον ιδρώτα. Μίλησε για την ανάγκη εξοντώσεως των κατωτέρων φυλών. Για την σκληρή τύχη του υπερανθρώπου, σ' ένα κόσμο που προσπαθούσε να δημιουργήσει με την δική του φαντασία...

—'Η τεχνική, που έφραζόμω τώρα, είπε, είναι εκείνο που ονομάζεται κοινώς σωλήση έγκερφάλου. Όταν άρπαιρεθούν από έναν άνθρωπο άρκετά από τα στερώματα της έμπιστοσύνης του, ή θέλησή του μπορεί να λυγίση. 'Ο καλός χριστιανός γίνεται άθεος, ό φασίστας κομμουνιστής... Πίστευα πάντα, κύριε Ντόνιμπαρ, πως ή πιο κατόλληλη στιγμή στην ζωή ενός ανθρώπου για πώληση έγκερφάλου είναι έκείνη του θανάτου του. Τότε, φυσικά, δεν του έχει μείνει καμιά άπολύτως αυτοπεποίθηση. 'Η θέλησή του είναι άπονημιωμένη. Πίστευα, λόγω χάρις, πως σε λίγα ακόμα λεπτά, θά μπορούσα να σας πείσω να δεχτήτε την δική μου άποψη για τον κόσμο. Θά την δεχόσαστε έπως εγώ, γιατί γνωρίζετε πως πρόκειται να πεθάνετε. Είναι μια ένδιαφέρουσα θεωρία — αλλά ή ειρωνεία είναι πως δεν μπορεί ν' άποδειχθί ποτέ. 'Επειθαίνει, φυσικά, ό θάνατος... φόν 'Επι!

—Γιαβό! μάν χέρο! 'Ο φόν 'Επι πετάχτηκε επάνω σάν μαριονέτα. Τρεμάει τα μάτια του και κοιτάζει τον Χάιντλερ. 'Επειτα, γύρισε προς το μέρος του Τέντ. Σήκωσε το αυτόματό του άρμά...

—Δώσε μου το όπλο, φόν 'Επι. Θά πάρω τον

Ραούλ. 'Επειτα, θά πάρετε τον 'Αμερικανό, για ένα περίπατο με τ' αυτοκίνητο...

'Ο Χάιντλερ άπομακρύνθηκε από το παράθυρο για να πάρη το αυτόματο από τον φόν 'Επι, που αντιμετώπιζε τον Τέντ από τα πλάγια, με τον τρόπο που διδόνεσαι ν' αντιμετώπιζης ένα στόχο μ' ένα μικρό όπλο. Τήγχε κάτι το κομμοκοτταγικό στην κατόσταση, όπως ήταν κ' ή λογική του Χάιντλερ. 'Τπό άλλες περιστάσεις, ό Τέντ θά την έβρισκε πολύ ένδιαφέρουσα. 'Ο φόν 'Επι, ό εδευτέρως τάξεως υπεράνθρωπος, ό έκτελεστής που περιμενε στα παρασκήνια, είχε ύπνωτιστή σχεδόν από τα λόγια του Μπρούνο Χάιντλερ. Στράφηκε προς το άφρονικό του, με το αυτόματο στο άπλωμένο χέρι του...

'Ο Τέντ έκανε τρεις γρήγορες δρασκελιές, περιμένοντας να νοιώση μια σφαίρα να του διαπερνά την πλάτη, προσέφερε τον φόν 'Επι, παραμέρισε με μια σπρωξιά τον Χάιντλερ, και πήδησε, με το κεφάλι έξω από το παράθυρο.

Χτύπησε στο έδαφος με τον ώμο του, κύλησε δυο-τρεις φορές και σηκώθηκε όρθιος. 'Άκουσε ένα μόνο πυροβολισμό, από το αυτόματο του φόν 'Επι. 'Άρχισε να τρέχει...

Ηταν τώρα ξαρωμένος πίσω από ένα θόμνο, που άπείχε κάπου σαράντα μέτρα από το παράθυρο. Είχαν περάσει δέκα λεπτά. Τρία κλεφτοφάναρα όργωναν με τις άκτινες τους τον ήλιο της Χασίντας. Κάποια στιγμή, ό άντρας με το πουλόβερ είχε περάσει πολύ κοντά στον Τέντ. Είχε σταματήσει με τα πόδια του μόλις ένα μέτρο από πέρα από το πρόσωπο του Τέντ και κοιτάζε δλόγυρα. Μία άλλη φορά, ό νεαρός Γάλλος, ό Ζάν-Φιλίπ, είχε πρσίσει κοντά του, ριχνοντας το φως του φαναριού του εδώ κ' εκεί.

Πυροεχρήματα εξακολουθούσαν να φωτίζουν τότε-τότε τον ούρανό της Μπαρσελονέτ. 'Ο Τέντ θά μπορούσε να το είχε σκάσει, για να βοηθί την άσφάλεια των δρόμων που ήταν γεμάτοι κόσμο τις τελευταίες αυτές ώρες της φρίδας. 'Αλλά τότε, τί θά γινόταν; 'Ακόμα κι αν γύριζε μαζί με τους χωροφύλακες, θά μπορούσε να ήταν πολύ

αργά. 'Ο Χάιντλερ έφευγε άπόψε, μαζί με την Σούζυ...

'Η έξωπορτα του σπιτιού άνοιξε. "Ενας άνθρωπος, ίσως ό Ραούλ, δγήκε έξω, κρατώντας δυο βαλίτσες. Τis μετέφερε στο στέγειον - βάγκον. 'Ο Χάιντλερ κ' ή Σούζυ στάθηκαν μια στιγμή στην έξωπορτα, κ' έπειτα τόν άκολούθησαν. 'Ανέβηκαν στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου, ενώ ό Ραούλ φρότωνε τις άποσκενές τους στο πίσω μέρος του. 'Επειτα κάθισε μπροστά στο τιμόνι, άναψε τα φανάρια του αυτοκινήτου, έβαλε μπροστά την μηχανή, και το αυτοκίνητο άρχισε να προχωρή κατά μήκος της άλλεας. Πέρασε σε άπόσταση δεκαπέντε μέτρων από τον Τέντ. 'Επειτα βγήκε από την καγκελλόπορτα του κήπου και χάθηκε.

«Τώρα, σκέφτηκε άτελειωμένα, τώρα φεύγουν, τώρα θά τούς χάσης... Πρέπει να χάνης κάτι...». Κοίταξε με πόθο τα μικρά σπόρ αυτοκίνητα, που ήταν παρκαρισμένα μπροστά στην άλλεα. 'Η άκτίνα ενός φαναριού ήρθε προς το μέρος του. 'Εσκυψε άκέρη πύ χαμηλά, πίσω από τον θάμνο.

Ήταν ό Ζάν - Φιλίπ.

'Ο Τέντ άνασκηώθηκε.

—Ζάν, είπε.

'Ο νεαρός Γάλλος πήδησε προς τα πίσω. Το φως του φαναριού πύλασε τον Τέντ.

—'Άκουσέ με, έκανε ό Τέντ γρήγορα. Μή φωνάξης τους άλλους!

—Ζιτωήτε έντελώς άκίνητος. 'Εχω όπλο! ('Ο Ζάν - Φιλίπ φαινόταν νευρικός, άθέδιαος και πολύ νέος). Σας προειδοποιώ! Μην κουνιθήτε!

—Αυτός ό άνθρωπος δεν είναι ό πραγματικός Σάντσεζ, είπε ό Τέντ. Είναι ένας Γερμανός, όνόματι Μπρούνο Χάιντλερ. Καταζητείται από την άστυνομία. Τό ξέρω, και τό ξέρει κ' ή Σούζυ. Θά την σκοτώση...

—Δεν ξέρω τί θέλετε να πτήε, είπε ό Ζάν - Φιλίπ με σκευρικό ύφος.

—Θά σκοτώση την Σούζυ!

—Την ίδια του την κόρη!

—Σου λέω πως δεν είναι κόρη του. 'Εξακολουθ-ίς να έχης τα κλειδιά του αυτοκινήτου του 'Αμπάρο;

—Ποιά κλειδιά;

—Του αυτοκινήτου του 'Αμπάρο.

—Ν-!

—Ξέρεις που πηγαίνουν;

Τό φως του φαναριού δεν είχε άφήσει στιγμή το πρόσωπο του Τέντ.

—'Ελάτε μαζί μου. 'Ο χέρ φόν 'Επι θά τα καταλάβη αυτά τα πράγματα... 'Εγώ δεν τα καταλαβαίνω...

—'Αν με πās στον φόν 'Επι, κανείς από τους δυο μας δεν θά ξαναδεί ποτέ την Σούζυ ζωντανή...

—'Ο σενιόρ Σάντσεζ είπε πως έσεις ήσαστε κίνδυνος για την Σούζυ. Δεν ήβ'λε να σας ξαναδεί ποτέ πās... Πώς μπορώ να ξέρω πως δεν λέτε ψέματα;

—Δεν υπάρχει παρά ένας μόνο τρόπος για να τ' άνακαλύνης: Πές μου που πηγαίνουν!

Τό φως του φαναριού ταλαντεύτηκε, έπεσε κατά γής στα πόδια του Τέντ κ' έπειτα ξανασηκώθηκε.

—Προς την άλλη πλευρά της πόλεως. Πίσω από τα πυροεχρήματα. Τό μεγάλο αυτοκίνητο, ή Λάντσια, περιμένει...

—Δώσε μου τα κλειδιά, γρήγορα!

—Όχι, είπε ό Ζάν - Φιλίπ.

'Ο Τέντ στάθηκε εκεί, καταλαβαίνοντας πως είχε πει όλα δια θά μπορούσε να πη, ξέροντας πως είχε άποτύχει, περιμένοντας να καλέση ό Ζάν-Φιλίπ τους άλλους.

—Όχι, επανέλαβε ό Ζάν-Φιλίπ. Είπατε πως υπάρχει ένας μόνο τρόπος για ν' άνακαλύνη την αλήθεια. Θά έρθω μαζί σας...

Πήγαν στο αυτοκίνητο, τρέχοντας σκυφτοί. 'Ο Ζάν-Φιλίπ είχε σήσει το δικό του φανάρι. 'Ο Τέντ δεν έβλεπε σχεδόν τίποτα. Ξαφνικά, τα παπούτσια του έτριξαν πάνω στα βότσαλα. 'Αλλά τότε πās, είχαν φτάσει στο αυτοκίνητο και μη-

χαν μέσα. 'Ο Ζάν-Φιλίπ κάθισε στο τιμόνι, κι ό Τέντ πλώι του. 'Ο Ζάν-Φιλίπ έβαλε μπροστά την μηχανή, και το αυτοκίνητο προχώρησε στην άλλεα. "Ενας άνθρωπος έμεινε για ένα λεπτό θαμπαμένος από τα φανάρια του αυτοκινήτου τους. Παραμέρισε μ' ένα πήδημα. Βγήκαν από την καγκελλόπορτα και προχώρησαν προς τό μέρος όπου ό ούρανος φωτιζόταν ακόμα από τα πυροεχρήματα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΤΟ

Εγκατέλειψαν το αυτοκίνητο σ' ένα στενό δρόμο, κοντά στο άστυνομικό όδωφραγμα, στην νότια άκρη της πόλεως.

Οι δρόμοι ήταν άκόμη γεμάτοι κόσμο, που στεκόταν σε μικρές παρέες, κι άλλες μεγαλύτερες παρέες στέκονταν στην πλατεία, μπροστά στην έκκλησία. "Επρεπε ν' άνοήγουν δρόμο με δυσκολία άνάμεσα στον κόσμο, για να προχωρήσουν άπό την πλατεία της έκκλησίας στην Πλάζα Μαγίό. Κανείς δεν παραμέριζε. Κανείς δεν μπορούσε να παραμέριση.

Είχαν άργήσει πάρα πολύ, σκεπτόταν ό Τέντ. Είχε καθυστερήσει προσπαθώντας να πείση τον Ζάν-Φιλίπ. Τώρα πās, ό Χάιντλερ κ' ή Σούζυ θά προχωρούσαν μακριά από την Μπαρσελονέτ, με την μεγάλη Λάντσια, κατευθυνόμενοι προς τό Μπριανόν ή τό Παρίσι — ή όπουδήποτε...

Ένα θιμωμένο πρόσωπο φώναζε κάτι στον Τέντ. Τό στόμα του μύριζε κρασί και σκόρδο. Τόν παραμέρισε, και τόν έσπρωξαν από πίσω. "Εχασε τον Ζάν-Φιλίπ. Για λίγα λεπτά, τό πλήθος τόν κρατίισε άκίνητο. "Επειτα μετακινήθηκε και βόηκε κάποιο άνοιγμα μπροστά του, που τόν βοήθησε να δγί από τί μέσα και να πάη στην Πλάζα Μαγίό.

Έκει ήταν λιγώτερος κόσμος. Οι περισσότεροι θεατοί κάθονταν στα τραπέζια των καφετειών, κοιτάζοντας τα πυροεχρήματα που ξεπετάγονταν πίσω από τον φράχτη. Ξαφνικά πετάχτηκαν σπίδες και τα πλήθη που στέκονταν εκεί κοντά έκαναν πίσω.

Πίσω τους ό Τέντ είδε μια τεράστια σιλουέτα, που πήδησε προς τόν φράχτη. Ήταν ό Βόζτεκ. Καινούργιες σπίδες πετάχτηκαν δλόγυρά του. Τis έδιωξε από τα μαλλιά του, κ' έξακολούθησε να τρέχει. Μπροστά του, με την πλάτη τους γυρισμένη προς τόν φράχτη και τα πυροεχρήματα, βρίσκονταν ό Χάιντλερ και ή Σούζυ. Μία γυναίκα στεκόταν στο ένα πλώι, κοντά στον Χάιντλερ και τόν κοιτάζε. "Εσκυβε προς τα έμπρός, μιλώντας καθώς φαίνεται μ' έξαψη κι ό Χάιντλερ κουνούσε διαρκώς τό κεφάλι του. "Επρεπε να ήταν ή Μπάριμπα. 'Ο Τέντ άπείχε λιγώτερο από σαράντα μέτρα, μά ό Βόζτεκ ήταν ακόμα πιο κοντά τους.

'Ο Χάιντλερ φαινόταν να κουνά τό δάχτυλό του προς τό μέρος της Μπάριμπα. Τό μαρτύρο του πηλαινοερχόταν άπειλητικά. 'Η Μπάριμπα πήδησε προς τα πίσω, μέσα στην άγκαλιά του Βόζτεκ. "Εκείνος την άρπαξε, και στάθηκε εκεί κρατώντας την.

'Ο Χάιντλερ τράβηξε τό χέρι της Σούζυ κ' έτρεξε μαζί της μέσα από τό άνοιγμα του φράχτη. 'Ο παχύς άξιωματικός της χωροφυλακής εμφανίστηκε ξαφνικά από άριστερά, τρέχοντας άδέξια, αλλά με καταπληκτική ταχύτητα. "Εφτασε στο άνοιγμα πριν από τόν Τέντ κι όριψε μέσα.

"Όταν ό Τέντ μπήκε στον περίβολο, σκόνηταν σχεδόν πάνω στον χωροφύλακα. 'Ο παχύς άξιωματικός είχε πέσει προημένα, καλύπτοντας τό κεφάλι του με τό άριστερό του χέρι και ψάχνοντας με τό δεξί να βοηθί το όπλο του, που τό είχε ρίξει. "Ενα μεγάλο τροχοδεικτικό δόγμα ήρθε προς τό μέρος του Τέντ. "Επρεπε πάνω στον φράχτη και πέταξε σπίδες προς όλες τις κατευθύνσεις. Κάτι τοίπησε τό μάγουλο του Τέντ.

'Ο Μπρούνο Χάιντλερ κλωτσούσε προς τό μέρος όπου ήταν άραδιασμένα τα διάφορα πυροεχρήματα. "Επειτα γύρισε κι άρχισε ν' ανάβη τίς ρουκέτες. Μία πετάχτηκε άνόδινα στον ούρανό. 'Η άλλη τράνταξε τόν φράχτη μιας μέτρο από τό πρόσωπο του Τέντ. 'Η λάμψη της τόν μυστοφύλωσε. 'Ο ήχος τόν ξεκούφανε. Μία άλλη ρουκέτα έκσφενδονίστηκε κ' έπειτα μια τέτατη. Κ' οι δυο

χτύπησαν τόν φράχτη. Κ' οι δυο έστειλαν μια βροχή από σπίδες. Τα μαλλιά του Τέντ είχαν πιάσει φωτιά. "Άνοιξε τό στόμα του και νόμισε πως φώναζε, αλλά δεν άκούγε τίποτε. Χτύπησε τα μαλλιά του κι ώριψε προς τόν κίτρινο καπνό. Μέσα από τα δακρυσιμένα μάτια του, είδε τόν Χάιντλερ και μια άλλη σιλουέτα, που ίσως να ήταν ή Σούζυ. "Οπισθοχωρούσαν άργά, κι ό Χάιντλερ έφριχνε τό ένα πυροεχρήμα πίσω από τό άλλο.

"Ενας πολύχρωμος, καυτός πίδακας έπεφτε δλόγυρα στον Τέντ. "Ενα μεγάλο άόρατο χέρι χτύπησε τό πλευρό του, και σχεδόν άμέσως έπεσε κάτω. Τό μαντίλι του σακκασιού του άρχισε να καπνίζει. Κίματα ήχον χτυπούσαν τ' αυτιά του, αλλά δεν μπορούσε ν' άκούση τίποτα. Δεν ήπηρε παρά τό φως παντού κι ό καπνός που τόν έπνιγε και ή γνώση πως ό Χάιντλερ κ' ή Σούζυ ήταν λίγο από πέρα άπ' αυτόν, και πως αν δεν τούς σταματούσε θά έφταναν στο αυτοκίνητο και θά έφευγαν.

"Όριψε τρικλίζοντας προς τα έμπρός, τρίβοντας τα πονεμένα μάτια του. Μέσα από τόν καπνό είδε τόν Χάιντλερ σκυμμένο, με τό πυροεχρήμά του έτοιμο να έκσφενδονισθί. 'Ο Τέντ ήταν άρκετά κοντά, ώστε να κλωτσήση την ρουκέτα την στιγμή ακριβώς που έκσφενδονιζόταν και να την διώξη ψηλά. "Επειτα, πήδησε πάνω στον Χάιντλερ και κλώστηκε μαζί του στο έδαφος. Δεν μπορούσε πās να δη τίποτα άπολύτως, και νόμισε πως φώναζε τ' όνομα της Σούζυ, αλλά δεν μπορούσε να τ' άκούση, και κάτι χέρια τραβούσαν τούς ώμους του, και τελικά κλώστηκε στη λήθη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΤΟ ΠΡΩΤΟ

Τού είχαν δώσει ένα ιδιαίτερο δωμάτιο στο νοσοκομείο του Μπριανόν. Οι νοσοκόμες τού είχαν πās ήταν ένα εύχάριστο γυναικό δωμάτιο, με πολύ ήλιο, και με θέα προς τα βουνά. "Επρεπε να βασισθί στα λόγια τους. Δεν μπορούσε να δη.

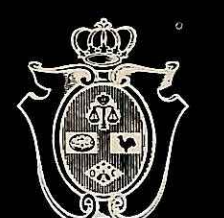
Τό κεφάλι του ήταν ξυρισμένο κι από τόν λαμό κι άπάνω ήταν τυλιγμένος σ' έπιδέσιμος. Τόν θεόρεπαν για έγκαίματα πρώτου και δευτέρου βαθμού. Πίστευαν πως τα μάτια του θά γίνονταν καλά, μά δεν μπορούσαν και να τό έγγυμθουν. Τα πλευρά του ήταν δεμένα. Τρία είχαν σπάσει. 'Ο γιατρός είχε δυνατή φωνή.

—Κάθε χρόνο, την ήμέρα της Βαστίλλης, έχομε τα ίδια, είπε στον Τέντ, σά να τόν κατηγορούσε για τόν ένθουσιασμό των Γάλλων για τα πυροεχρήματα. Τυφλώνονται, άρωστηρίζονται... 'Ο κόσμος νομίζει πως τα πυροεχρήματα είναι παιγνίδια!

Τού είχαν στείλει ένα τηλεγράφημα από την Λά Ροσέλ. "Η νοσοκόμος τού τό διάβασε. "Τά κατάρρες, φίλε, σ' άγατούμε όλοι, θά σε δούμε σίντομας, τού διάβασε με καλή έγγλέζικη προφορά. Καταλαβαίνετε, κύριε; "Τηλογράφει, Τόμ-μυ Γκραβίλινγκ. 'Ο Τέντ είπε πως καταλάβαινε.

Τού έδιναν κάτι χαπάκια μαζί με τό φαγητό του, και κοιμόταν πάρα πολύ. Την δεύτερη μέρα τόν άρρεσαν να καθίση στην έστια της λαζαδάς, στην βεράντα του δωματίου του. Δεν άρρηε τόν εαυτό του να σκεφθί την Σούζυ. Θά έρχόταν. "Επρεπε να έρθη. "Αμέσως μόλις άνακάμυτε που ήταν, θά έρχόταν στο Μπριανόν.

Ζήτησε από την νοσοκόμο να τού διαβάση τις έφημερίδες. "Η περιγραφή αυτών που συνέβησαν στην Μπαρσελονέτ ήταν σύντομη κι όχι ικανοποιητική. "Ενας 'Αμερικανός άνόστου ταυτότητας είχε συντελέσει στην σύλληψη του Μπρούνο Χάιντλερ, τού χαπάκι της Βασιλίας. "Εγγραφαν πάλι για τό παρελθόν του Χάιντλερ. Δεν άνέφεραν τί γύρευε ό Χάιντλερ στην Μπαρσελονέτ, ούτε τό όνομα τού Φερνάντο Σάντσεζ ντελ Ρίακο, ούτε της Μπάριμπα. "Εγγραφαν πως μια μεγάλη κυβερνητική έπηρεσία, που ίσως να σνεογαζόταν με την 'Αμερικανική "Τηρησία Πληροφροσίον, είχε κάπως μεγαλοποιήσης την ιστορία. "Εγγραφαν χωριστά για τόν έπιθεωρητή Σαρραντιέ. "Ο αλληθινός Μαγκρές είχε γίνει θεατής στην Γαλλία από χρόνο. 'Ο Σαρραντιέ έλεγε πως κάποιος άνόνημος

signé
Christofle
COUVERTS DE TABLE ARGENT MASSIF VERMEIL

“Όπως και
στο Παρίσι:
• Με τις ίδιες
τιμές και με
τημηματικές
άγορές
• Liste de
mariage

PAVILLON
Christofle
8, ΝΕΟΦΥΤΟΥ ΒΑΜΒΑ
ΤΗΛ. 718.491

του είχε τηλεφωνήσει την πληροφορία, ότι θα μπορούσε να πιάσει τον Μπρούνο Χάιντλερ στη Μπαρσελονέτ.

Ο Σαρπαντιέ πήγε να δει τον Τέντ στο δωμάτιο του νοσοκομείου. Φαινόταν παράξενα μελαγχολικός, σά να ήταν απογοητευμένος που είχε τελειώσει η έρευνα για τον Μπρούνο Χάιντλερ.

—Δεν καταλαβαίνω τον εαυτό μου, κύριε, είπε. Θα έπρεπε να νοιώθω ένθουσιασμένος. Γι' αυτή την στιγμή ζούσα, είκοσι δώδεκα χρόνια. Και τώρα που τελειώσε, νοιώθω άδειος. 'Η εκδίκηση αφήνει μια πικρή γεύση στο στόμα, όπως ή χολή...

Ο ώληθινός Μαυγκρέ είχε πάει στην Μπαρσελονέτ έχοντας μαζί του μια δολοφονία σειρά από πατακιστικά αποτυπώματα του Μπρούνο Χάιντλερ. Θετική αναγνώριση είχε γίνει στη Χωροφυλακή, πριν περάσει μια ώρα από την στιγμή που τραβήξαν τον Τέντ από τα χέρια του Χάιντλερ. 'Η μύτη και το πηγούνι του Χάιντλερ ήταν σπασμένα. 'Ο Τέντ δεν θυμόταν να τον είχε χτυπήσει. 'Ο Σαρπαντιέ δεν μπορούσε να πληροφορηθεί τον Τέντ για τίποτε άλλο απ' όσα είχαν συμβεί.

—Είμαι γέρος άνθρωπος, κύριε... Πρέπει να με συγχωρήσετε... 'Η καρδιά μου είναι αδύνατη, αυτό το ξέρει μόνο ο γιατρός μου κ' εγώ. Λιποθύμησα στη Χωροφυλακή. Είμαι κ' εγώ άσθενής εδώ, όπως κ' εσείς...

Μια νοσοκόμος ήθελε να πάρει τον Σαρπαντιέ. Γέλασε όταν του είπε πως η ώρα του είχε περάσει.

—Δεν είναι ο άσθενής που χρειάζεται ανάπαυση, είπε, αλλά ο επισκέπτης! Λοιπόν, σάς ευχαριστώ, κύριε... 'Επρεπε να θεσπίζατο κανείς σάς για να τελειώσει η έρευνα για τον Μπρούνο Χάιντλερ. 'Όσο για μένα, ήμουν πάρα πολύ κοντά του συναισθηματικά... 'Ο κόσμος ανήκει σε ψυχρούς επαγγελματίες όπως εσείς κι ο Χάρολντ Γώσερ... 'Αντίο, κύριε!

Τί ήταν αυτό που είχε πει ο Σαρπαντιέ προηγουμένως; Δεν καταλάβαινε τον εαυτό του... 'Ωστε αλήθεια, ο Τέντ φαινόταν στον επιθεωρητή σαν ένας ψυχρός επαγγελματίας; Σκέφτηκε πως αυτό ήταν άνοητο: 'Ο Ντάντ το ήξερε πολύ καλά...

Καθώς καθόταν στην ήλιόλουστη θεράντα, ο Τέντ σκέφτηκε πως ήταν ένας άνθρωπος, που του άρεσε να μπλέκεται σε δύσκολες υποθέσεις. Αυτό δεν ήταν ούτε καλό ούτε κακό. 'Απλώς έτσι ήταν... Αυτός ήταν ο λόγος, ίσως, που είχε κερματίσει τόσον καιρό από την ιδέα μιας Μπάριμπαρ, που στην πραγματικότητα δεν υπήρχε ποτέ, που δεν είχε υποψιαστεί ποτέ τις άπιστες της γυναίκας του, που στά δεκά χρόνια του γάμου του δεν είχε καταλάβει ποτέ πως η ανάγκη της να σκανδαλλίσει τους ανθρώπους ήταν, στην πραγματικότητα, μια έπαισιμη ανάγκη να σκανδαλλίσει τον εαυτό της...

Σαρκαστικά ανακάλυψε. Μια εικόνα είχε ξαναγυρίσει στο μυαλό του. Ξαναείδε τον Χάιντλερ να κοιτάει το χέρι του απειλητικά με το αυτόματο και την Μπάριμπαρ να σέρνεται σαν άρνηκη καύλα στην άγκαλιά του Βόλτεκ...

'Αναστροφή, άρπάζοντας τα κάγκελλα της θεράντας. 'Η Μπάριμπαρ ήταν νεκρή... να επισκέπτεται.

Σκέφτηκε πως θα ήταν η Σούζυ. 'Επρεπε να είναι η Σούζυ. Δεν μπορούσε να είχε έρθει πιο γρήγορα. Είχε περάσει πολύ δύσκολη στιγμή, ιδιαίτερα στο τέλος, κ' εκείνος άποτελούσε μέλος των στιγμών αυτών. 'Αλλά τώρα ήταν εδώ... 'Όμως, δεν ήταν η Σούζυ. 'Ηταν ο Τόμμυ Γκραϊνλινγκ.

Εσπίασαν τα χέρια. 'Ο Γκραϊνλινγκ ήταν πολύ σοβαρός και πολύ ευχαριστημένος με τον εαυτό του.

—Πότε θα σάς βγάλουν τους επιδέσμους;

—Απόψε.

—Περιμένουν πως θα έχης καμιά φασαρία με τα μάτια;

—'Ο γιατρός νομίζει πως δεν είναι τίποτε... Θα χρειαστεί ίσως να φορέσω μαύρα γυαλιά για μια - δυό εβδομάδες, μα αυτό θα είναι όλο.

—Τότε τα πράγματα κανονίζονται. Οι αντιπρόσωποι του Τύπου θά'ρθουν απόψε. Μήπως έχεις καμιά αντίρρηση;

—Δεν σε καταλαβαίνω...

—Κρατήσαμε την υπόθεση μυστική τρεις μέ-

ρες. 'Η μάλλον, τη κράτησε μυστική η 'Τηρησία Πληροφοριών. Περιμέναν εντολή από τους ανθρώπους τους στο Λάνγκελντ. 'Η απόφαση είναι πως η 'Αμερικανική 'Τηρησία Πληροφοριών χρειάζεται τη δημοσιότητα αυτή τη φορά. Ίδως θα σου φαινόταν, να γίνης ένας ήρωας;

—'Αν ήξερα πως είναι, ίσως θα μπορούσα να σου πω, είπε ο Τέντ.

—Θα δεχτής πρώτα τους ανθρώπους του Τύπου, απόψε.

—Δεν έννοω αυτό, έννοω πως είναι ή κατάσταση στην Μπαρσελονέτ.

—Στο διάβολο ή Μπαρσελονέτ, είπε ο Γκραϊνλινγκ χαρούμενα. Οι άνθρωποι μας έπασαν τον φόν 'Επτι στο Μιλάνο, την στιγμή που έτοιμαζόταν να πάει ένα αεροπλάνο για την Βηρυτό. Δυό από τους σωματοφύλακες του συνελήφθησαν στο λιμάνι της Μασσαλίας. 'Ενας Γερμανός γιατρός ήρθε αεροπορικά από το Μόναχο για να έμεινι πως ο Χάιντλερ είναι τρελλός, αλλά η 'Αμερικανική 'Τηρησία Πληροφοριών και οι άνθρωποι του Δουντβίχμπουργκ ισχυρίζονται πως είναι τόσο καλά στά λογικά του, όσο και τότε που χτυπούσε τους κρατούμενους με το μαστίγιό του στο Νταχάου. 'Ο φόν 'Επτι θα δικαστεί για τον φόν του Χάρολντ Γώσερ, το ίδιο και ο Χάιντλερ. Αυτός ο τελευταίος δεν σταμάτησε να μιλά. 'Αποκάλυψε, λόγω χάρη, το μέρος όπου είχε το πτώμα ενός Μεξικανού, ονόματι Σάντσεζ ντέλ Ρίσκο. Τό θόρκαν. Οι άνθρωποι μας νομίζουν πως το παραλήρημα του Χάιντλερ είναι μέρος του σχεδίου του να προφασιστεί τον τρελό. 'Εμεινε λίγη ώρα μαζί με τον γιατρό από το Μόναχο, και έπειτα άρχισε να κάνει πως ο Μουσσολίνι πάνω στον εξώστη. 'Αλλά δεν νομίζομε πως το κόλπο του θα πιάσει...

—'Η γυναίκα μου είναι νεκρή, δεν είν' έτσι; ρώτησε ο Τέντ.

—Δέχτηκε δυό σφαίρες στο στήθος, είπε ο Τόμμυ Γκραϊνλινγκ. Δεν πρόλαβε να καταλάβει τί την χτύπησε. Μου είπαν πως ο μεγαλόσωμος Πολωνός πήγε στην χωροφυλακή κρατώντας την στην άγκαλιά του, και δάκρυα έτρεχαν στο πρόσωπό του. Δεν χρειάστηκε να μεταχειριστούν καμιά πίεση γι' αυτόν. Δεν δίνει πενήναρα για τίποτε. 'Ηρθε αεροπορικά μαζί με τον αρχηγό της 'Ασφαλείας της Λά Ροσέλ, και σε πέντε λεπτά ή Βόλτεκ μās είπε πως εκείνος ήταν που σκότωσε τον ταγματάρχη Χάμιλτον. Βέβαια, ήταν ένα άτυχμα, δεν ήθελε να τον σκοτώσει, αλλά είχε κάνει την διάρρηξη του σπιτιού και έτσι δεν παύει να είναι έγκλημα... Τί θα συμβεί στον Βόλτεκ είναι εύκολο να το μαντέψης. Νοιώθω κάποιον όλο γι' αυτόν...

—Τό ίδιο κ' εγώ, είπε ο Τέντ.

Λυπάμαι και σένα, επίσης, φίλε, είπε ο Γκραϊνλινγκ και ή φωνή του ήταν πάλι γεμάτη ένθουσιασμό. 'Τηρηξες ένας μυστηριώδης άνθρωπος επί τρεις μέρες, και τώρα οι άνθρωποι του Τύπου θα χυμύξουν σαν μέλισσες επάνω σου. Πές καμιά καλή λέξη για τον αγαπητό Ντάντ, αλήθεια... Την χρειάζεται, και μπορεί να σου φανή χρήσιμος.

—'Ο Τέντ θύμωσε μια στιγμή με την ελαφράδα που υπήρχε στην φωνή του Γκραϊνλινγκ, όσπου κατάλαβε πως δεν έννοουσε τον Χάρολντ Γώσερ, αλλά την 'Αμερικανική 'Τηρησία Πληροφοριών.

—Συνήθως δεν παίρνουν ανθρώπους έτσι, εξακολουθώσε ο Γκραϊνλινγκ, αλλά υπάρχει ή πληροφορία, πως αν θέλεις μια δουλειά με τον Ντάντ, μπορείς να την έχεις. Τους έχεις εντυπωσιάσει. Μήπως μπορείς να σε καλωσορίσω από τώρα;

—Δεν ξέρω, είπε ο Τέντ. 'Αφού τους να κάνουν πρώτα την προσφορά τους. (Περιέμενε. 'Ο Γκραϊνλινγκ δεν είχε τίποτα). Μήπως, χμ, μήπως με γυρεύει κανείς;

—Μά σου είπα!

—'Όχι, έννοω την κόρη του Σάντσεζ...

—Διάβολε, δεν ξέρω, απάντησε ο Γκραϊνλινγκ. Τρέχω όλο αυτό το διάστημα σαν τρελλός... 'Αλλά κι αν σε γύρευε δεν θα μπορούσε να σε βρει. Κανείς δεν θα μπορούσε να σε βρει...

—Εσπίασαν τα χέρια κι ο Γκραϊνλινγκ υποσχέθηκε να ξαναγυρίσει μαζί με τους ρεπόρτερς. Φαν-

ταζόταν πως ο Τέντ θα χρειαζόταν κάθε δυνατή βοήθεια...

—Βγάλαν σιγά - σιγά τους επιδέσμους. 'Ο Τέντ έννοιωσε δροσερό το πρόσωπό του. Δεν πο-
νούσε.

—Μπορείτε να δήτε τίποτε; ρώτησε ο για-
τρός.

—'Ενα φως. 'Ενα μικρό φως, αυτό είναι όλο.

—Θαμιάσια, είπε ο γιατρός. Τώρα μετακινώ
το φως. Μπορείτε να μου πείτε προς ποιά κατεύ-
θυνση;

—Προς τ' άριστερά, είπε ο Τέντ.

—Θαμιάσια. Τώρα, άνοιξτε τα μάτια σας
διάπλατα.

—'Ο Τέντ έννοιωσε την ανάσα του γιατρού στο
πρόσωπό του.

Τό φως ήταν πιο δυνατό, πρώτα στο δεξί
του μάτι, κ' έπειτα στ' άριστερό. Κατόπιν απο-
μακρύνθηκε και τό σκοτάδι γύρω από τον Τέντ
έγινε γκριζο. Μπορούσε να δει το κεφάλι του για-
τρού και τό χέρι του, που πηγαινοερχόταν δυσδιά-
κριτα.

—'Ο γιατρός έφυγε, αφήνοντας ικανοποιημένα
επαφώνηματα. 'Η νοσοκόμος μπήκε μέσα με τό
δειπνο του Τέντ.

—Μπορώ ν' άνοιξω λιγάκι τα παραθυρόφυ-
λα, αν ο κύριος τό επιθυμεί...

Όταν τ' άνοιξε, μπόρεσε να δει τις άκτινες
του άπογευματινού ήλιου να πλημμυρίζουν τό δω-
μάτιο. 'Ηταν μια παχουλή γυναίκα, με ροδαλό
πρόσωπο και μικρό στόμα.

—'Ο Τέντ έφαγε σαν αυτόματο. Τό φαγητό ή-
ταν γαλλικό, και στη Γαλλία, ακόμα και τό νο-
σοκομειακό φαγητό είναι καλό, αλλά σχεδόν δεν
καταλάβαινε τί έτρωγε. 'Η νοσοκόμος τον κοιτά-
ζε χαμογελώντας. Καταλάβαινε από τον τρόπο
που χειριζόταν τό μαχαίρι και τό πειρούνι, πως ή
δρασή του ξαναγύριζε σιγά - σιγά.

Δεν μπορώ να την κατηγορήσω, σκέφτηκε ο
Τέντ... Δεν μπορώ να την κατηγορήσω την Σούζυ...
'Όλα έγιναν τόσο γρήγορα και ασφαλώς ο ηχη-
κός κλονισμός θα ήταν μεγάλος γι' αυτήν. Κάθε
φορά που θα σκέπτεται τον άνθρωπο που δεν ή-
ταν πατέρας της, θα σκέπτεται και μένα. Πρέπει
να γυρίσω πίσω στην οικογένειά της. Χαίρομαι
που είχε την λογική να τό καταλάβει. Θα συνέρθη
πολύ πιο γρήγορα αν δεν με ξαναβεί ποτέ πάλι...

—'Ενα κουνούρι άντίχτησε στον διάδρομο κ' ή
νοσοκόμος βγήκε. 'Ο Τέντ την είδε να φεύ-
γη. Στην πόρτα, ή παχουλή σιλουέτα της είχε
γίνει θολή, σά να την έβλεπε μέσα από νερό. Ξα-
ναγύρισε σε λίγο και μπορούσε να την βλέπει πιο
καθάρά τώρα.

—'Ο δρ Μορώ είναι πεπεισμένος πως ή δρασή
σας θα είναι έντελώς φυσιολογική σε λίγες μέ-
ρες...

—'Ο Τέντ κούνησε τό κεφάλι του καταφατικά.
'Εκείνη πήρε τον δίσκο.

—'Ο φίλος σας είναι εδώ. 'Ο κύριος Γκραϊν-
λινγκ.

—Μαζί με τους δημοσιογράφους;

—Θα έρθουν σε λίγο. Θα δήτε τον κύριο Γκραϊ-
νλινγκ τώρα;

—Ναι, είπε ο Τέντ.

Δυό σιλουέττες στάθηκαν στην πόρτα. 'Ο Τέντ
διέκρινε κάτι που του φαινόταν σαν μαύρες κη-
λίδες γύρω από τα μάτια του Γκραϊνλινγκ. 'Ηταν
τά γυαλιά του με τον μαύρο σκελετό.

—'Η παχουλή νοσοκόμος, που στεκόταν κοντά
στο κρεβάτι, ήταν όλο χαμόγελο.

—'Ο Γκραϊνλινγκ μπήκε μέσα στο δωμάτιο άρ-
γά. 'Η μικρή σιλουέτα στο πλευρό του έτρεξε.
Κάθισε στην άκρη του κρεβατιού και κοίταξε
πολύ σοβαρά τον Τέντ για ένα λεπτό. 'Επειτα έ-
κείνο τό χαμόγελό της άρχισε από τό μάτια της
και φώτισε όλόκληρο τό πρόσωπό της, καθώς έ-
σκυψε από πάνω του κ' είπε:

—'Εχουν καμιά αντίρρηση που ήρθα κοντά
σου;

ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ

Τό π ρ ω τ ο όνομα για τους πιστούς του άστυνομικού μυθιστορήματος...

Στό τ ε λ ε υ τ α ί ο της βιβλίο, που προσφέρει μιὰ σ υ ν τ α ρ α κ τ ι κ ή
π λ ο κ ή... με πλαίσιο τό σημερινό Λονδίνο...

«ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ»

(Άποκλειστικότης (Ε ι κ ό ν ω ν) για την Έλλάδα)

«'Είπε... ότι θέλει να σάς δει, γιατί... ν ο -
μ ί ζ ε ι ότι έχει διαπράξει ένα έγκλημα...»
'Ο Πουαρώ άπόρησε:
«Νομίζεις; Δεν ξέρεις;»

χονδρό, φαρδύ πουλόβερ. 'Ο Πουαρώ είχε σαν
πρώτη αντίδραση την διάθεση να την χάσει σε
ένα μπάνιο...»

«'Η επισκέπτριά του ήταν γύρω στα είκοσι.
Μακριά, άκατάστατα, ξανθά μαλλιά... Πελώ-
ρια πράσινα μάτια, ντυμένη με την στολή της
γενεάς της. Μαύρες μπότες, στενή φούστα,

«'Υποίτοι τύποι... Στενά πέτσουνα παντελό-
νια, βελούδινο γιλέκο και μακριά, κατσαρά,
κασταγά μαλλιά, που του έπεφταν έως τους ώ-
μους...» Έμοιαζε έξωτικός, επικίνδυνος και
ώραίος...

«ΤΡΙΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ»

ΣΤΟ

τό μυστήριο, τό έγκλημα παρασύρει τον ψυχραιμο Πουαρώ, από τά καλ-
λιτεχνικά καταγώγια, όπου κρύβονται οι σύγχρονοι άμαρτωλοί, ως τις
άντικάμαρες τών ψυχιάτρων, όπου τά θύματά τους προσπαθούν να ξα-
ναβρούν τον εαυτό τους...

'Από τό επόμενο τεύχος στις

EIKONES

Μιά νέα συγγραφέας, η Λούλα 'Αναγνωστάκη, επιβάλλεται στην ελληνική σκηνή με την προσφορά της

Η ΜΟΝΑΞΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣ

Η Β. ΖΑΒΙΤΣΙΑΝΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΕΙ ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΣΑΝ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ ΤΗΣ «ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣ».

Πράγματι, ανεγνωρίσθη από όλους ότι στην «Συναναστροφή», που έχει για θέμα την μοναξιά, την έλλειψη ψυχικής επικοινωνίας μεταξύ των σημερινών ανθρώπων, το άγχος και τις ελπίδες τους, την σκληρότητα και την βία, και που ίσως αποτελεί τεθλασμένη ανάγνωση σε φιλόδοξες άφετηρίες και ικανοποιητικά ή μέτρια τέρματα, η 'Αναγνωστάκη κατάρθωσε με μέσα λιτότατα να δώσει δραματικές καταστάσεις γνήσια συγκινητικές, χαρακτήρες πετυχημένους, στιγμιότυπα με βάθος και έκταση.

Γεννημένη στη Θεσσαλονίκη, αδελφή του ποιητή και κριτικού Μανώλη 'Αναγνωστάκη, σύζυγος του ηθοποιού και σκηνοθέτου Μηνά Χρηστίδη, είναι εγκατεστημένη από χρόνια στην Αθήνα. Εύρύτερα έγινε γνωστή με τα τρία μονόπρακτα, που με γενικό τίτλο «'Η πόλη» παρουσίασε, στοργικό και πρωτοπόρο το «Θέατρο Τέχνης» του Καρόλου Κούν. Δεν ήταν, όμως, αυτή η αρχή της συγγραφικής σταδιοδρομίας της Λούλας 'Αναγνωστάκη.

—Ξεκίνησα, μάς λέει, από σε-νάριο. Μ' ενδιαφέρει πολύ ο κινηματογράφος, αλλά, τελικά, έπει-δη είναι δύσκολο να γίνω μία ταινία όπως την θέλει ο συγγραφέας και έπειδη το σενάριο δεν είναι είδος αυτοτελές που να μπο-ρή να μείνει αν δεν γυρισθεί ται-νία, δοκίμασα να γράψω θέατρο. Βρήκα, άλλωστε, ότι με έκφρά-ζει περισσότερο το θεατρικό εί-δος. Έγραψα ένα τρίπρακτο σαν άσκηση μάλλον και, μετά, την «Πόλη», τα γνωστά τρία μονό-πρακτα. 'Ακολούθησε η «Συνανα-στροφή» και ένα άλλο τρίπρακτο, που έχει προσωρινό τίτλο «Το ά-πόγευμα των ξένων», και που θα παρουσιασθή από το «Θέατρο Νέας 'Ιωνίας».

—Πώς ξεκινά μέσα σας ένα έργο;

—Ένα έργο ξεκινά από ό,τι-δήποτε. Μιά ανθρώπινη σχέση, έ-να πρόσωπο, μία ιδέα. 'Από κάτι που έγινε την ίδια στιγμή ή πριν από χρόνια ή και που δεν έγινε ποτέ. 'Ολ' αυτά, όμως, δεν έ-χουν ουσιαστική σημασία γι' αυ-τό που τελικά θα γραφή. Είναι ά-φορμες απλώς, που θα θέσουν σε

κίνηση ένα έσωτερικό μηχανισμό. Το γεγονός ότι βλέπω ένα ζητιάνο στο δρόμο δεν θα με κάνει να γυρίσω στο σπίτι μου για να γράψω ένα έργο με θέμα την φτώ-χεια. 'Αν έχω μέσα μου το βίω-μα αυτό, αν το πρόβλημα μ' έξη άπασχολήσει, το έργο θα βγίη και χωρίς τον συγκεκριμένο έρεθισμό. Το αντίθετο θα ήταν θεματογρα-φία και επιπολαιότητα. Μέσα στον συγγραφέα υπάρχει ένας συγκροτημένος πυρήνας αντίλη-ψης του κόσμου, σε μία εξέλι-κτική ρευστότητα φυσικά και ά-πό τον όγκο αυτού του έσωτερι-κού υλικού άντλει συνεχώς. Δεν υπάρχουν «θέματα» για τον συγ-γραφέα. 'Υπάρχουν προφάσεις θεμάτων για να ξεδιπλώση τον έ-σωτερικό του κόσμο, αυτό που ουσιαστικά έχει να πη και αντι-κειμενικοποιώντας τον να επιδιώ-ξη να τον διασταυρώση με την δεκτικότητα του θεατή — του συνανθρώπου του.

—Τί θελήσατε να πητε με την «Συναναστροφή», όπου όκτω, σχε-δόν άγνωστα μεταξύ τους πρόσωπα, που δεν έχουν καμμία ψυχική επαφή, ξενυχτούν, χωρίς να το ξέρουν, πα-ραμονή Πρωτοχρονιάς, μία νεκρή;

—Μη μου θέτετε μία τόσο ά-μεση ερώτηση. Με κίνδυνο να παρεξηγηθώ, να κατηγορηθώ ότι δεν ξέρω τί γράφω, δεν θα μπο-ρέσω να σας άπαντήσω. Γιατί δεν θα μου ήταν δυνατό να συνο-ψίσω σε μία φράση ή και περισ-σότερες το «νόημα» ή το «ήθικό δίδαγμα» του έργου μου σαν να συνέτασσα ένα επίγραμμα. Κι ούτε προσπάθησα με την «Συνα-ναστροφή» να άποδείξω κάτι εκ- των προτέρων, ώστε να σας το άποκαλύψω τώρα. Νομίζω πώς σχεδόν κανένας συγγραφέας δεν θα ήθελε να έξηγησε με δυο λό-για αυτό που έγραψε. Γιατί ένα έργο πέρα από τις προθέσεις του δημιουργού του, άποκτά μία δι-κή του υπόσταση που προεκτεί-νεται συνεχώς στις συνειδήσεις των θεατών ανάλογα με την δε-κτικότητα του καθενός απ' αυ-τούς. 'Η συνόψισή του θα εσή-μαινε περιορισμό. Σε πολλούς έ-ρεσε η «Συναναστροφή», τους συγκίνησε. Και αυτό δείχνει πώς κάτι είχε να τους πη. 'Από το έργο πήρε ο καθένας ό,τι ταίρια-ζε περισσότερο στην δική του ευαισθησία, στα δικά του βιώμα-

τα, στις έμπειρίες του. Σε άλ-λους δεν έρεσε. Δεν βρήκαν τί-ποτα. Και ήταν τούτο φυσικό, συμβαίνει με κάθε έργο.

—Παρατηρήθηκε ότι τα πρόσω-πα της «Συναναστροφής» είναι νο-σηρά και η πραγματικότητα που πε-ριγράφετε άπαισιόδοξη, ζοφερή...

—Τα πρόσωπα της «Συνανα-στροφής» δεν είναι νοσηρά. Είναι δυστυχήσιμα. 'Αν φθάνουν σε έκδηλωση νοσηρότητας, καμ-μιά φορά, είναι από τον φόρτο της δυστυχίας που τα βαρύνει. Μιάς δυστυχίας αντικειμενικά νο-μίζω δικαιωμένης, αλλά, βέβαια έξωγκωμένης ύποκειμενικά, όπως συμβαίνει με όλους μας. 'Όσο για το αν η πραγματικότητα που περιγράφω είναι υπέρ το δέον ή όχι, ζοφερή, νομίζω πώς αν κοιτά-ζωμε περισσότερο κάτω από την επιφάνεια τα πράγματα δεν είναι και τόσο ρόδινα.

Η συνομιλήτριά μας θυμάται κάποια άλλη παρατήρηση της κριτικής, που βρίσκει πώς την ά-δικεί. Μας τονίζει:

—Δεν κάνω ήθογραφία. 'Υ-πάρχει μία άφαίρεση, μία συμ-πύκνωση ζωής μέσα στο κείμενο. Αυτά που παρουσιάζω δεν πρέ-πει να παίρνονται κατά γράμ-μα, σαν να έπρόκειτο για τελεί-ως ρεαλιστικό έργο.

Σκέπτεται λίγο και προσθέ-τει:

—Κάτι ακόμα θα ήθελα να πω κατηγορηματικά, μία που μου δί-νετε την εύκαιρία. 'Αρνούμαι ότι στο έργο μου κηρύσσω την άδια-φορία προς τον πλησίον μας, ό-πως έγραψε ένας κριτικός. Νομί-ζω πώς προσπάθησα να κάνω έν-τελώς το αντίθετο. Και αυτό δεν είναι μόνο δική μου γνώμη.

—Γράφετε εύκολα;

—Πολύ εύκολα. Βέβαια, δου-λεύω τα έργα στο μυαλό μου έ-πι πολύ διάστημα. Γράφω, όμως, πολύ γρήγορα, όταν τα άρχισω.

Ο λόγος έοχεται αναπόφευκτα στις δυσκολίες, τις τεράστιες δυσκολίες, οικονομικές και ήθι-κές, που συναντά ένας δραμα-τουργός στον τόπο μας:

—Παίζεται, μάς λέει η 'Ανα-γνωστάκη, με πολύ μεγάλη δυσ-κολία, γιατί υπάρχει φοβερή δυσπιστία άπέναντι στους 'Ελ-

ληνες θεατρικούς συγγραφείς. Για να υπάρξη άνθηση, όμαδική έμφάνιση 'Ελλήνων θεατρικών συγγραφέων, θα πρέπει να δη-μιουργηθή μιά τρίτη κρατική σκηνή, που θα παρουσιάξη άπο-κλειστικά έλληνικά έργα — όχι πειραματική σκηνή, για τους «φτωχούς συγγενείς»...

Πιστεύοντας και δηλώνοντας πώς είναι καμωμένη σαν όλους τους ανθρώπους, σαν όλες τις γυ-ναίκες, η 'Αναγνωστάκη άρνείται, από μετριοφροσύνη, να μιλήση για τις έξω από το θέατρο ιδέες, για τα γούστα, για τους ένθου-σιασμούς, για τις άδυναμίες της. Μένουμε, λοιπόν, στο θέατρο. Στο πολυσυζητούμενο πρόβλημα της έλληνικότητας. 'Έχει πολλά να μάς πη:

—Σήμερα, που οί νεώτεροι θεατρικοί συγγραφείς, άλλος με ταλέντο, άλλος με καλή πρόθε-ση απλώς, με έπιτυχία ή με πρόσκαιρη άποτυχία, όλοι όμως με άνησυχία, προσπαθούν, ξεπερ-νώντας τις έπιφάνειες, να μιλή-σουν για ουσίες της έλληνικής, της γύρω ζωής μας, συναντούν μία περίεργη καχυποψία, που δεν άφορά πάντα στην ποιότητα του έργου τους, αλλά στο περιε-χόμενο και στα μηνύματά του, που κρίνονται σαν «ξένα» προς την έλληνική πραγματικότητα και σαν άναμασήματα ξένων βια-μάτων. 'Όταν χρησιμοποιούμε το θαυρ και προσβλητικό έπιχείρη-μα της μη έλληνικότητας, νομίζω ότι πρέπει πάντα να έξηγουμε πώς αντιλαμβάνάμαστε σήμερα την έλληνικότητα. Γιατί, άσφα-λώς, κανείς σοβαρός άνθρωπος δεν μπορεί να ισχυρισθή πώς αυ-τή έξαντλείται στην λαϊκή γρα-φικότητα, στα μπουζούκια ή στην αίθρια του νησιώτικου τοπίου.

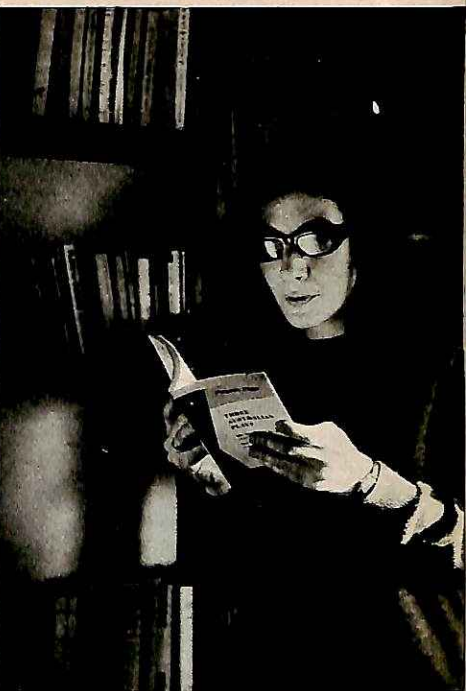
Και η 'Αναγνωστάκη συνοψί-ζει:

—'Αν ένας συγγραφέας είναι γνήσιος και αυτό που γράφει έ-χει ποιότητα, τότε μοιραία θα εί-ναι και έλληνικό, άσχετα αν δεν έχη τα έξωτερικά, ήθογραφικά στοιχεία της έλληνικότητας. 'Ας μη συγχέουμε τα έξωτερικά προ-βλήματα του 'Ελληνα με τα προβλήματά του σαν ανθρώπου.

Το «'Εθνικό Θέατρο» δίκαια ενέθαρρνε την Λούλα 'Αναγνω-στάκη και περιέβαλε την «Συνα-ναστροφή» της με όλη την στορ-γή του. Αυτή είναι η γενική δια-πίστωση, που συνοδεύεται από την όλοεθιμη εύχη το ίδιο ενδια-φέρον να έπιδειξη προς την πλευρά όλων των νέων συγγρα-φέων που έχουν ποιητικό δραμα-τικό ταλέντο και που, λιγώτερο έμπορικοί, δοκιμάζουν την έξο-ντωτική θδελυγμία του έλεύθερου θεάτρου...

—Σείς, προσωπικά, πώς αντιμε-τωπίζετε το πρόβλημα;

—Το λεγόμενο πρόβλημα της έλληνικότητας δεν με άπασχόλη-σε ποτέ. 'Ότε καν σαν έπί μέ-ρους κριτήριο με αυτοδύναμο καλλιτεχνικό βάρος, που μπορεί να ισχύση για έργα δημιουργών με προσωπικότητα. Δεν μπορού-με να ζυγίσουμε με ποσοστά έλ-ληνικότητας τον Κάλβο ή τον Σο-λωνίμο, τον Καβάφη ή τον Σεφέρη, τον Παπαδιαμάντη ή τον Σικελι-

Λ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗ: 'Αρχίζει από ένα πρόσωπο, μία ιδέα, μία σχέση.

ανό, ακόμα και τον Ξενόπουλο ή τον Παντελή Χόρν. Το πολύ να την έπιφυλάσσουμε σαν αίτημα για τους άρχαίους, όπως τους κρίνουμε από την πλευρά της γλώσσας, λ.χ., ή να την προβάλ-λουμε σαν αξίωση σε άνόητους μιμητάς και αντίγραφους ξένων προτύπων... Το γραφικό, το φολ-κlorικό, το κάπως τουριστικό, που συγκροτούσαν την τρέχουσα έννοια της «έλληνικότητας», δεν άρκούν για να διασώσουν ένα ά-ψυχο κατασκευάσμα. 'Η λεγόμε-νη έμμονή στην ντόπια παράδο-ση, δεν άδηγεί, τις περισσότερες φορές, παρά σε ένα στείορο φορ-μαλισμό. 'Ένας 'Ελληνας συγ-γραφέας, όταν έχη κάτι να πη, θα το πη σαν 'Ελληνας συγγρα-φέας. Δεν μπορεί να το πη δια-φορετικά, όπως ένας Γάλλος θα μιλήση πρώτα σαν Γάλλος. Αυ-τή η ειλίκονιιά του, ή χωρίς προ-γραμματισμένη πρόθεση, ή έν-στικτώδης και βαθειά ειλίκονιία είναι η έλληνικότητά του.

Και η 'Αναγνωστάκη συνοψί-ζει:

—'Αν ένας συγγραφέας είναι γνήσιος και αυτό που γράφει έ-χει ποιότητα, τότε μοιραία θα εί-ναι και έλληνικό, άσχετα αν δεν έχη τα έξωτερικά, ήθογραφικά στοιχεία της έλληνικότητας. 'Ας μη συγχέουμε τα έξωτερικά προ-βλήματα του 'Ελληνα με τα προβλήματά του σαν ανθρώπου.

Το «'Εθνικό Θέατρο» δίκαια ενέθαρρνε την Λούλα 'Αναγνω-στάκη και περιέβαλε την «Συνα-ναστροφή» της με όλη την στορ-γή του. Αυτή είναι η γενική δια-πίστωση, που συνοδεύεται από την όλοεθιμη εύχη το ίδιο ενδια-φέρον να έπιδειξη προς την πλευρά όλων των νέων συγγρα-φέων που έχουν ποιητικό δραμα-τικό ταλέντο και που, λιγώτερο έμπορικοί, δοκιμάζουν την έξο-ντωτική θδελυγμία του έλεύθερου θεάτρου...

Βαγγέλης Ψυρράκης

ΑΛΥΣΟΔΕΜΕΝΗ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΠΡΟΧΕΙΡΟ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΟ ΤΡΑΠΕΖΙ Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΑΣΘΕΝΗΣ ΚΟΙΜΑΤΑΙ ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΑΝΟΙΧΤΑ, ΕΝΩ ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΚΑΝΟΥΝ ΤΗΝ... ΕΠΗ ΕΠΕΜΒΑΣΗ ΣΤΟ ΠΟΔΙ ΤΗΣ

Έδω υ' Ευεί

Από ένα σκυλάκι...

...κρατούσαν οι Μπάρτον φθάνοντας στο Παρίσι, πριν από λίγες ημέρες. Η Λίζ, διατηρώντας ακόμη την άτμηλητη κόμμωση της Βιρτζίνια Γούλφ, έκανε μία έντυπωσιακή εμφάνιση στο πλευρό ενός γλυκύτατου και περιποιητικού Ρίτσαρντ Μπάρτον. Η διάσημη «στάρ» βρίσκεται τώρα σε μία περίοδο γενικής ευφορίας και καταστρώνει μεγαλεπήβολα σχέδια για τις μελλοντικές καλλιτεχνικές εξορμήσεις ποιότητας που θα κάνει. Περί αυτών όμως τηρεί απόλυτη σιγή ασφαλείας...

μεγάλες εγχειρήσεις. 'Αλλά, μαζί μ' αυτά, υπήρχαν και μερικές κονδρές αλυσίδες, που κρατούσαν την Πούσυ καθηλωμένη στο τραπέζι και ακίνητη, γιατί κανείς δεν θα μπορούσε να προβλέψει τις αντιδράσεις του θηρίου, αν ζυγνούσε εξαγριωμένο από τον πόνο. 'Ο θηριοδαμστής της, ο Μπουλιόν, ήταν παρών και επέδρασε στα μέτρα ασφαλείας.

Όταν τέλειωσε η επέμβαση, η τίγρις μετεφέρθη στο κλουβί της, με δεμένο το πόδι. Περιμέναν όλοι τις μετεγχειρητικές αντιδράσεις της, όταν θα άρχιζε να συνέχεται από την νάρκωση. Την άλλη μέρα η Πούσυ είχε ανακτήσει όλες τις αισθήσεις της και άρχισε να ξεκιζή με τα δόντια της τους επιδερμικούς. Οι γιατροί έκριναν ότι αυτό ήταν καλή ένδειξη. Το ζώο αντιδρούσε φυσιολογικά, είχε ανακτήσει τις δυνάμεις και εξεδήλωνε τα ένστικτά του. Δεν μπορούσε, βέβαια, να κινηθεί, γιατί το πόδι του ήταν πληγωμένο και δεν είχε νύχια. Όλα πήγαν πολύ καλά, αλλά η επιτυχία της επεμβάσεως θα φανή την πρώτη μέρα που η Πούσυ θα εκτελέσει πάλι το νούμερό της πάνω στην πίστα του τσίρκου Μπουλιόν.

Η Πούσυ ήταν άτυχη. 'Αν και κάθε δράδυ έδωγαν οάν πραγματική θεντέττα και εισέπραττε χειροκροτήματα, όταν έκτελούσε το νούμερό της στο τσίρκο Μπουλιόν, στην ζωή της υπήρχε άτυχη, όπως όλοι οι αστέρες. Γνώρισε την επιτυχία μαζί με τον ιδιοκτήτη του τσίρκου, τον Μπουλιόν, και πέρασαν μαζί στην τηλεόραση, σε προγράμματα που είχαν μεγάλη επιτυχία. 'Η Πούσυ ήταν μία νέα τίγρις, τεσσάρων μόλις χρόνων, έξυπνη, χαριτωμένη, δυνατή, φιλάρεσκη, με τον αέρα της σκηνής, την άγωγή των προβολών και της δημοσιότητας.

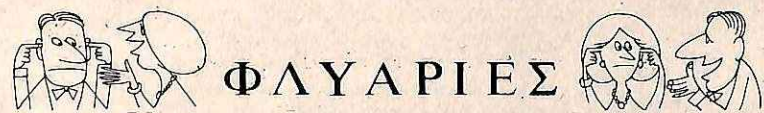
Ξαφνικά, η Πούσυ αρρώστησε, έχασε την διάθεσή της, έγινε θαρύχη και δυσκίνητη. Οι γιατροί, που εκλήθησαν, διαπίστωσαν μία σοβαρή αρρώστια. 'Η φλεγμονή, κάτω από τα νύχια του δεξιού της πέλματος, δεν ήταν μία απλή μόλυνση, αλλά κάτι σοβαρότερο: οστεομυελίτις. Για να σωθή η Πούσυ έπρεπε να γίνει άμέσως εγχείρηση. Και, όπως ήταν φανερό, η επέμβαση σε μία τετράχρονη τίγρι δεν είναι τόσο εύκολο πράγμα, όπως η εγχείρηση σ' ένα κομψό γατάκι.

Άρχισαν άμέσως οι προετοιμα-

σίες, και η εγχείρηση έγινε μέσα στο τσίρκο Μπουλιόν. Χειρουργός ο κτηνίατρος Μισέλ Κλάιν, με δυο ειδικούς βοηθούς.

Η προετοιμασία ήταν αρκετά δύσκολη. Μία ένεση στην άρρωστη, για να καμάρει και να κοιμηθεί λίγο. 'Αργότερα, τράβηξαν τα κάγκελλα του κλουβιού της και ο αναισθησιολόγος βοηθός της έκανε μία ενδοφλέβια ναρκωτική ένεση. Όλα αυτά δεν είναι τόσο απλά, όταν η αρρωστη είναι μία τίγρις εκνευρισμένη. Μία δεύτερη νάρκωση έφερε το αποτέλεσμα που ήθελαν, και τότε έσυραν την Πούσυ στο χειρουργικό τραπέζι, που είχαν εγκαταστήσει μέσα στο τσίρκο. Έπρεπε να εξασφαλίσουν στην Πούσυ ένα πολύωρο ύπνο και τέλεια νάρκωση.

Ο δρ Κλάιν άρχισε την εγχείρηση. Αφάρωσε τα νύχια από το δεξιό της πόδι και προχώρησε να καθαρίσει το κόκκαλο. 'Η επέμβαση κράτησε πέντε ώλεόλεπες ώρες. Είχαν προβλεφθεί όλα τα ενδεχόμενα: Μία φιάλη με δαυγόνο, για την περίπτωση που η Πούσυ θα είχε δύσπνοια, συμπληρωματικά αναπνευστικά, καρδιοτονωτικά και άλλα ιατρικά μέσα, που χρησιμοποιούν στις

ΦΛΥΑΡΙΕΣ

Τέσσερα... πουκάμισα τον χρόνο, τρία ζευγάρια παπούτσια και ένα μαντήλι κάθε 4 χρόνια, ένα καπέλλο κάθε 5 χρόνια κ' ένα ζευγάρι γάντια κάθε 8 χρόνια λειώνουν οι Γάλλοι κατά μέσον όρο, σύμφωνα με την 'Εθνική Στατιστική 'Υπηρεσία τους. Σύμφωνα με τα στατιστικά αυτά στοιχεία, πάντοτε, οι αγρότες αγοράζουν ένα κοστούμι κάθε 4 χρόνια, οι εργάτες κάθε 3 και οι επαγγελματίες τρία κοστούμια τον χρόνο!

Τρίχρωμα... παπούτσια θα γεμίσουν το καλοκαίρι τις διτρίνες. Πράσινα, κίτρινα και κόκκινα ή μαύρα, γαλάζια και πορτοκαλί. Είναι η τελευταία μόδα που λάνσαρε ο Ροζέ Βιβιέ για τον 'Υ6 Σαίν Λωράν και κυκλοφόρησε εύρύτατα ή γνωστή φίρμα «Μπαλλύ».

Ορισμός... για την Ούρσουλα 'Αντρες: «Το ωραιότερο μνημείο της έλβετικής αρχιτεκτονικής».

Δύο... εκατομμύρια πσεέτες (1.000.000 δρχ.) πρόστιμο θα ήταν υποχρεωμένος να πληρώσει ο υπ' αριθ. 1 ταυρομάχος της 'Ισπανίας, 'Ελ Κορδομπές, αν επέμενε στην άρνησή του να ξαναεμφανισθί στην

άρενα. Την απόφαση αυτή είχε πάρει ο Μανουέλ Μπενιτέθ, όπως είναι το πραγματικό του όνομα, έπειτα από κάποιο προφητικό όραμα, που τον είχε ταράξει την 1η Φεβρουαρίου.

Αθηναϊκές... κολλεξιόν. Την έναρξη έφέτος έκανε ο Γαλάτης, που έδειξε προχθές τα ύφανά του στις ξεναγούς. 'Η Φινδάνη συνεχίζει σήμερα στο «Πολύμρα μπήτς» της Γλυφάδας. Στις 20 του μηνός αναμένεται με πολύ ενδιαφέρον ή επίδειξη του οίκου Τσούχλου, ενώ στο τέλος Μαρτίου ο Κρίτσας θα παρουσιάσει την συλλογή του συγχρόνως με την επίδειξη στην Ν. 'Υόρκη (για τον χειμώνα 1968). Στις 3 'Απριλίου ο Μαυρόπουλος επιφυλλάσει εκπλήξεις. Τέλος, για το πρώτο δεκαήμερο του 'Απριλίου αναγγέλλει την κολλεξιόν του ο οίκος Τσασπινέλλη.

Τον σκούφο... του χιονάνθρωπου, που του έφτιαξαν οι γονείς του έφαγε ο Λωράν (δυόμισι χρόνια), γιός του Σασά Ντιστέλ! 'Η εξέγηση: 'Ηταν φράουλες, καρφωμένες στο χιόνι.

ΤΟΥ ΦΡΕΝΤΥ ΓΕΡΜΑΝΟΥ

ΠΟΙΟΣ είναι ο μεγάλος έχθρος της ελληνικής Τί - Βί; Η απάντηση μπορεί να δοθεί με μία φράση: 'Ο έχθρος της είναι οι συμπώσεις. Είναι θύμα των συμπώσεων. Την κυνηγούν οι συμπώσεις και δεν την αφήνουν να αναπνεύσει. Ούτε καν να γεννηθεί...

Επί μία δεκαετία περιφέρονταν η ληξιαρχική πράξη της γεννήσεώς της από χέρι σε χέρι, από ύπουργό σε ύπουργό, από αρμόδιο σε αρμόδιο. Και επί μία δεκαετία, κανείς δεν τολμούσε να υπογράψει μία απόφαση, ένα έγγραφο, μία πράξη, που θα έδινε ζωή στην ελληνική τηλεόραση.

Καί, τέλος πάντων, λέει ο θρύλος, κάποτε ο Καραμανλής 'τό αποφάσισε. 'Η σχετική απόφαση θα άπογραφόταν στις έπτά 'τό θράδυ. 'Αλλά 'τό ίδιο απόγευμα ο Καραμανλής παραιτήθηκε, λίγες ώρες, ίσως λίγα λεπτά πριν από την ώρα μηδέν της Τί - Βί.

Ήταν η πρώτη σύμπτωση.

Εφυγε ο Καραμανλής, ήρθε ο Παπανδρέου. Πάλι οι γνωστοί δισταγμοί, οι γνωστές καθυστερήσεις, τα γνωστά εμπόδια. Και τελικά, ο Παπανδρέου απέφασε ότι τον 'Ιούλιο του '65 θα ρυθμιζόταν 'τό θέμα της Τί - Βί. 'Αλλά αντί να ρυθμισθεί 'τό θέμα της Τί - Βί απορρυθμίστηκε η κυβέρνηση — όπως θα θυμούνται οι παλαιότεροι...

Ήταν η δεύτερη σύμπτωση...

Εφυγε ο Παπανδρέου, ήρθε ο Στεφανόπουλος. (Για τους Άλδους, που ήρθαν και έφυγαν ενδιάμεσως, δεν γεννᾶται θέμα). 'Αλλά ο Στεφανόπουλος, δεν ήτον, βέβαια, ο άνθρωπος, που θα αποφάσιζε κάτι που δεν είχαν αποφασίσει ο Καραμανλής ή ο Παπανδρέου. Και 'στό κάτω

κάτω, ένας πρωθυπουργός με πλειοψηφία ενός δουλευτού δικαιούται να είναι προληπτικός. 'Ο Καραμανλής και ο Παπανδρέου είχαν πέσει 'στό κατώφλι της τηλεόρασης: Φτού, κακά, λοιπόν. Και η τηλεόραση έτέθη υπό απαγόρευση — τουλάχιστον επίσημα. Γιατί άνεπισημα, είχε αρχίσει να υπάρχει από τις 23 Φεβρουαρίου 1965: «Πειραματικός». 'Στό μαγικό αυτό επίρρημα χρωστούμε ότι έχουμε σήμερα τηλεόραση — την όποια τηλεόραση έχουμε...

ΠΟΤΕ θα υπογράψετε, κύριε πρόεδρε, την απόφαση για την τηλεόραση;» είχε ρωτήσει τον κ. Στεφανόπουλο ένας φίλος του, λίγον καιρό πριν από την πτώση. Και εκείνος είχε απαντήσει με αφοπλιστική ειλικρίνεια: «Ποτέ!». 'Αναλυτικότερα, η θεωρία Στεφανοπούλου ήταν η εξής:

1 'Η κυβέρνηση είναι ένας καρδιοπαθής.

2 'Η τηλεόραση μπορεί να είναι ένας επικίνδυνος κλονισμός για την υγεία της.

3 'Αρα η κυβέρνηση πρέπει να μην αγγίξει την τηλεόραση.

Και δεν την άγγιξε. 'Ανέθεσε απλώς σ'τον κ. Νόθα να μελετήσει 'τό θέμα. Και στην δεύτερη συνεδρίαση ο κ. Νόθας υπέστη καρδιακή προσβολή — και όλα πήγαν περίπατο.

Ήταν η τρίτη σύμπτωση...

—Τί γίνεται με την τηλεόραση; ρώτησε στις 19 Δεκεμβρίου του '66 ο κ. Μπιστοτάκης τον κ. Γεωργίου — αρμόδιο, τότε, ύπουργό.

—Τίποτε, απάντησε ο αρμόδιος ύπουργός.

—Θύμισέ μου να φέρω 'τό θέμα 'στό ύπουργικό συμβούλιο.

—Μά ο Στεφανόπουλος λέει...

—'Ας λέει...

Και ο μέν Στεφανόπουλος δεν είπα τίποτε — δεν πρόλαβε να πει, γιατί τα είπα όλα την επομένη ο Κανελλόπουλος.

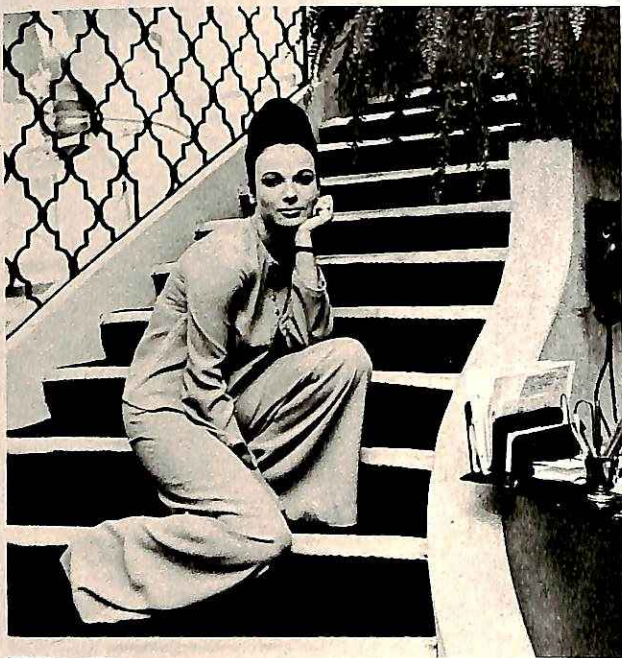
Ήταν η τέταρτη σύμπτωση: Τέταρτη και φαρμακερή...

ΟΙΠΟΝ, αυτή είναι σέ πολύ γενικές γραμμές η άπιστευτη ιστορία της ελληνικής τηλεόρασης, μία ιστορία που είναι κάτι μεταξύ αποτυχημένου 'Ιονέσκο και επιτυχημένου Κάφκα. Δεν μένει παρά να δώσουμε ένα όνομα σ' αυτόν τον άορατο και δραστήριο μικρό σασανά που την μάχεται, άκόπως και συνεχώς:

—'Ας τόν πούμε τηλε-μαχο...

'Εδω κι 'Ευεί

'Η ώραία και ο (άθέατος) πρίγκιψ

ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ —Μαριλίου Τολό— μπορεί να μη λήη σπουδαία πράγματα στους φίλους του κινηματογράφου, αφού είναι άκόμη μία άγνωστη 'Ιταλίδα στάρλετ. 'Αλλά για τόν πρίγκιπα 'Αλφόνσο τών Βουρβόνων, ένα από τούς μνηστήρες τού Ισπανικού θρόνου, 'τό όνομα αυτό αντιπροσωπεύει την εύτυχία. 'Τό ζεύγος έφθασε τελευταία 'στό Παρίσι για να διαλέξει η Μαριλίου τα φορέματά της για την νέα ταινία της, από τόν οίκο τού Φιλίπ Βενέ. 'Ο πρίγκιψ παρακολούθησε ύπομονετικά τις δοκιμές, εξέφρασε 'τό γούστο του, αλλά θεώρησε καλύτερο 'τό να μείνει διακριτικά έξω από τόν αδιάκριτο φωτογραφικό φακό...

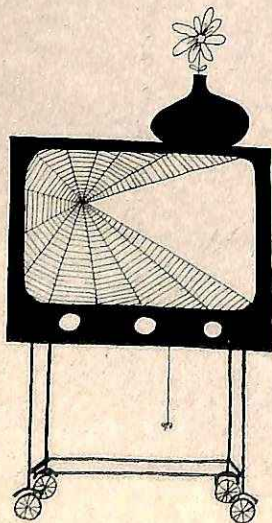

ΔΥΣΚΟΛΟ να υποπτευθούν οι διαβάτες της Βία Βένετο ποιές συνταρακτικές ιστορίες κρύβονται πίσω από την παρουσία τού σχεδόν ήλικιωμένου, αλλά επιβλητικού κυρίου, που έκανε την εμφάνισή του ανάμεσά τους 'στό πλευρό μίας άρκετά μοντέρνας νέας.

ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ πια τούς φωτορεπόρτερς ο αρχικατάσκοπος. 'Απεναντίας, ένα κάποιο χαμόγελο φωτίζει 'τό πρόσωπό του, καθώς οι άκαταπρόλητοι «παπαράτσι» με τις φωτογραφικές μηχανές τους, τόν ένετόπισαν σέ ένα πολυτελές ξεχαροπλάστείο της Βία Βένετο

'Ο γούπερ -υατάςυοπος υαί ή γούπερ -μίνι φούστα

Συναντήθηκαν στην Ρώμη. 'Εκείνη είναι η σχεδόν άγνωστη 'Αγγλίδα ήθοποιός Κρίνταλ Ντέπλ. 'Εκείνος είναι ο πασίγνωστος αρχικατάσκοπος τού δευτέρου παγκοσμίου πολέμου 'Αγγλος 'Εντν Τσάπμαν, ο άνθρωπος που κατάρθωσε να εξαπατήσει τούς τις άγγλικές, όσο και τις γερμανικές μουσικές ύπηρεσίες. 'Ο Τσάπμαν έφθασε στην 'Ιταλική πρωτεύουσα πριν από άρκετό καιρό, για να περάσει μερικές ημέρες διακοπών, και από τότε εξακολουθεί να βρίσκεται εκεί, εύχαριστημένος από την συντροφιά της Κρίνταλ. Καί ενώ η ταινία που ένέννευσαν οι άθλοι του παίζεται αυτή την εποχή σέ όλες τις εύρωπαϊκές χώρες, ο ίδιος απέφυγε συστηματικά την δημοσιότητα — στην αρχή τουλάχιστον. 'Αργότερα συμφιλιώθηκε με τούς διώκτες του, δημοσιογράφους και φωτορεπόρτερς, τόσο πολύ, ώστε δέχεται άκόμη και να ποζάρη. 'Η διαμονή του στην 'Ιταλία συμφίλωσε, φαίνεται τόν άνθρωπο τών παρασκηνίων με 'τό προσκήνιο της ζωής.

Τὸ ἀποκρηάτικο τσίρκο

Ἀπὸ τίς πὸ πρωτότυπες καὶ κεφάτες ἐκδηλώσεις τῆς 'Αποκρηάς, ἦταν καὶ ἡ ἐτήσια παραδοσιακὴ ἀποκρηάτικη βραδιὰ τοῦ κ. Τάκη Καραδόντη, στὸ «Κόρονετ». Τὸ θέμα ἦταν ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦ τσίρκου, καὶ οἱ ἐμφανίσεις τῶν ἀνθρώπων θηρίων... Ξεπέρασαν καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν φαντασία τοῦ 'Ιονέσκο, ποὺ πρῶτος εἶχε τὴν ἰδέα νὰ διηγήσῃ τὸν κόσμο τῶν ἀνθρώπων σὰν ζῴοντες.

Τὸ ὄνομα τοῦ τσίρκου ἦταν «Μπουνταμπουντάλα» καὶ συγκέντρωσε στὸν κατάλληλα διακοσμημένο χώρο τοῦ «Κόρονετ», πολλοὺς γνωστὺς γλετζέδες τῆς κοσμικῆς 'Αθήνας.

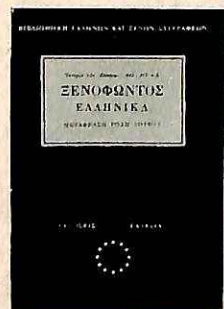
Τοὺς ἀναφέρουμε ἀλφαριθμητικῶς:

Κύριος καὶ Κα Δ. 'Αγγελόπουλου, καὶ Κα 'Αγγ. 'Αθανασοῦλα, Κα Διὴ 'Αλεξανδρῆ, καὶ Κα Κ. 'Αντωνέλλου, ὀργανιστὴς καὶ Κα 'Αντ. 'Αρξομανόπουλου, Κα Ντ. 'Αντωνοπούλου, καὶ Κα Δ. 'Αλεξάνδρου, καὶ Κα Ι. 'Αρταβάνη, καὶ Γ. 'Αναγνώστου, καθηγητὴς καὶ Κα 'Αποστολῆ, καὶ Γ. 'Αποστολῆς, καὶ Κα Ι. Βασιλείου, καὶ Κα Α. Βερνίκου, καὶ Κα Κ. Βασιλείου, καὶ Σπ. Βοβολίνης, καὶ Κα Γ. Βρανά, καὶ Κα Α. Ε. Βαφειάδου, καὶ Κ. Βερνίκος, δις Ν. Βασιλοπούλου, καὶ Κα Κ. Γκουρτζοῦλη, καὶ Κα German, καὶ Ν. Γρηγοριάδης, καὶ Κα Α. Δραγώνα, δις Νανά Δισμαντῆ, καὶ Κα Ι. Δημητριάδου, καὶ Κα Στ. Δρακοπούλου, δις Δρακοπούλου, καὶ Κα Γ. Δραγῶτη, καὶ Κα Εὐαγγ. Δελιγιάννη, καὶ Γ. Δημητριάδης, καὶ Κα Ι. Ζαχαράκη, καὶ Κα 'Αλ. Ζήντζου, Κα Ρεζάν 'Ιωσήφ, καὶ Κα Α. Κωνσταντίνου, καὶ Κα Α. Καραγιαννίδου, καὶ Κα Κα Εὐαγγ. Καραμπέτσου, Κα Λινέτα Κόφα, καὶ Κα Καλχηρίστου, καὶ Κα Α. Κουρτζάκη, καὶ Κα Β. Κα-

ζαντζῆ, καὶ Κα Α. Καζομάνη, καὶ Κα Φο. Κάρομπος, καὶ Κα Μ. Κατσοῦρακη, καὶ Κα Ν. Καραδόντη, καὶ Α. Κερίσογλου, καὶ Α. Καραμάνος, Κα Κουτρούνη, καὶ Κα 'Αντ. Κουλούρη, καὶ Κα Α. Κουλούρη, καὶ Κα Κ. Κυριακού, καὶ Κα Γ. Καραβία, καὶ Κα Κα Σοφ. Καρμπολά, καὶ Κα Π. Κυριακοπούλου, καὶ Κα Ι. Κυριακοπούλου, καὶ Φ. Κατσαμπόπουλος, καὶ Κα Α. Καλατζῆ, καὶ Κα Α. Καβουνίδου, καὶ δις Καλχηρίστου, καὶ Κα 'Αντ. Καλιαμπέτσου, καὶ Κα Γ. Λαναρά, καὶ Κα Διον. Λογοθέτη, Κα Α. Λεμού, καὶ Κα 'Αναστ. Λόζου, καὶ Κα Μ. Μπαλτσάκη, καὶ Κα Ν. Μαρτάκου, καὶ 'Ανδρ. Μοθωνιός, καὶ 'Αργ. Μπότσης, καὶ Κα Ν. Μυτιληναίου, καὶ Κα Α. Μορδών, Mrs Ursula Möller, καὶ Κα 'Ηλ. Σανθάκου, καὶ Κα Α. Οικονόμου, καὶ Κα Γ. Πατρονικόλα, καὶ Κα Γ. Παπαγεωργίου, καὶ Κα Α. Περωτῆ, καὶ Ντ. Πετρόπουλος, καὶ Κα Ν. Παπαδάμ, καὶ Κα Εὐαγγ. Παπαγιάννη, πρέσβης Πορτογαλίας καὶ 'Αλφόνς Λώρεν ντε Βέγκας, καὶ Κα Μ. Ρυζάκη, καὶ Κα Κ. Ρακά, καὶ Κα Π. Ρακά, καὶ Κα Γ. Ρίτσου, καὶ Κα Α. Ρηγίδη, καὶ Κα Στ. Στάκου, καὶ Κα Κ. Σκουρλέτη, καὶ Κα 'Οδ. Σιστοδάκη, καὶ Κα Γ. Σκάκου, καὶ Κα Μ. Σκαρμούτσου, καὶ Κα κα δις Σαλούστρου, καὶ Κα Β. Σκαρμούτσου, δις Μαριλένα Σοφιστοῦ, δις Σαλαπάτα, καὶ Κα Γ. Τσαλδάρη, καὶ Κα Γ. Τσουκάτου, καὶ Κα Στ. Τσουκάτου, καὶ Κα Κ. Φιλίππου, Κα κα δις Μ. Φιλιπποπούλου, καὶ Κα Ι. Φωτοπούλου, καὶ Κα Α. Χρονοπούλου, καὶ Κα Γ. Χατζησταύρου, καὶ Κα 'Αχ. Χαλκούση, καὶ Κα Α. Χαλκούση, καὶ Κα 'Αλεξ. Χεμαργιοῦ, καὶ Κ. Χαριτάκης, καὶ Κα Θ. Χατζηκωνσταντῆ, δις Μ. Χατζηβασιλείου, καὶ Κα Α. Χατζηπάνου, καὶ Κα Κ. Χασάπη.

Μόδα SAFARI!

Ἀνδρναῖοι καὶ Ἀνδρναῖες

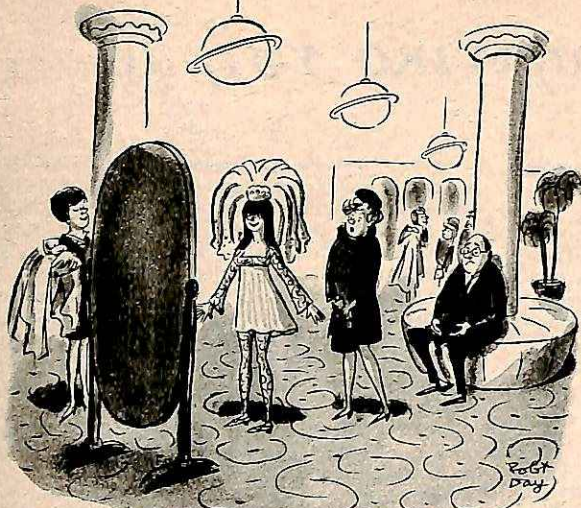
ΜΕΤΑ τὸν Οὐκυδίδη ὁ Ξενοφῶν. Πέρσι ὁ «Γαλαξίας» εἶχε ἐγκαινιάσει τὴν σειρὰ τοῦ Ἀρχαίων Ἑλλήνων Συγγραφέων, μὲ τὴν «Ἱστορίαν τοῦ Πελοποννησιακοῦ Πολέμου, σὲ μετάφραση τοῦ Ἀγγέλου Βλάχου. Οἱ δύο ἀπὸ τοὺς τέσσερις τόμους, ποὺ κυκλοφόρησαν ὡς τὰ τώρα, γνωρίζουν μιὰ μοναδικὴ ἐπιτυχία καὶ ἀνεδείχθησαν σὲ ἐμπέστ - σέλλερς τῆς χρονιάς. Καί, ἐνῶ ἐτοιμάζονται νὰ ἐκδοθῶν οἱ ὑπόλοιποι δύο, πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ κυκλοφόρησε ὁ πρῶτος τόμος τῶν «Ἑλληνικῶν» τοῦ Ξενοφῶντος (Βιβλία Α' - Γ', σελ. 152, δρχ. 20), ποὺ συνεχίζουν τὴν ἱστορία τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τὸ 411 ὡς τὸ 361 π.Χ. Καὶ πάλι ἕνας ἐκλεκτὸς πεζογράφος, ὁ Ρόδης Ρούφος, αὐτὴ τὴν φορὰ, μεταφέρει τὸ ἀρχαῖο κείμενο σὲ σύγχρονη λογοτεχνικὴ γλῶσσ-

α, ἔτσι ποὺ ὁ σημερινὸς ἀναγνώστης νὰ ἔχῃ στὴν διάθεσή του ἕνα ἀπολύτως ἀντικειμενικὸν ἔργο, ἱκανὸ νὰ τὸν συναρπάσῃ καὶ νὰ τὸν μεταφέρει στοὺς ἀπέραντους κόσμους τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος. Ἕνας πολυσέλιδος καὶ ἐμπειριστικῶς ἀντικειμενικὸς πρόλογος τοῦ μεταφραστῆ, καθὼς καὶ οἱ ἀπαραίτητες σημειώσεις, προσφέρουν τὸ ἀνάλογο πλαίσιο γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ κανεὶς τὸ ἐξέλιγμα τῶν γεγονότων ποὺ συνέθεσαν τὴν πρὶν κρίσιμη πεντηκονταετία τοῦ ἀρχαίου κόσμου.

Ο ΜΗΤΣΟΣ Παπανικολάου (1900-1943) ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς χαρακτηριστικὸς χαμηλόφωνους ποιητὰς τοῦ μεσοπολέμου. Πέθανε ἀπὸ τὴν κακουχίαν τῆς κατοχῆς, πρὶν προλάβῃ νὰ τυπώσῃ σὲ διβλίο τὰ λιγοστὰ ποιήματά του. Τώρα, ἕνας γνωστὸς νεώ-

τερς ποιητὴς, ὁ Τάσος Κόρφης, συγκέντρωσε τοὺς σκόρπιους στίχους τοῦ Παπανικολάου σ' ἕνα μικρὸ τόμο, γράφοντας καὶ μιὰ κατατοπιστικὴ εἰσαγωγή. Τὰ «Ποιήματα» ('Εκδόσεις «Διαγώνιου», Θεσσαλονίκη, 1966, σελ. 54, δρχ. 40) εἶναι, ἴσως, ὁ μικρότερος τόμος «Ἀπάντων», ποὺ ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν τὰ γράμματά μας, ἀλλὰ στίς λιγοστὲς σελίδες τοὺς θὰ ἀκούσῃ ὁ ἀναγνώστης μιὰ γνήσια ποιητικὴ φωνή, θὰ συναντήσῃ στίχους πηγαίους: «Ἡ ὥρα ἀναδιπλώνεται ριγμένη — σὰ μιὰ γαλάζια γάζα ἀχνή — πάνω ἀπ' τὴ μέρα ποὺ πεθαίνει — χωρὶς φωνὴ καὶ μακρινή. — Καὶ μὲς στὸ δρόμο ποὺ πηγαίνει — σὰ μιὰ κηδεὶα ἐσπερινή — λάμπουν φωτιές ἀπὸ τὸ δάσος — κι ἀντισταλοῦν οἱ ἐσπερινοί».

«Δεν μου λές, παιδί μου... Μήπως μπούμε να πείσεις τον Φρόντο να σε απαγάγει;»

Μεταξύ μας

ΤΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ ΤΗΣ ΒΕΡΑΣ

Ζήτω! Ένα εϊλικρινές «ζήτω» για την μόδα 1967, ή όποια συνεχίζει μεν τα «μίνι» και την πορεία προς τα έξαλλα χρώματα, τα γεωμετρικά σχήματα, τις αστροναυτικές στολές, τις ιμπόττες, τις παράξενες κάλτσες, τα πλαστικά στολίσματα, αλλά... και σ' αυτό το «άλλο» γλιστρά το «ζήτω»: Θυμήθηκε μια λησμονημένη ένδυμασία, την ξανάφερε στο προσκήνιο και χάρισε στην νέα γενεά, που δεν το έχει ποτέ φορέσει, ένα από τα ωραιότερα, κομψότερα, πλέον εύχρηστα και πρακτικά γυναικεία ρούχα:

Το ταγιέρ!

Το αληθινό ταγιέρ, με το ανδρικό σακκάκι, το κανονικό μανίκι, τα πέτα, τις τσέπες. Όχι το «ταγιεράκι», με τις κοντές στρογγυλές ζακέττες, τότε με μανίκια ρεγκλάν, τότε με γιακά, τότε χωρίς, αλλά το ταγιέρ όπως το είχε φορέσει κάθε καμψη γυναίκα ως το τέλος του δευτέρου πολέμου, ως την επανάσταση του Κριστιάν Ντιόρ, του «νιού λούκ».

Έφ'ετος, λοιπόν, ο Υβ Σαίν Λωράν, κυρίως, αλλά και ο Κριστιάν Ντιόρ επανέλησαν σ' αυτό το οποίο ήταν σχεδόν ή ημερήσια στολή της κομψής κυρίας. Η Μάρλεν Ντήτριχ το είχε φορέσει θαυμάσια. Και η Μάρλεν Ντήτριχ θα το ξαναφορέσει. Κοιτάξτε το. Δεν έχει σχεδόν καμμία αλλαγή. Ίδιος πού, σ' αυτή την φωτογραφία, δεν φαίνεται ή φούστα, ή όποια μπορεί να είναι «μίνι» για τις πολύ νέες ή να κατεβαίνει ως το γόνατο για την μεγάλη πλειοψηφία των κομψών ανά τον κόσμο. Στα περιοδικά μόδας θα το δείτε, σε λίγο, σ' όλες τις κλασικές μορφές. Μπλε - μαρέν, μαύρο, άσπρο. Πάντως, προφητεύω ότι οι νέες κοπέλλες, οι οποίες δεν το έχουν ακόμη φορέσει, γιατί ήταν πολύ μικρές όταν άλλαξε ή μόδα, θα το χαρούν, θα ένθουσιασθούν με την ανακάλυψή του, και με νοσταλγία θα το δούν οι μαμάδες και οι γιαγιάδες!..

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ: Κ' α' τ'ώρα π' άλλο καινούργιο;

Τα πολύ μεγάλα «ζίπ», φερμετέρ, έλκαίρ, άσημένα και χρυσά, που κλείνουν τα φορέματα από πάνω ως κάτω. Τα δροσερά άνοιξιάνικα χρώματα, που μοιάζουν να ξεπηδούν από καλάθι με φρέσκα φρούτα, κίτρινα, πράσινα, πορτοκαλιά, βερούκκα, κεράσια, φράουλες, πορτοκαλιά με τα φύλλα τους. Χρώματα νεανικά, γεμάτα φως και χάρη...

Χά·ι· - Κά·ι·

Στο φως του ήλιου
δελφίνια της θάλασσας
σολισι οι γλάροι.

Ρόζα Πατακού
Σεβρών 15
Πατήσια

Α' θραξείο

Περαπήσαμε
στην απέλπειση νύχια
ζητώντας το φως.

Μπακατσός Νικόλαος
Φωιτητής
Γλαύκωνος 7, Τ.Τ. 504
Αθήνα

Γέρο πλάτανε,
πές μου τα μυστικά σου
έχω μελάνι...

Φλωρεντία Μάχα
Φυλής 136
Αθήνα

Η ανεμόνα!
χαμόγελο του Θεού
ανοιξιάνικο!

Κυπαρισσία,
«Ανω σχομέν καρδιάς»
λές στους οδρανούς...

Παντελής Μωραΐτης
Χατζηαργύρη 84
Βόλος

Το «γκανιάν» της μόδας του 1967

Ταγιέρ του Υβ Σαίν Λωράν. Το ονομάζει «ντάντυ - λούκ».

★ **Όριομένα εβδομαδιαία περιοδικά**, είναι πραγματικά εξαιρετικά, αποτελούν πολύτιμες εκδόσεις, που με το να προσφέρουν λιανικώς, γίνονται προσίτες σε πολύ μεγαλύτερο κοινό. Άλλα υπάρχουν και άλλα!.. Τί να τους πής! Δεκαέξη σελίδες λιγότερες από τις «Εικόνες», άθλιο χαρτί, παλιά κλισέ, και τιμή παρακαλώ: Έπ'ι'ά'ο'ρα'χ'μ'ε'ξ' το τεύχος! Με το ίδιο τιμολόγιο το τεύχος που κρατάτε στα χέρια θα έπρεπε να στοιχίζει... έναδο δραχμές τουλάχιστον...

★ **ΓΙΑ ΤΗΝ** σαλάτα λάχανο - καρτό: Κτυπάμε σε μιά τερρίνα λίγο ξίδι με μουστάρδα, προσθέτουμε λίγη ζάχαρη, μισό λεμόνι και ένα πορτοκάλι...

ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ

«Θα χώριξα τον άνδρα μου αύριο το πρωί κιόλας, αν κατάρθωνα να βρω έναν τρόπο που δεν θα τον έκανε να νοιώθη εύτυχισμένος!».

★ **ΟΛΟΙ** οι όρκοι είναι αντιπαθείς και οι άνθρωποι με τα πολλά «στο όρκισμαι!» είναι συνήθως οι διγνώστερο αξιο εμπιστοσύνης. Άλλα από όλους τους όρκους ο χειρότερος είναι, ασφαλώς, εκείνος ο άπιστονα μακάβριος: «Να με θάψης» ή, ακόμη χειρότερα: «Να σε θάψω!»...

Σταυρολεξο - διαγωνισμού... αποτελέσματα!

Πρώτα, ένα μεγάλο ευχαριστώ στους πολλούς και στις πολλές που είχαν την καλωσύνη να μας στείλουν δείγματα εργασίας. Τα καλύτερα τα έχουμε κρατήσει, με σκοπό να τα διαβιβάσουμε στους εκδότες εφημερίδων και περιοδικών, που μας είχαν ζητήσει να ερευνήσουμε τό... Έδαφος.

Άλλα, έν τω μεταξύ, έκ μέρους της στήλης, θα λάβουν ένα μικρό θραξείο - έκπληξη όσοι έχουν στείλει τα πιο εξαιρετικά:

Η ΠΟΛΥ προικισμένη σταυρολεξο-δημιουργός Μ.Σ., που μας ζητά να την αναφέρουμε με το ψευδώνυμό της «ΚΙΔ».

Ο κ. ΚΑ. ΔΙΟΝΥΣΙΑΤΟΣ, για τα καλοφτιαγμένα σταυρολεξο και τους σωστούς και ιδι-

αιτέρως εξυπνους όρισμούς...

Ο κ. Κ. ΑΓΓΕΛΑΚΗΣ, για την πλούσια και... σχεδόν επαγγελματική του ικανότητα.

Ο κ. ΕΜ. ΓΑΛΗΝΟΣ, Παγκράτι, για τα μικρά, κομψά σταυρολεξά του...

Άλληλογραφία

Λένα Ήλ. Όχι και να πάτε στην Μόσχα, για να διορθώσετε την μύτη σας! Όσο και φθηνά να στοιχίζει στην Μόσχα (1.700 δρχ., είναι πράγματι τιμή εύκαιρίας...), πάλι, αν λογαριάσετε το ταξίδι, θα καταλήξη κάπως ακριβότερα. Ζητήσατε διευθύνσεις σε κομμά από τις γνωστές Αθηναίες αίσθητικούς. Όλες γνωρίζουν.

Ευγενία Β. Θερμός ευχαριστώ για το τόσο ενδιαφέρον γράμμα σας. Άργησα να σας δώσω απάντηση, γιατί ήθελα να το ξαναδιαβάσω... Τελικώς, ή αναμφισβήτητη ευχέρεια που έχετε και στο γράψιμο και στο σχέδιο κάνει κάθε συμβουλή δύσκολη.

λη. Έχετε κέφι, φαντασία, εισθε 19 ετών. Ο κόσμος, όποιο δρόμο κι αν πάρετε, είναι δικός σας!

Κυριάκον Ζ. Ευχαριστώ για την τόσο ενδιαφέρουσα «άνεκδοτη» ποιητική προσφορά, ή όποια δεν βρήκε, λόγω μεγέθους, στέγη...

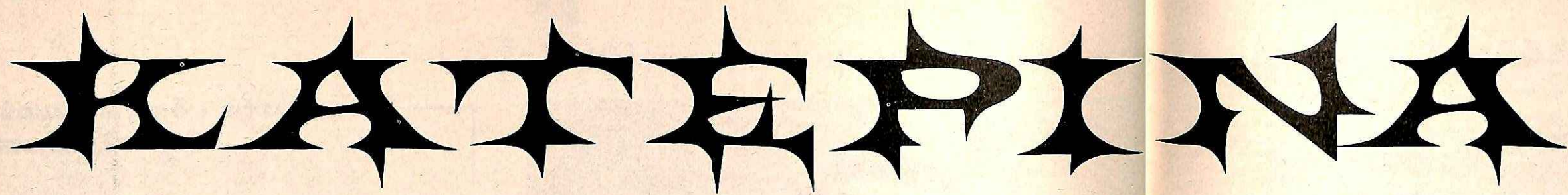
Αίκα Χούλ. Τα βασικά προσόντα, που πρέπει να έχει μια κοπέλλα για να γίνει «baby-sitter», είναι δύο: Καλή υγεία και άριστες συστάσεις. Αυτές είναι οι πληροφορίες μας. Εάν όμως τηλεφωνήσετε στον αριθμό 635.197 ή στον 237.190, θα μπορούσατε να κατατοπισθήτε και στις λεπτομέρειες.

★ **ΤΟ ΠΑΡΑΜΕΛΗΜΕΝΟ** υπεισέρχεται και πάλι της μόδας. Άναγκαστικά, όμως, μόνο στα εξοχικά σπίτια, γιατί απαιτεί αρκετό χώρο, που δεν διαθέτουν τα κομψοτεχνικά διαμερίσματα των πολυκατοικιών...

★ **ΑΠΟ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΜΟΥ:** Το μεγάλο μυστικό, είναι όχι το να έχεις κακούς τρόπους, ή καλούς τρόπους, αλλά να έχεις τους ίδιους τρόπους για μεγάλους και μικρούς.

(Μπέριαν Σω)

Βέρα

Μια βραδιά ταραχών, στις 27 Απριλίου 1413, στο Παρίσι, όπου κυριαρχούν οι όπαδοι του δούκα της Βουργουνδίας, η μικρή Κατερίνα Λεγκουά, κόρη ενός Παρισινού χρυσοχόου, προσπαθεί να σώσει από τα χέρια του μαυισμένου δούλου τον παπικό των Αγ-μανιάκ, Μιχαήλ ντε Μονσαλβύ, κρύβοντάς τον στο σπίτι του πατέρα της. Η κρυψώνα, όμως, ανακαλύπτεται και ο χασάπης Λεγκουά, εξάδελφος της Κατερίνας, σφάζει τον Μιχαήλ μπροστά στα μάτια της μικρής, ενώ ο δόλος, ακολουθώντας τις προτροπές του καθηγητή της Σοβόννης Πιέρ Κωσόν, κρεμάει τον πατέρα της και καίει το σπίτι τους. Η Κατερίνα, η μητέρα της και η αδελφή της Λουίζα κατορθώνουν, με την βοήθεια του παιδικού της φίλου Λανδόν και ενός παράξενου αλχημικού, του Βαρνάβα του Αχλαδά, να καταφύγουν στο Ντιζόν, στον θείο της Κατερίνας, Ματιέ Γκω-

τερέν. Τις συνοδεύει μια τσιγγάνα, η Μαύρη Σάρα, που έχει απορροφήσει όλο το πνεύμα της.

Εννιά χρόνια αργότερα, η Κατερίνα, που έχει γίνει μια πανέμορφη κοπέλλα και έχει προσελκύσει την προσοχή του δούκα Φιλίππου του Καλού, δούκα της Βουργουνδίας, επιστρέφει με τον θείο της από την Μπρυξ στο Ντιζόν. Στον δρόμο βρίσκουν ένα τραυματία ιππότη. Είναι ο Άρνω ντε Μονσαλβύ, αδελφός του Μιχαήλ. Μια δυνατή έλξη σπρώχνει τους δυο νέους τον ένα προς τον άλλο. Η Κατερίνα είναι έτοιμη να του δοθεί. Όταν, όμως, ο Άρνω μαθαίνει το όνομά της, την απορροφεί. Έχει δοκιμάσει μίσος έναντι των δούλων των Λεγκουά.

Απελπισμένη, η Κατερίνα τον εγκαταλείπει και ακολουθεί τον

θείο της στο Ντιζόν, όπου, σε λίγο, παντρεύεται, κατ' επιταγήν του δούκα Φιλίππου της Βουργουνδίας, τον Μέγα Θησαυροφύλακα Γκαρνέ ντε Μπραζέ. Ο γάμος, όμως, είναι λευκός. Σκοπός του δούκα είναι να κάνει την Κατερίνα έρωμένη του.

Κατά την διάρκεια των άρραβώνων της αδελφής του Φιλίππου του Καλού, στην Αμιένη, ο Άρνω ντε Μονσαλβύ προκαλεί τον δούκα και κονταροχτυπιέται με τον αντιπρόσωπό του. Τραυματίζεται, και η Κατερίνα σπεύδει στην σκηνή του, όπου παρίσταται στην προδοτική σύλληψή του από τον αρχηγό των βουργουνδικών στρατευμάτων Ιωάννη του Λουξεμβούργου. Η Κατερίνα καταφεύγει στον δούκα Φιλίππο και επιτυγχάνει την απελευθέρωση του Άρνω. Αλλά, όμως, αφού πείθε-

ται ότι η Κατερίνα είναι έρωμένη του δούκα, φεύγει και την εγκαταλείπει.

Η Κατερίνα, εγκαταλειμμένη και απελπισμένη, δέχεται τελικά να γίνει έρωμένη του δούκα Φιλίππου. Αυτό, όμως, προκαλεί την ζηλοτυπία του συζύγου της Γκαρνέ ντε Μπραζέ, που, όταν μαθαίνει πως περιμένει παιδί, την απαγάγει σε ένα μακρινό πύργο και προσπαθεί να την εξοντώσει. Σ' αυτήν, όμως, την προσπάθειά του αποτυγχάνει και χάνει την ζωή του. Η Κατερίνα ντε Μπραζέ, χήρα του, και επίσημη έρωμένη του δούκα, στον οποίο χάρισε και ένα γιο, τον μικρό Φιλίππο, ζει μια ζωή πολυτελείας και ήδονης.

Ο αιφνίδιος θάνατος του μικρού Φιλίππου και ο επικείμενος γάμος του δούκα αφυπνίζουν την

Κατερίνα. Έγκαταλείπει τα πάντα, για να πάει να συναντήσει τον Άρνω ντε Μονσαλβύ, που πολεμάει στην πολιορκημένη Όρλεάνη έναντι των Άγγλων, στο πλευρό της Ιωάννας ντε Αρκ. Όταν όμως φθάει εκεί, η Κατερίνα κατηγορείται από τον Άρνω ως κατάρκοπος των Βουργουνδίων και καταδικάζεται σε θάνατο. Σώζεται κατόπιν επεμβάσεως της Ιωάννας, στην οποία και αποσιώνεται.

Όταν η Ιωάννα πιάνεται αιχμάλωτη από τους Βουργουνδούς, η Κατερίνα προσπαθεί να μεσολάβηση στον δούκα Φιλίππο για την απελευθέρωσή της. Αποκρούεται, όμως, και μαζί με τον Άρνω ντε Μονσαλβύ προσπαθούν να σώσουν την Ιωάννα, που έχει παραδοθεί στους Άγγλους. Εισδύουν μεταμφιεσμένοι στην Ρουέννη, όπου κρατείται η Ιωάννα, αλλά

στην απόπειρά τους πιάνονται και οδηγούνται μπροστά στον Πιέρ Κωσόν, που έχει γίνει επίσκοπος. Αβελά του αυτός αποκαλύπτει στον Άρνω ότι η Κατερίνα είχε προσπαθήσει να σώσει τον αδελφό του Μιχαήλ. Οι δυο χωρισμένοι έρρασαι συμφιλιώνονται, αλλά καταδικάζονται σε πνιγμό στον Σηκουάνα.

Μετά την εκτέλεση της Ιωάννας στην πυρά, η Κατερίνα και ο Άρνω, ραμμένοι σε ένα πέτσινο σάκκο, ρίχνονται στον Σηκουάνα. Ένας άφωτιστος φίλος τους, όμως, καταφέρνει να τους φέρει και, δίνοντάς τους μια δάρκα και ρούχα, τους φργαδεύει. Εκεί, στην δάρκα, οι δυο έρρασαι, δοσμένοι πια ολοκληρωτικά στον έρωτά τους, πλάθουν όνειρα κατεβαίνοντας το ποτάμι, χωρίς να φαντάζονται τις νέες τραγικές περιπέτειες που τους περιμένουν.

BELLE CATHERINE

IL SUFFIT D'UN AMOUR... Tome III

PAR
Juliette BENZONI

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Ο Λά Ίρ

Ανδρόπαργος
Γολγοθας

ΒΙΒΛΙΟ ΤΡΙΤΟ
Ομορφη Κατερίνα
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Ο άρχοντας Κουαντοβόγαν

Η Κατερίνα μισούσε τα μάτια. Μέσα από τα μισοκλειστά βλέφαρά της περνούσε μια αχνή λάμψη. Βιάστηκε να τα ξανακλείσει, αφού τυλίχτηκε στο σφαιρικό της κουβέρτας, μ' ένα στεναγμό ικανοποίησης. Ζεσταίνονταν, ένοιωθε καλά και είχε ακόμη όρεξη για λίγον ύπνο. Πόν, όμως, αποκοιμήθηκε ξανά, από ένστικτο, άνοιξε το χέρι της για να αγγίξει το κορμί του Άρνω, που θα έπρεπε να κοιμάται δίπλα της. Το χέρι της δεν συνάντησε παρά το κενό, και ξανάπεσε στο ξύλο. Τότε άνοιξε τα μάτια και άνασπασε καθιστή.

Η δάρκα ήταν δεμένη εκεί που την είχε κρύψει ο Άρνω, όταν η χαρά της είχε προσηγάγει με μια φωνή γεμάτη στα άνατολικά. Ήταν χωμένη ανάμεσα στα καλάρια, σε ένα είδος στενών λιμανιών, που πάνω του σπάλθηκαν και ιτιές σχημάτιζαν κάτι σαν πράσινη κοιλία. Το σκοινί της δάρκας τυλιγόταν γύρω στον σταυτό κορμό ενός γερού γέρικου δένδρου. Ήταν μια καταπληκτική κρυψώνα, όπου δεν μπορούσαν να φανούν ούτε από το ποτάμι, ούτε από την ξηρά. Ανάμεσα στις μακρές, άχρωστες νύχτες των καλαμών, η Κατερίνα μπορούσε να δει το νερό, που σπινθηροβολούσε κάτω από τον ήλιο. Ο Άρνω, όμως, δεν ήταν μέσα στην δάρκα...

Η Κατερίνα δεν συγκινήθηκε διό-

λου. Μετά την προσπάθεια της νύχτας και την σύντομη ανάπαυση που είχε ακολουθήσει, ο Μονσαλβύ θα πρέπει να ένοιωσε την ανάγκη να ξεμουδιάσει λίγο τα πόδια του. Σιγά-σιγά, το μυαλό της νέας γυναίκας απαλλάχτηκε από την καταχνιά του ύπνου και της ξαναφάνη τα τελευταία περιστατικά σ' όλη τους την πραγματικότητα. Μ' αυτόν τον ήλιο, μ' αυτόν τον ουρανό ήταν δύσκολο να πιστέψει κανείς στον πόλεμο, στον κίνδυνο, στον θάνατο. Ωστόσο, χθές...χθές, στις 31 Μαΐου 1413, ήταν που στην πυρά της Παλις Άγορας, στην Ρουέννη, η Ιωάννα ντε Αρκ είχε πληρώσει με την ζωή της την αποσιώπηση στον βασιλιά και στην πατρίδα της. Χθές, ακόμη, ήταν που, πάνω από την Μεγάλη Γέφυρα, ο δήμος της Ρουέννης τους είχε πετάξει, αυτήν και τον Άρνω, ραμμένους σε ένα δεματίνο τουβλάι, στο ποτάμι, που είχαν δει τον θάνατο από τόσο κοντά, πριν ο γενναίος Ζάν Σόν, ο πρωτομάστορας χτίστης, τους σώσει και τους δώσει αυτή την δάρκα, για να ξαναπάνε στο Λουβί και να ξαναβρούν εκεί τα γαλλικά στρατεύματα.

Πραγματικά, το να βρεθεί κανείς στο βάθος μιας δάρκας, στο κατελπιμένο από τους Άγγλους ύπαιθρο, ήταν ή αξία κατόληξη μιας άναστασιμής ζωής. Όσο μπορούσε να ανατρέξει στα περασμένα, μάταια αναζητούσε η Κατερίνα μια ήρεμη περίοδο, από τότε που, σε ηλικία 18 ετών, είχε υποχρεωθεί, κατά την διάρκεια της εξέγερσης της Κωμής, να φύγει από το επαναστατημένο Πα-

ρίσι και να καταφύγει στο Ντιζόν, στον θείο της Ματιέ. Στο εμπόλεμο, όμως, αυτό βασίλειο δεν ήταν δυνατόν να βοηθί κανείς ήσυχια, ακόμη κι αν ήταν υπήκοος του μεγαλοκρητού δούκα της Βουργουνδίας. Είχε επακολουθήσει ο αλλόιος εκείνος γάμος με τον Μέγα Θησαυροφύλακα του Φιλίππου του Καλού, γάμος που είχε επιβληθεί από τον δούκα, για να υποφέρει να την κάνει εικόλότερα έρωμένη του. Όταν στοχάζονταν τον άνδρα της, εκείνον τον Γκαρνέ ντε Μπραζέ, που ο Φίλιππος είχε εκμεταλλευθεί την φοβερή άνασπια του, η Κατερίνα συχνά ένοιωθε κάποια λύπη. Είχε σταθεί γι' αυτόν ένα βασανιστικό, ένα μαρτύριο της κάθε στιγμής, κι αν η τρέλλα τελικά είχε παρασύρει τον Γκαρνέ μέχρι το ξηλίσμα και μέχρι την κεφαλική ποινή, ποιος μπορούσε να τον κατηγορήσει γι' αυτό; Ο μόνος υπεύθυνος σ' αυτή την θλιβερή ιστορία ήταν η μοίρα. Ήταν ακόμη ο πρελλός έρωτας, ο άνοητος έρωτας που, από την πρώτη στιγμή που αντάλλαξαν, την είχε δώσει με τον Άρνω ντε Μονσαλβύ, πόλεμαρχο του Καρόλου του 7ου και έθρο του δούκα της Βουργουνδίας. Τόσα πράγματα τους είχαν χωρίσει: ο πόλεμος, η τιμή, η γενιά κι ακόμη ως και οι δεσμοί αμύχτου... Τώρα, όμως, όλα πήγαιναν καλά: ο δρόμος είχε άνοιξει, η λεωφόρος της εύτυχίας ήταν ορθάνοιχτη...

Καθώς άνασπασε, η νέα γυναίκα διέκρινε το φόρεμα και το ποικί-

μιά της στην κουπαστή της δάρκας. Κατάλαβε τότε ότι την έντυνε μόνον ή κουβέρτα, κι άρχισε να γελάει μοναχική της. Η θύμηση του νυχτερινού τους φτασίματος την έκανε να κοιμητισμένη από μια βαθιά και θεσπέσια κούραση. Ποτέ δεν είχε όνειρευτεί ποτέ πως, μετά τις δοκιμασίες της περασμένης μέρας, μετά την έντονη προσπάθεια που κατέβαλε λάνοντας όλη την νύχτα, ο Άρνω θα έπαυ-μούνε τίποτε άλλο εκτός από ξεκούραση. Ωστόσο, έτσι ήταν. Μόλις έδεσε την δάρκα, γλίστρησε κοντά στην Κατερίνα και, αγκαλιάζοντάς την, την τράβηξε μαζί του στο βάθος της δάρκας.

Από τότε που μās έριξαν στην παγίδα εκείνη τριτα όνειρεύομαι μια στιγμή σαν κι αυτή! είχε ψιθυρίσει μαυροσκούρα, μισοκοιμισμένη, κι ακόμη και πριν!

Και ποιος φταίει; Δεν είμαι έγω που θα έλεγα όχι, αν καταδεχόταν να μου φερθεί πραγματικά σαν στην γυναίκα σου, στην σοφίτα της Νικέλλ Σόν. Άλλωστε...

Δεν είχε κατορθώσει να αποτελειώσει την φρόση της, γιατί ο Άρνω είχε άρχεισει να την φιλήσει. Έπειτα δεν είχαν πει τίποτε άλλο, προσέχοντας μόνο να ξαναβρούν την πληρότητα των έρωτικών στιγμών που είχαν ζήσει ήδη. Αιτή την φορά δεν διήρχε ούτε μίσος, ούτε ύποψη. Τι-

ποτε άλλο, παρά ένας μεγάλος έρωτας, που το μούσκε, έπαθους, να εξομολογηθεί... Όταν η Κατερίνα είχε αποκοιμηθεί, με το κεφάλι χωμένο στην αγκαλιά του Άρνω, ήταν πλημυρισμένη από μια βαθιά και θεσπέσια κούραση. Ποτέ δεν είχε όνειρευτεί ποτέ πως, μετά τις δοκιμασίες της περασμένης μέρας, μετά την έντονη προσπάθεια που κατέβαλε λάνοντας όλη την νύχτα, ο Άρνω θα έπαυ-μούνε τίποτε άλλο εκτός από ξεκούραση. Ωστόσο, έτσι ήταν. Μόλις έδεσε την δάρκα, γλίστρησε κοντά στην Κατερίνα και, αγκαλιάζοντάς την, την τράβηξε μαζί του στο βάθος της δάρκας.

Ό ηλιος ζστάνει γλυκά μέσα από τα κλαριά των σκλήθρων, και η Κατερίνα, πριν ξανατυθεί, δεν μπόρεσε να αντισταθεί στην έπαθια να αφήσει τον έαυτό της να γλιστρήσει στο νερό. Ήταν δροσερό και, στην άρχή, η νέα γυναίκα άνασπασε, αλλά η αντίδραση ήλθε πολύ γρήγορα. Αφάρθηκε τότε, χωρίς συγκρατημιά, να πλατσουρίξει στα λαμπρά κυματάκια. Μια νεροφίδα, που άνησπασε, γλίστρησε μέσα από τα καλάρια.

Ξάφνου, η βαθιά σιωπή, που την περιβάλλανε, άνησπασε την Κατερίνα. Δεν άκουγε κανείς τίποτε άλλο, εκτός από το έλαφρο κλάσημα του νερού. Όλη η ύπαυθος φαινόταν άψυχη. Ούτε ένα κλάσημα ποταμού, ούτε ένα γαλγίμα σφάλου, ούτε ένας ήχος καμπίνας. Έλαφρή, ανήσυχη, η Κατερίνα διάσπρε να βγει από το νερό. Φόρεσε το ποικίμοσο και έδεσε τα κορδόνια του φορέματός της, με χέρια που είχαν γίνει ξαφνικά νευρικά. Έπειτα φώναξε: —Άρνω! Άρνω, που είσαι; Καμιά άπάντηση. Η Κατερίνα έ-

χε μείνει άκίνητη επί τόπου, άκούγοντας με όλη της την ψυχή, παραμονεύοντας τον ήχο θημάτων πίσω από το παραπέτασμα των δένδρων... Τίποτε, όμως, δεν ήλθε. Μόνο το πέταγμα ενός πουλιού πού, κινώντας τα κλαριά, την έκανε να άνασπασε. Μια δύσπρεστη, παγωμένη άνατριχίλα πέρασε πάνω στην ραχοκοκμιά της, ενώ, με μια μηχανική κίνηση, έστρεψε τα όρεγμένα μαλλιά της και τα άνασπασε σαν στέμμα στην κορυφή του κεφαλιού της. Πού ήταν, λοιπόν, ο Άρνω;

Εγκαταλείποντας την προστασία των δένδρων, η Κατερίνα παραμέρισε μερικώς θάμνους και ξεπορόβισε σε ένα χωράφι κι σε κάτι που ήταν άλλοτε χωράφι, γιατί το χορτάρι, πατημένο, φραγμένο και κατασπασμένο, θάμνε το πέρασμα πολεμικών μηχανών. Ωστόσο, προς τα άνατολικά, η στέγη ενός μικρού σπιτιού κέντιζε ειρηνικά, κοντά σε μια συστάδα δένδρων... Μακριά, στο βάθος, το καμπαναριό και οι όγκοι κολώνες του Πόν - ντε - λ' Αος, που το είχαν περάσει την νύχτα. Έκτός από τα σημεία αυτά, όπου κι αν σταματούσε η ματιά, το τοπίο άπλωνόταν άχρωμο, παρά την άνοιξη, παράξενος άδειο και έρημος... Πουθενά δεν φαινόταν σιλούπια ανθρώπου,

Η φαντασία της Κατερίνας, δου-

λεύοντας με όλη της την ταχύτητα, της υπέβαλε την ιδέα πως ίσως ο Άρνω είχε πάει σ' εκείνο το μοναχικό άγρόκτημα, είτε για να ζητήσει κάτι, μ' όλο που είχαν σχεδόν ό,τι τους χρειαζόταν, χωρίς στα τρώφια του Ζάν Σόν, είτε για να πάρει καμιά πληροφορία, ίσως σχετικά με το τί άσφάλεια ύπαρχε τώρα στην περιοχή. Απεφάσισε να πάει εκεί, με την σειρά της, αφού δεν έδλεπε να έρχεται κανείς.

Πυθόνοντας στην δάρκα, πήρε, για λόγους προφυλάξεως, το μικρό σασκούκι με τα χρυσά νομίσματα, που τους είχε δώσει ο Ζάν Σόν, ζητώντας συγγνώμη που δεν είχε επιστρέψει τα στολίδια της στην Κατερίνα.

Σεφάρθηκε πως θα ήταν καλύτερα για την άσφάλειά σας να μη σας φορτώσω με παρόμοια πράγματα, έλεγε πει ο Ζάν Σόν. Ο άδελφός Έτιέν Σαρόλ θα σας τα φέρη στην βασίλισσα Πολάντα, με την πρώτη εικαρία.

Ήταν η ίδια φωνή της σοφοσύνης, και η Κατερίνα είχε εύχαρστήσει τον άγαθό χτίστη για την προνοητικότητα του. Ήξερε πως τα διαμαντικά της ήταν άσφαλισμένα, όσο βρίσκονταν στα χέρια του Σόν.

Πόν άπομακρυνθεί, η Κατερίνα σέφθηκε πως πεινούσε. Πήρε ένα κομμάτι ψωμί και τυρί, έβρασε τα χρυσά νομίσματα στο φούρο της και ξεκίνησε. Το σπιτάκι δεν ήταν μακριά, κι ο Άρνω, αν από μεταξεί γύριζε, θα έκανε ό,τι κι αυτή: θα περμύανε λίγο. Περατώνοντας, η νέα γυναίκα καταβρόχισε με όρεξη το μικρό πρόγευμά της, ενώ λογαρίαζε πως ύπαρχαν σοβαρές πιθανότητες να

βοή των 'Αρνών στο άγχρωμά της. Ήσως, βλέποντας την καπνοδόχο να καπνίζει, του είχε ανόησε η δρεξή για λίγη ξεστή σούπα, γι' αυτόν και για την σύντροφό του. Θά έβρεσε να περμένη κοντά στο τζάκι, μέχρι να έτοιμασθαι το φαγητό...

Όταν, όμως, έφτασε κοντά στην είσοδο του μικρού σπιτιού, η Κατερίνα είδε με έκπληξη πως η πόρτα κρεμόταν στον ένα μόνο από τους μεντεσέδες της. Δεν άκουγε κανείς εκεί ούτε τον παραμικρό θόρυβο. Νοιώθοντας μία ξαφνική προαισθήση, η Κατερίνα κόντινε το δέμα της. Σχεδόν με προφυλάξεις πλησίασε στην πόρτα και μπήκε στο σπίτι. Αυτό που είδε, από το κατώφλι, της άσπασσε μια κραυγή φρίκης και την κόλλησε στον τοίχο, με την καρδιά να χτυπάει τρελά. Στο σπίτι υπήρχαν δύο πτώματα: ένα άνδρος και ένα γυναίκα.

Τα πόδια του άνδρα, δεμένα σ' ένα ξύλινο πάγκο, ήταν άσπρη χαμένα στην φωτιά του τζακιού και συγκοιούνταν. Από το κάπνισμα τους προερχόταν ο άσπρος θόρυβος καπνού. Το πρόσωπο ήταν άσπρη στυγερή. Μία μεγάλη κηλίδα αίματος, στο μέτωπο του στήθους, έδειχνε πως είχε μαχαφωθεί μετά τα βασανιστήρια. Όσο για την γυναίκα, τα πράγματα ήταν άσπρη χειρότερα. Κοιτούσαν στο χοντροκομμένο ξύλινο τραπέζι, δόγμην, με ανοιγμένα τα χέρια και τα πόδια, που ήταν δεμένα στα τέσσερα πόδια του τραπεζιού, που βουτούσαν σε μία λίμνη αίματος, όπου στέγνωναν τα μαζαριά, μαύρα μαλλιά της. Θά είχε διασπεί, χωρίς αμφοβία, πολλές φορές, και έπειτα είχε ξεκοιλιασθή. Τα σωθικά κρέμονταν από το βαθύ άνοιγμα...

Η Κατερίνα, αδημονώντας, ούχτηξε έξω, άνοιγμπε στον τοίχο του μικρού σπιτιού, έβγαλε δ,τι είχε φάει από λίγους... και έπειτα την κατέλαβε ό πανικός. Σκοντάβοντας στους άνομαλους σβώλους του χωραφιού, άρχισε να τρέχει προς τον ποταμό, φωνάζοντας τον 'Αρνών με όλη την δύναμη της φωνής της, που δεκαπλάσιαζόταν από τον φόβο... Ρίχτηκε μέσα στην βάρκα σαν σε καταρράγιο, μαζεύτηκε στο βάθος με μία παιδική αντίδραση, τρέποντας από τον φόβο πως θά έβλεπε να ξεπεταχθούν τα κτήνη που είχαν βασανίσει τους δυστυχισμένους χωρικούς. Σε λίγο ήρμισε. 'Η σισπή, δόλγυρα, επέτρεψε στα ακατάστατα χτυπήματα της καρδιάς της να ήρεμήσουν. Σύντομα μπόρεσε να στοχασθί, για να λύση το αίνιγμα που αντιμετώπιζε: Πού μπορεί να είχε πάει, άραγε, ό 'Αρνών;

Η ιδέα πως την είχε εγκαταλείψει, ούτε καν πέρασε από τον νοή της. Άσπρη κι αν είχε θέλησει να ξεφορτωθί την Κατερίνα, δεν θά το είχε κάνει μ' αυτό τον τρόπο, στο άνοιχτο ύψαθο και ενώ αυτή ήταν έκτεθειμένη σε όλους τους κινδύνους. Θά περμένη, γι' αυτό, να βρεθούν σε άσφαλές μέρος. Άλλωστε, η νύχτα που είχε περάσει απέλειε ένα τέτοιο ένδεχόμενο. Ό 'Αρνών την άγαπούσε. Γι' αυτό δεν άμφείαλλε η Κατερίνα... Σκέφτηκε πως ίσως είχε πέσει άνομεσα στους ληστές του άγροκτήματος, πως είχε δεχθί μία έπληση σαν το άμοιρο ζευγάρι. 'Ησως, όμως, όταν σκέφτηκε πως δεν υπήρχαν παρά δύο πτώματα στο σπίτι... Ίσως είχε αναγκασθί να τραπή σε φυγή μπροστά στον έχθρο και, σ' αυτή την περίπτωση, είχε άπορνήγει να γυρίση προς το ποτάμι,

για να μην ανακαλυφθί η Κατερίνα... 'Όλα, όμως, αυτά τα ερωτήματα έμεναν χωρίς απάντηση...

Έχοντάς τα χαμένα, η Κατερίνα έμεινε για αρκετή ώρα σιωραμένη στο βάθος της βάρκας, ελπίζοντας ότι θά ξαναγύριζε, μη ξέροντας τί άπόφαση να πάρη. Οι ώρες, όμως, περνούσαν χωρίς να ξαναφέρουν τον 'Αρνών, χωρίς η σισπή να ταραχθί από τίποτα, εκτός από την κραυγή ενός πουλιού ή τον θόρυβο ενός ψαριού, που έδγαινε στην επιφάνεια για να άρπάξη κανένα έντομο. Ό τρόμος της νέας γυναίκας ήταν τόσο μεγάλος, ώστε δεν τολμούσε ούτε να κουνήθί...

Όστόσο, όταν η μέρα άρχισε να χάνεται, όταν το φώς έγινε πιο κόκκινο κι ό ήλιος λιγότερο φλογερός, τινάξε την νάρχη της. Δεν ήταν δυνατόν να περμένη περισσότερα. Οι χαμένες αυτές ώρες άποτελούσαν ήδη πραγματική τρέλλα, αλλά η Κατερίνα δεν μπορούσε να άποφασίση να άπομακρυνθί από το μοναδικό σημείο, όπου ό 'Αρνών θά μπορούσε να την ξαναβρί εύκολα. 'Όστόσο, σκέφτηκε: η μοναδική πιθανότητα της, τώρα, να τον συναντήση, ήταν να πάει στο Λουβιέ. Ό Λά 'Ιρ, αν βρισκόταν εκεί -και τίποτε τον τελευταίο καιρό δεν έδειχνε πως είχε φύγει-, θά μπορούσε, χωρίς αμφοβία, να της πη που ήταν ό 'Αρνών. Ό Λά 'Ιρ δεν ήταν τάχα, μαζί με τον Σαντράν, ό πιο άσφαλές, ό καλύτερος φίλος του 'Αρνών, ό σημαντικιστής του; Έπί τούτων καιρό, οι τρεις πολέμαρχοι είχαν πολεμήσει πλάι - πλάι έναντίον του 'Αγγλου και του συμμάχου του Βουργουνδιού, και έτσι είχε δημιουργηθί μεταξύ τους ένας από εκείνους τούς ισχυρούς, άκατάλυτους δεσμούς, που γεννιούνται, στις δύσκολες ώρες, από δοξασιμένα έγχειρήματα και κινδύνους, που τους έχουν μοιρασθί με κέρη. Από τούς τρεις, ό Λά 'Ιρ ήταν ό κατά πολύ πιο ήλικιωμένος, αλλά, κι αν είχαν την ίδια ήλικία, δεν θά ήταν πιο πλήρης ή έγκαρδιότητα της φιλίας τους. Και, αφού ό Λά 'Ιρ κροτούσε το Λουβιέ, το Λουβιέ ήταν το μόνο μέρος όπου, σε περίπτωση κινδύνου, θά κατέφευγε ό 'Αρνών για βοήθεια.

Ηλεκτρισμένη από αυτή την σκέψη, η Κατερίνα άναστασθηκε και κατεβρόχθισε ένα μεγάλο κομμάτι ψωμί και το υπόλοιπο τυρί. Ένοιωσε άμέσως καλύτερα, και ήπρε λίγο νερό από το ποτάμι. Της είχε ξανάρθει όλη ή μαχητικότητα της και άπεφάσισε να ξαναεξικίνη. 'Η νύχτα θά την προστάτευε καλύτερα από το φώς της ημέρας, όσον άφορά στις κακές συναντήσεις, και ήταν αρκετά φωτεινή, για να της επιτρέψη να κατευθυνθί εύκολα. Ό 'Αρνών της είχε δείξει τα ξεμερωμένα την κατευθυνση του Λουβιέ και της είχε πει πως δεν χρειαζόνταν περισσότερα από δύομισή λειγές για να φθάσουν. Παίρνοντας το πανγί με τα χονστά νομίσματα και ό,τι μπορούσε να κουβαλήσει από τα έφάρδια χωρίς να διαφωρωθί, τυλίχτηκε στον μανδύα που της είχε φέρι ό Ζάν Σόν και άρπασε την βάρκα. Άκαλούθησε για λίγο την καυχή του ποταμού κάτω από την σκιά των σελήθρων και, έπειτα, καθώς φαινόταν να σποχωρή προς τα άνατολικά, έστριψε άποφασιστικά προς τον νότο. Άρχισε να βαδίζει με γοργό βήμα μέσα από τα χωράφια, κλώνοντας με βόλτα για να άποφύγη το άπαισιο σπατάκι και προσπαθώντας να μη σκέπτεται πια τον

'Αρνών. Χρειαζόταν πολύ το θάρος της, ώστε να μη μπορή να άφειθί στην άπελπισία που της προκαλούσε ή εξαφάνισή του.

Λίγες ώρες αργότερα, έξαντλημένη από κουρασή, αλλά γεμάτη έλπίδα, έφτανε στο Λουβιέ. Ήταν πολύ νωρίς για να μπορέση να έλπιση ότι θά έμπαινε και, περμένοντας το άνοιγμα των πυλών, έάπλωσε σ' ένα λοφίσκο κι άποκοιμήθηκε, τυλιγμένη στο πανωφόρι της, μέχρι που την ξύπνησε το λάλημα ενός κορυδαλλού.

Την ώρα που έφτανε στην άχωρωμένη πύλη της πόλεως, ή Κατερίνα άναστήθηκε από ένστικτο την παντιέρα στον ψηλότερο πάργο, και έβγαλε ένα άναστεναγμό άνακουσίσεως. Κιματίζοντας ράθυμα πάνω στην μετερή στέγη ενός χονδρού, σκεπασμένου πάργου, έβλεπε κανείς μία μαύρη παντιέρα με ένα άσπρμένο κλήμα, και οι στρατιώτες της φρουράς δεν φορούσαν την άγγλική στολή. Ό Λά 'Ιρ δεν είχε έκτοπαθί! Χαρούμενη, ή Κατερίνα άναστήθηκε την φούστα της με τα δύο χέρια, χάρηκε κάτω από τον μαύρο θόλο και έσπρωξε ένα τοξότη που γερνίαζε, αλλά και που δεν την κινήρησε, βρίσκοντας άρετό να χαμογέλαση, σκλώνοντας τούς ώμους του. Άρχισε να τρέχει σαν τρελή στον στενό δρόμο, που φιδίαζε σαν δενδρογαλιά άνάμεσα στα παράξενα σπίτια. Ψηλά, δεξιά, ύπηρχε το παλαιό και άσθηρό οδοίμα των Ναϊτών, όπου κατοικούσε ό σημερινός κάτοχος της πόλεως. 'Η όρμη της Κατερίνας ήταν τόση, ώστε πέρασε σαν σφαίρα μπροστά από τούς στρατιώτες της φρουράς, που άφηνάσπραν τόσο, ώστε δεν βόηκαν καν καιρό να διασταυρώσουν τα δόρατά τους:

—'Ε... γυναίκα!.. Σταμάτα!.. Άκούς; Έλα έδω!..

Η Κατερίνα, όμως, δεν άκουγε. Ξεπρόβαλε στην αήλη, την στιγμή άκριβώς που ό Λά 'Ιρ κατευθυνόταν, με βαρύ βήμα, προς το άλογό του, που το πότιζε ένας σταυλίτης. Ό πολέμαρχος φαινόταν κακόκεφος. Βαδίζοντας, μισογονάτιζε, για να διαπιστώση αν οι έμπορίδες και οι έπιγονατίδες της παντοπίας του έπαιζαν καλά. Άργίστηκε άμέσως και, χωρίς να άναγνωρίση την Κατερίνα, την έστειλε να κλυστή στην σκώνη, με το άνταπό μέρος του χεριού του.

—Νά σε πάση πανοικία, παλιόγυναίκα!.. Τρελλάθηκες, κοπέλλα μου; Έ, έσείς, δώδετε τούτο το θηλυκό!.. Καθισμένη κατάμα, ή Κατερίνα γελούσε χωρίς συγκρατημώ, άνακουφισμένη που είχε ξαναβρί τον άργισμένο πολέμαρχο.

—Παύ άσχημα δέχεσθε τούς φίλους σας, άρχοντα ντε Βινιάλ. Ή μήπως δεν με άναγνωρίζετε;

Στον ήχο της φωνής της, γύρισε, με το ένα πόδι στον άέρα, γιατί έτοιμαζόταν να καθάλληση το άλογό του, και την κοίταξε. Μία έκραση άπορίας ζωγραφίστηκε στο σημαδεμένο πρόσωπό του:

—Σείς;.. σείς έδω; Ζήτε; Και ή 'Ιωάννα... και ό Μονσαλβύ;

Έτρεξε κοντά της, την άρπαξε, για να την σπρώξει στα πόδια της με την βία, και την ταρακουνούσε σαν δαιμονική τον Αύγουστο, κατενήμενος από μία φρενίτιδα χαράς και όργης συγχρόνως. Ή όργή

ήταν ή φυσική του κατάσταση, Είκοσιτέσσερις ώρες το είκοσιτετράωρο ό Λά 'Ιρ έσκαζε από όργή, άστοραποβροντούσε από έξαλλοσύνη, χτυπούσαν από θυμό. Ή φωνή του σκέπαζε τις βροντές των πυροβόλων, ή λίσσα του έκανε να τρέμουν τα τέχη. Ήταν ή θύελλα, ή θεομηνία, ή καθαρή πρωτόγονη δύναμη, αλλά, για κείνους που άγαπούσε, ό Λά 'Ιρ, ό τρομερός, είχε ψυχή μικρού παιδιού. Άφριζε κιόλας, όλος χολή, γιατί ή Κατερίνα δεν άπαντούσε άρετά γρήγορα στις έρωτήσεις του. Άνάμεσα στα χέρια του, όμως, ή νέα γυναίκα άφηνόταν, άδειασιμένη από την δύναμή της, σαν άχυράκι κόκκιλα. Από λόγια του πολέμαρχου την είχαν κεραυνοβολήσει: «Και ό Μονσαλβύ;»... Όποτε κι αυτός δεν ήξερε που βρισκόταν ό 'Αρνών... Ένα κύμα πόνου άνέθηκε από τα σωθικά της Κατερίνας, φούσκωσε τον λαιμό της, την μισόστειλε. Ό Λά 'Ιρ ούρλιαζε, έξάλλος:

—Νά πάρη ή όργή!.. Θά άπαντήσετε, λοιπόν; Βλέπετε καλά πως σκάω...

Κι όμως έσκασε ή δική της καρδιά. Με μία κραυγή πόνου, έπεσε στην άσπληνη πλεχτή παντοπία του πολέμαρχου και άναλύθηκε σε τόσο δάιους λυγμούς, ώστε ό πολέμαρχος τά έλασε. Ό Λά 'Ιρ, πελαγωμένος, δεν ήξερε πια τί να κάνει αυτή την γυναίκα που έκλαιγε. Όλόγυρο τον, οι άνδρες του κοιτούσαν και μερικί ό δεν έκρυβαν ένα χαμόγελο. Ό Λά 'Ιρ να παρηγορήη γυναίκα, να κάτι καινούργιο!

Απελπισμένος ότι θά μπορούσε να επιτύχη ένα διάλογο στο φώς της ημέρας, ό Λά 'Ιρ άναγνώρισε την Κατερίνα με το ένα χέρι και την παρέσυρε προς την κατοικία του, αλλά, πριν διαβή το κατώφλι, πέταξε πάνω από τον ώμο του:

—'Ε, Φερράν! Πήγαινε μέχρι το μοναστήρι των Βερναρδίνων και πές στην θυγατέρα να μου στείλη την γυναίκα που όνομάζεται Σάρα...

Ένας λοχίας άποχωρίστηκε από την ομάδα, που είχε παραταχθί ήδη, και χάρηκε κάτω από την καμάρ του θόλου. Στο μεταξύ ό Λά 'Ιρ ξαναόλενε πάνω του την χονδρή, γεμάτη καρδιά πόρτα, ώδηγούσε την Κατερίνα σε ένα πάγκο, έρωδιασμένο με μαξιλάρια, και την έβαζε να καθίση.

Θά πω να σάς δώσουν να φάτε, ελτε με μία γλίκα άπολύτως άσνηθηστη σ' αυτόν. Μου φαίνεται πως το χρειαζέσθε. Άλλά, για όνομα του Θεού, μηλήστε! Τί συνέβη; Τί πάθατε; Λένε έδω πως ή 'Ιωάννα καταδικάστηκε σε ισόβια φυλάκιση, πώς...

Η Κατερίνα έκανε μία έντονη προσπάθεια να έπιθίρη στον έαυτό της, σκούπισε τα μάτια της με το μανίκι της και, χωρίς να κοιτάξί τον Λά 'Ιρ, ψιθύρισε:

—'Η 'Ιωάννα πέθανε! Προχθές οι 'Αγγλοι την έκαψαν, και οι στάχτες της ριχθήκαν στο ποτάμι... Άκριβώς πριν μας πετάξουν σ' έμάς, τον 'Αρνών κ' έμένα, κλεισμένους στο ίδιο πέτσινο σωακό!

Η μαυρισμένη επιδερίδα του Λά 'Ιρ πασόνισε, έσφηνικό, κάτω από την σταχτιά, ψιλοκομμένη στέγη των μαλλιών του:

—Κάρη!.. Σάν μάγισσα! Οι άθλιοι! Και ό 'Αρνών στο βάθος του νερού!..

—Όχι, αφού βήκα έγώ, καθώς βλέπετε.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΜΟΝΤΕΣΤΥ ΜΠΛΑΙΗΖ

Μετά την έξαθροωση της έγκληματικής όργανώσεως «ΜΗΧΑΝΗ», ή Μόντεστυ Μπλαίηζ και ό πιστός συνεργάτης της Ούλλυ Γκάρβιν άποδύονται σ' ένα νέο τιτάνιο άγώνα, για να θριαμβεύσουν για μία άκόμη φορά, αντιμετώπιζοντας τον «ΜΕΓΑΛΟ ΜΟΧΛΟ»

Ο ΟΥΛΛΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ ΝΑ ΒΡΗ ΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ...

ΝΑΙ, ΒΕΒΑΙΑ, ΛΟΙΠΟΝ, ΝΑ ΜΗ ΣΑΣ ΕΝΟΧΛΕ ΑΛΛΟ...

ΜΕ ΣΥΓΚΡΕΙΤΕ ΑΑΑΧ...

ΜΕΣΗΜΕΡΙ, ΣΤΟ ΦΡΗΤΑΟΥΝ, ΟΚΤΩ ΩΡΕΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΦΙΕΛ ΤΟΥ ΦΛΑΜΙΓΚΟ...

ΠΕΡΙΕΡΙΟ, ΝΑ ΟΥΔΗΤΑΙ ΟΙ ΤΙΝΕΥ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΜΑΣ ΠΟΥΝ ΟΥΤΕ ΑΝΤΙΟ

ΚΑΤΟ ΣΤΗΝ ΚΑΜΠΙΝΑ, ΟΙ ΤΙΝΕΥ ΚΕΙΤΟΝΤΑΙ ΝΑΡΚΩΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΜΕ ΧΕΙΡΟΠΕΔΕΣ...

ΤΟ ΦΛΑΜΙΓΚΟ ΦΕΥΓΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΦΡΗΤΑΟΥΝ ΧΩΡΙΣ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΝΤΕΣΑ

ΑΡΧΙΣΕ ΤΙΣ ΦΩΝΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΠΕΙΛΕΣ

ΣΤΗΝ ΚΑΜΠΙΝΑ, ΕΝΕ Ο ΟΥΛΛΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ ΝΑ ΑΠΑΛΛΑΓΗ ΑΠΟ ΤΙΣ ΧΕΙΡΟΠΕΔΕΣ

ΕΛΑ, ΜΠΡΑΒΟ, ΦΤΑΝΕΙ ΤΟΣΟ ΠΟΥ ΚΟΙΜΗΘΗΚΕΣ

ΕΛΑ, ΜΠΡΑΒΟ, ΦΤΑΝΕΙ ΤΟΣΟ ΠΟΥ ΚΟΙΜΗΘΗΚΕΣ

ΟΥΛΛΗ... ΤΙ ΔΙΑΒΛΟ ΣΥΝΕΒΗ;

Η μεγάλη άνοιξη της Ζηνοβίας Φερετζέ

♦ «Σε καλό σας! αναφώνησε η Άθηνά. Η στραβοξυλιά πάντα σας διέκρινε, μα όχι και η στραβομάρα! Τί είναι πάλι αυτά που γράφατε στο προηγούμενο σας καλλικελάδιμα, σχετικά με τις «περφεκτιονίδες»; Ξέρετε, φίλε, που βρίσκεται εκείνο το «Περφέκτιον»; Μιλία μακριά από την οδό Δημοκρατίας...»

♦ «Μα δεν έννοούμε το ζαχαροπλαστικό, αποκρινθήκαμε με κάθε συστολή. Ο περφεκτιονισμός, που έμεις τον λέμε περφεκτιονισμό για λόγους προσθέτου καλλιλογίας, είναι μ ι α ί δ ε α. Δεν είναι καφενείο...»

♦ «Ο λ α στήν Ελλάδα είναι καφενείο, είπε η Άθηνά. Ακόμα και διαν δεν είναι τα κάνουνε. Αν δεν ομολογήσετε πώς την πάτατε, και πώς επιτρέψατε στον περφεκτιονισμό να καταπατήσει τα σύνορα του Ντολτοισμού, θα πέση ο τρούλλος του Αγίου Διονυσίου (την εδή του να έχουμε) να σας καταπλακώσει. Δεν βλέπετε με τί στοργή φρονούν οι Άγιοι Πατέρες τα ξεσκισμένα, φρεκιτά, φρεκιτά καθίσματα των Ντολτοιστών, ώσπου να έρθη το θέρος να αναπαύουν σ' αυτά τους άγοντες νεφρούς τους;»

♦ Ποτέ δεν είχα δει την Άθηνά έτσι εξαλλή, εμπιαθή και πεισματωμένη.

♦ «Φαρισάιοι! κραύγασε στεντόρεια και φρεκίσαν όλα τα σεξοειδή σκελίδια στις προθήκες της διπλανής "Αμερικανικής Αγοράς". Δεν γινεπόσατε; Γιατί, εσείς, οι πλανόδιοι άνατομοί των ανθρωπίνων παθών, κάθε χρόνο, σαν μη το Τριώδιο, κάποιους βρίσκετε πάντα να εξιδανικεύετε, ακόμα και τους μαριτράχλους του Πειραματισμού; Έννοια σας, λίγα είναι ακόμα τα φρεκιτά σας...»

♦ «Τά γραμιά; ρωτήσαμε, πάντα δημοκρατικά συνεσταλμένοι, σαν μέλη του Συμβουλίου της Επικρατείας. Γιατί;»

♦ «Γιατί έρχεται η Άνοιξη! φώναξε η Άθηνά. Κι διαν φτιάση, φίλε, η Άνοιξη στην Άθήνα, το Τέλειον εξεντελίζεται. Μα νιώδης γίνεται η Αλήθεια και το Ίδανικόν περιφλέγεται — και τότε να δώ τί θα κάνουν εκείνες οι ευγενείς σας οπουδάστιρες...»

♦ «Ελπίζουμε δι να αποτελειοποιηθούν, ψιθυρίσαμε. Η και θα ολοκληρωθούν, σε μιαν άπτη καθάριση των απόκρυφων ορθολογισμών του Πανεπιστημίου Βασάρ. Περί Γνώσεως, η Βίβλος περιέχει πολλά...»

♦ «Η Μαρίκα Κοτοπούλη, περί της οποίας επίσης έχω ακούσει πολλά, είπε η Άθηνά, θα το έλεγε απλούστερα. Άλλά, τέλος πάντων! Εκείνο που εγώ έννοώ είναι δι οι νέες αυτές ιδανικές Ντολτοινέες σας, και να το θέλουν, δεν θα προφθάσουν να στανόρουν άρσενικό...»

♦ «Γιατί;»

♦ «Διότι θα έννοήση φέτος ν ω ρ ι τ ε ρ α η Ζηνοβία Φερετζέ, όπως γίνεται πάντα διαν το Πάσχα των Καθολικών άπλη από την εβδομάδα των Ορθοδόξων. Η Ζηνοβία, φέτος, θα έχη πάρει άφεση άμαρτιών διαν οι άλλες ακόμη θα κρεμάνε τον Φάντη... Και θα τα μαζέψη τ' αγοράκια, σμάρι, στην ποδιά της...»

♦ «Ισχυρίζεσθε πώς οι νέοι μας ρέπουν αποκλειστικά στις ύλικές άπολαύσεις;»

♦ «Ρέπουν; είπε η Άθηνά. Δεν λές — ιουλαβουτούν; Όσο διαρκεί το Τριώδιο και οι χοροί, την συνοδό σας την θέλετε δεσποινίδα κομψή και με όνομα. Μα διαν μωρή... μανδραγόρας, φάχνετε γύρω για καμιά κατσαμακού κι άρμεχτρα κι άγαστησαντρού...»

♦ «Σεβασθήτε, τουλάχιστον, ίκετεύσαμε, την γλώσσα των Ελλήνων...»

♦ «Και αυτή, φίλε, είπε η Άθηνά, σαν πλακώσει το έαρ άκολουθεί όλα τα άλλα μέλη της έθνικής μας άνατομίας. Μην παθαίνετε. Η Ζηνοβία Φερετζέ, είναι μι άπότομη μετάσταση ή, όπως θα λέγατε εσείς οι σπουδαγμένοι, μι καθολική παρακαμπτήριος: από την μαλαγανιά και το κορτεζάρισμα, ι σ ι α στον δδελία. Κείνο που τον χειμώνα λέτε «φλέρι», και το καλύπτετε, στους χορούς, με ποδήση εσθήτα, μόλις πλακώσει η Άνοιξη το θέλετε... πλήρη εσθολαβία! Άκουσε, φίλε, και θυμήσου το: Τ' άγόρια, μετά τον Μάρτη, ε ν α επιθυμούν. Και επιλέγουν πάντοτε εκείνη που θα τους το προσφέρει κατά τον ταχύτερο, απλούστερο, άνετώτερο, εδνηρότερο και πλέον ευχάριστο τρόπο...»

♦ «Έννοείτε δι η καλή (και, φαντάζομαι, κάπως εδτραφής) Ζηνοβία μας, μόλις κινή την πρώτη εαυρή της περαντζάδα στην Σποά, θα άπομαγνητίση τις πωλίδες της νεότητος από τους πόλους του Όρατον προς τους σαφώς άγοραίους Τροπικούς; Βέβαια, μι Πίετρα, Διέτιτα ή Παργκολέτια, ή και οποιαδήποτε άλλη τέτοια ματαιοδής, όπως λέει και ο Δάντης, είναι άπαραίτητη στην ζωή του άρσενικού. Άλλά δεν μπορώ να φαντασθώ πώς θα επισκιάση το Πνεύμα...»

♦ «Θα το επισκιάση! κάγχασε η Άθηνά. Θα το άνατινάξη, φίλε, επί όλόκληρο έξάμηνο! Το θιολί της Ζηνοβίας κρατάει ως τα Νικολοδάραρα! Τότε μόνο ύπάρχει έλπίδα να ξανανθίσουν οι διακορτικές Άζαλέες σας...»

Index

ΝΤΡΑΪ-ΚΛΙΝ

Το DRY CLEAN καθαρίζει άμέσως όλους τους λιπαρούς λεκέδες από τροφές και ποτά όχι μόνον από κοινά ύφασματα, αλλά και από ραιγιόν, συνθετικά κλπ. μ' ένα τρόπο άπλο και εύκολο.

Ψεκάζοντας με το άεροζόλ ΝτραΪ-Κλιν, δ' άπλωθεί μιά λευκή πούδρα. Βουρτσάστε και ο λεκές εξαφανίζεται. Δεν άφνει ακιές ούτε κύκλους λεκέδων.

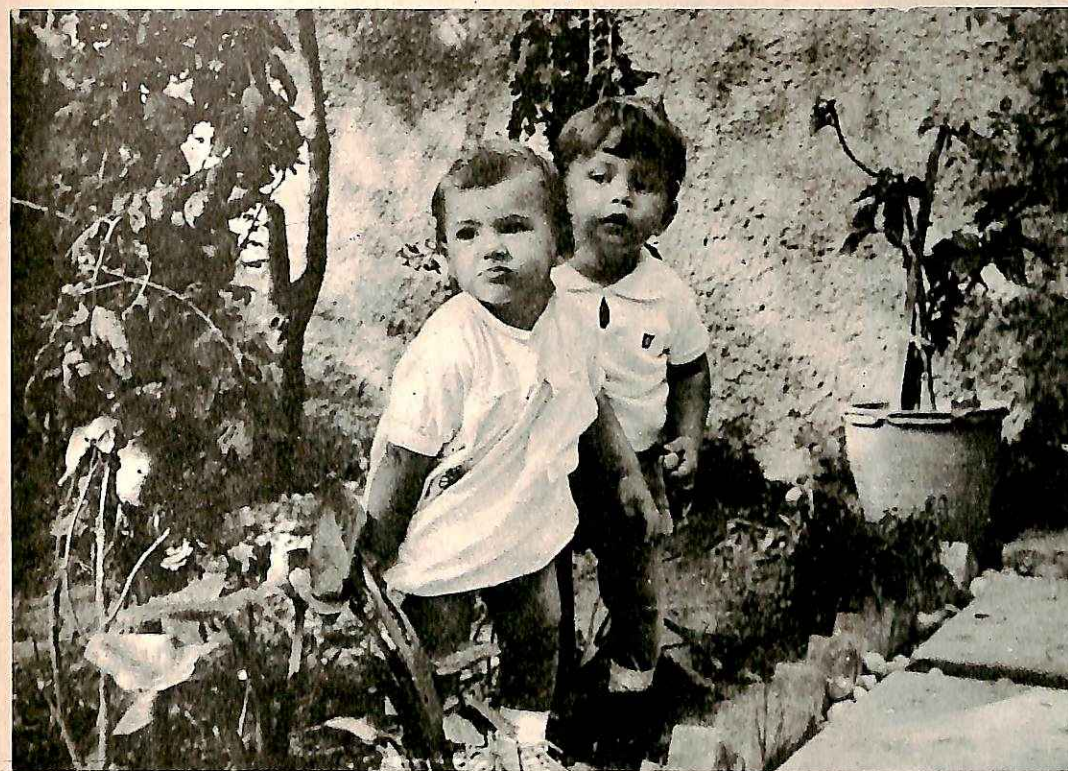
Έχετε πάντοτε κοντά σας το μαγικό άεροζόλ ΝτραΪ-Κλιν. Κάποιος λεκές μπορεί να πέσει στην καινούργια σας γραβάδα στο κοστούμι ή στο φόρεμά σας, την ώρα που πρόκειται να βγείτε έξω. Χωρίς να χάσετε χρόνο ψεκάστε, θουρτσάστε και ο λεκές φεύγει άμέσως. Το ΝτραΪ-Κλιν είναι χρήσιμο στο σπίτι, στο γραφείο, στο αۆτοκίνητο, στο ταξίδι.

ΕΙΝΑΙ ΑΓΓΛΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

Goddard's

ΠΡΑΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΚΑΤ/ΤΑ ΕΙΔΩΝ ΟΙΚΙΑΚΗΣ ΧΡΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΚΑΛΑ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΑ
ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΣ: ΝΙΚΟΣ Δ. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ ΠΛ. ΚΟΛΛΑΚΙΟΥ 2, ΤΗΛ. 635.130

«ΟΙ ΚΗΠΟΤΡΟΙ»
Άποστολεύς: Α. Εύάγγελος, Νέο Φάληρο.

«ΘΑ ΦΤΩ!»
Άποστολεύς: Ε. Συρίγου, Άθήνα.

Φωτογραφικό άλμπουμ

«ΣΟΤΤ!»
Άποστολεύς: Γ. Πέτρου, Λεμεσός.

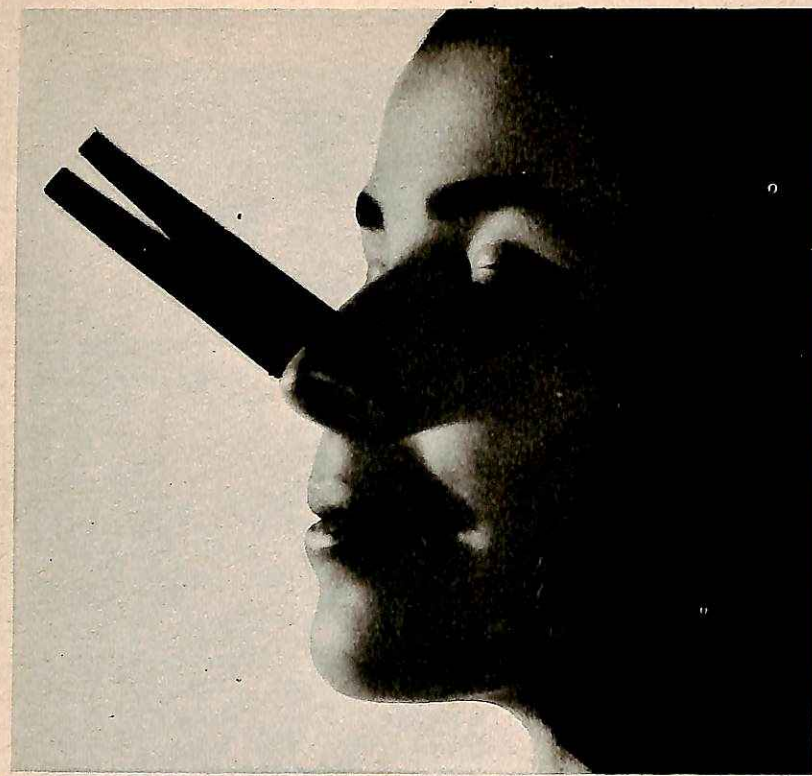
«ΘΑΤΜΑΣΜΟΣ»
Άποστολεύς: Τασία Χρυσοχάν, Πάτρα.

«ΠΡΩΤΕΣ ΧΑΡΕΣ»
Άποστολεύς: Γ. Παπαδάκου, Λάρι, Λακωνίας.

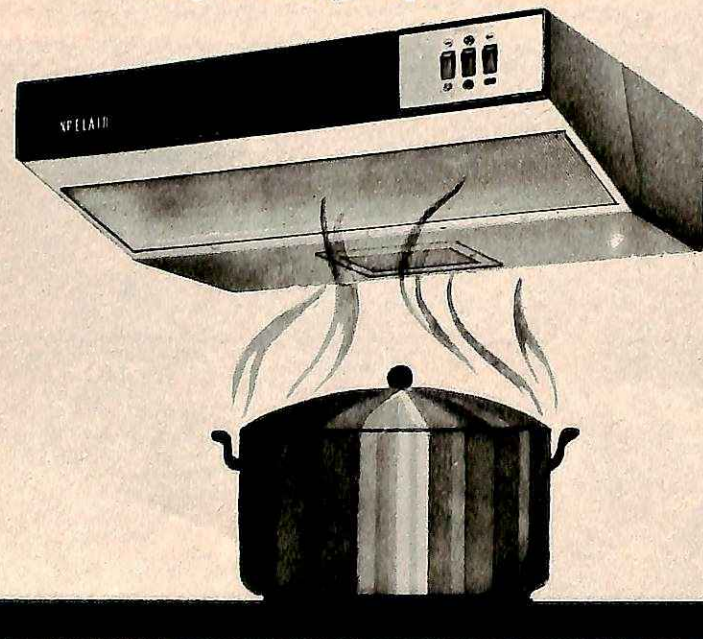
«ΑΦΗΡΜΑΛΛΑ»
Άποστολεύς: Ν. Τριφυλλάκης, Ν. Φιλοθέη.

"Οχι πιά δυσάρεστες μυρωδιές
πάντα καθαρή ατμόσφαιρα
στην κουζίνα σας και σ' όλο τὸ σπίτι.

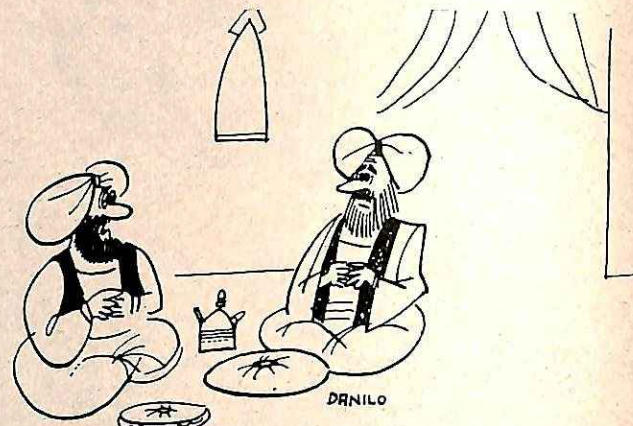
Ὁ ἀπορροφητὴρ
**XPELAIR
WOODS**

μὲ τὸ εἰδικὸ σύστημα φίλτρων
ἀπορροφᾷ τοὺς ἀτμούς,
τὶς κἀννες, τὴν τοίκινα.

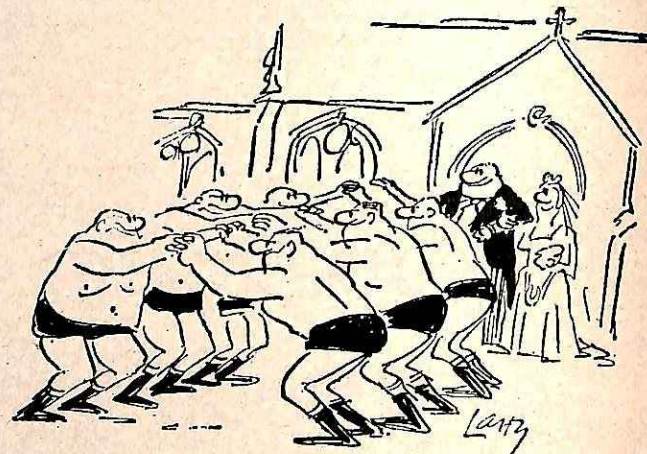

ΠΡΟΪΟΝ ΤΩΝ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
GENERAL ELECTRIC Co., LTD
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
M. & I. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ - ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (ΚΡΗΤΗΣ) - ΡΟΔΟΣ

Χιούμορ

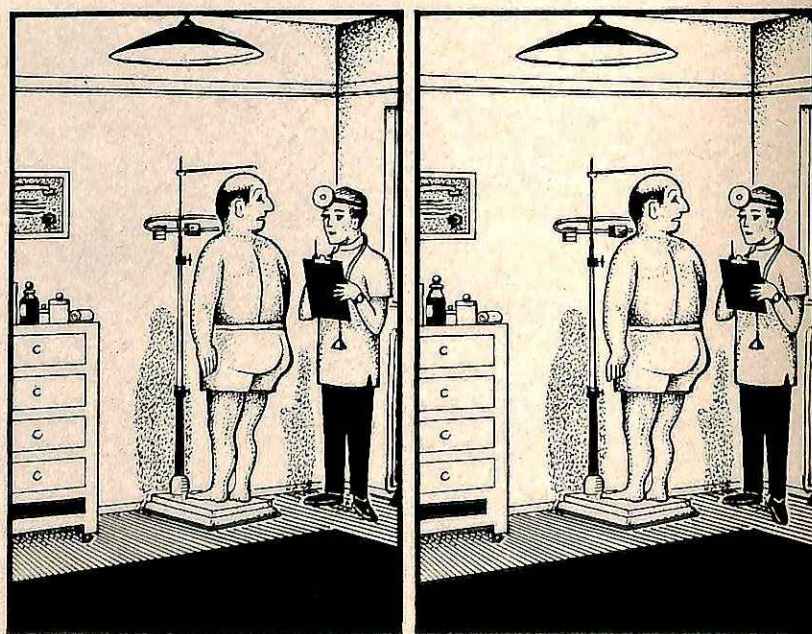

«Έχεις δύο χαρέμια; Μά αυτό είναι διγαμία!»

«Ὁ γάμος τοῦ παλαιστοῦ».

Ποιές διαφορές

Τὸ δεύτερο σκίτσο διαφέρει ἀπὸ τὸ πρῶτο σὲ 6 σημεῖα. Μπορεῖτε νὰ τὰ βρῆτε;

Οἱ λύσεις στὴν σελ. 80

Σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Λιμὴν τῶν ΗΠΑ, τῆς ΝΑ. Γεωργίας, ἑνὰς ἀπὸ τοὺς σημαντικώτε-
ρους λιμένας ἐξαγωγῆς
δάμβακος — Δηλωτι-
κὸν εὐχῆς.
2. Ἀλλάζουν ἀναλόγως
τοῦ φόρτου τοῦ πλοίου
— Στὶς μεγάλες δμί-
χλες, ὁ ἀπαράμιλλος
βοηθὸς τοῦ καπετάνιου
εἰς τὰ συγχρονισμένα
πλοία.
3. Τόσα χρόνια ἐξῆσεν ὁ
Κοραῆς — Ἡ δοτικὴ
μέρους τοῦ σώματός
μας (προφ. μαζί) —
Στεφάνι βαρελιοῦ (i-
ταλιστί).
4. «Τῆς ... τὰ μάτια καὶ
τὸν διάβολο παντρεύ-
ουν» (παροιμ.) — Ἐν-
ἔχει ἐνδοιασμόν.
5. Ἀπὸ τὰ πῶς δύσκολα
μέρη τῆς γραμματικῆς
μας — Μία προστα-

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											
12											

- κτικὴ... χαλαρωτικὴ, σὲ γλώσσα
ναυτικῆ.
- Σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος, ἐνάρθρων
— Ἀποτελοῦν μία ποδοσφαιρικὴν
ὁμάδα... ὀπτικῶς καὶ ἀριθμητι-
κῶς.
- Περὶ λύχνων ἀφάς... (δημ.) —
Φυτὸν (αἰτ.).
- Μία ἀρχαῖα διὰ τὸν βοσκὸν λέ-
ξις.
- Βυθομετρικὸν ὄργανον (ξεν.) —
Τόσα βασιλικά στρέμματα ἔχει τὸ
ἐκτάριον (ἀριθμὸς ὀπτικῶς).
- Γνωστὰ ἑλληνικὰ κασμήρια —
Ἐπεξηγηματικὸν κείμενον σὲ εἰ-
κόνας, στὰ δημοσιογραφικὰ ἐντυ-
πα (γεν.).
- Ὁ νῦν πρωταθλητὴς σκακιῦ τῶν
ΗΠΑ, ἐνάρθρων.
- Τὸ πρωτόγονον πλοῖον τῶν πα-
ραλιμνίων καὶ παραποταμίων πλη-
θυσμῶν — Πληθυντικὸς ἄρθρον.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- Τετράγωνον ἰστίον, ὁ κοῦντρος
τῶν ναυτικῶν — Ἐνα τέτοιο πλε-
ούμενον ἔφερε, κατὰ τὴν ἑλληνικὴν
ἀρχαιότητα, συνήθως, γυναικεῖον
ἄνωμα.
- Μία τέτοια νύκτα κάνει τὴν μεγά-
λη τρικυμία ἀκόμη πῶς φοβερῇ.
- Ὁ καίκις τῶν ἀρχαίων Ἑλλή-
νων — Γενικὴ κτητικὴς ἀντωνυ-

- μίας (ἀρσ.) — Τὸν ἀγρότην ἐ-
ξυπηρετοῦν ἴδρυμα (ἀρχικά).
- Κατοικία αὐτοῦ τοῦ πουλιοῦ εἶναι
ἡ θάλασσα ἢ ἀνοικτή.
- Λιμὴν τῆς Ἀλγερίας (ἀντιστρ.)
— Τὸ ἀναπάντεχο ἀποτέλεσμα τοῦ
ἀγῶνος Πανερραϊκοῦ - Ἡρακλέ-
ους Θεσσαλονίκης, τοῦ 9ου Πρό-
β. μας — Μηδενὸς ἐξαιρουμένου.
- Ὑποβοηθοῦν συχνὰ τοὺς ναυτικούς
εἰς τὴν πρόγνωσην τοῦ καιροῦ.
- Καὶ αὐτὰ γίνονται ὁδογοὶ τῶν,
τὶς νύκτες (ἀντιστρ.) — Γνωστὴ
διὰ τὸ «ρολόρισμα» τῶν πλοίων
λέξις τῶν ναυτικῶν.
- Παραναιτικὸν — Μία τῶν πολ-
λῶν ὀνομασιῶν τοῦ διαρρέοντος
τὴν Γαλλίαν, Βέλγιον καὶ Ὀλλαν-
δίαν ποταμοῦ, ἐνάρθρων.
- Αὐτοὶ ἀναφέρονται πάντοτε στὰ
μετεωρολογικὰ δελτία — Ἡτὸ ἢ
σελήνη... τὴν 11ην τοῦ μηνός.
- Πανιὰ τοῦ... λένε οἱ ναυτικοὶ
τὰ προῖτα τῆ ἀναδρομικῆς ἰστί-
ας — Ὅπου προστεθῇ τριπλασιάζει.
- Διακριτικὰ κυβερνητικὸν αὐτοκι-
νήτου — Ἀποτελεῖ μασαϊκὸν φυ-
λῶν.
- Ὁ ἄθλιος ἂν σ' αὐτὸ κολλήσῃ,
πανάθλιος θὰ γίνῃ — Προφερό-
μενα μαζί... τῆς φούστας ἢ νέας
γραμμῆς — Μακάβρια εὐρήματα.

ZIGK ZAGK

Ὁ σκοπὸς τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ
διασκεδαστικοῦ αὐτοῦ ἀτομικοῦ, ἀλλὰ
καὶ ὁμαδικοῦ παιχνιδιοῦ, εἶναι νὰ ἐ-
πιτύχῃ κανεὶς ὅσο τὸ δυνατόν μεγαλύ-
τερη βαθμολογία στὸ σχηματισμὸ λέ-
ξεων.

Ἀρχίζετε λοιπὸν ἀπὸ ὁποιοδήποτε
γραμματὴ θέλετε καὶ προχωρεῖτε ἀ-
πὸ τὸ τετράγωνον αὐτὸ σὲ ὁποιοδήποτε
γειτονικὸ πάντοτε, τετράγωνον ὀριζον-
τίως, καθετίως ἢ διαγωνίως, προσπα-
θώντας νὰ διαβάσετε τὴν μεγαλύτερη
λέξι πὺ μπορεῖτε νὰ βρῆτε.

Σημειώσατε τώρα τὴ λέξι, πὺ
βρῆκατε καὶ σῆσατε στὰ τετράγωνα
τὰ γράμματα πὺ μεταχειρισθήκατε.

Ψάξτε τώρα γιὰ μιὰν ἄλλη λέξι
καὶ συνεχίσατε ὥς ὅτου δὲν μπορεῖται
νὰ βρῆτε ἄλλες.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Ἡ ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ
Γιὰ κάθε λέξι τῶν δύο γραμμάτων
μετρήσατε 1 βαθμὸν.
Γιὰ κάθε λέξι τῶν 3 γραμμάτων
μετρήσατε 3 βαθμούς.
Γιὰ κάθε λέξι τῶν 4 γραμμάτων
μετρήσατε 5 βαθμούς.
Γιὰ κάθε λέξι τῶν 5 γραμμάτων
μετρήσατε 7 βαθμούς.
Γιὰ κάθε λέξι τῶν 6 γραμμάτων
μετρήσατε 9 βαθμούς.
Γιὰ κάθε λέξι τῶν 7 γραμμάτων
μετρήσατε 11 βαθμούς.
Γιὰ κάθε λέξι τῶν 8 γραμμάτων
μετρήσατε 13 βαθμούς.
Γιὰ κάθε λέξι τῶν 9 γραμμάτων
μετρήσατε 15 βαθμούς.

Α	Κ	Σ	Τ	Α	Σ
Ρ	Ι	Τ	Ν	Α	Γ
Σ	Ε	Σ	Υ	Π	Μ
Ν	Α	Ε	Σ	Ι	Α
Ε	Ρ	Β	Α	Τ	Κ
Π	Α	Σ	Ο	Ι	Δ

Καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, προσθέτον-
τας δύο πάντοτε βαθμούς γιὰ κάθε
πρόσθετο γράμμα.

Προσέσατε τώρα τὸ σύνολον τῶν
βαθμῶν πὺ μπορεῖσατε νὰ πετύχετε.
Βαθμοὶ ἀπὸ 1-29 βαθμολογοῦν-
ται μὲ «ΜΕΤΡΙΛ».

Βαθμοὶ ἀπὸ 30-35 βαθμολογοῦν-
ται μὲ «ΑΡΚΕΤΑ ΚΑΛΑ».

Βαθμοὶ ἀπὸ 36-40 βαθμολογοῦν-
ται μὲ «ΚΑΛΑ».

Βαθμοὶ ἀπὸ 41-45 βαθμολογοῦν-
ται μὲ «ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ».

Βαθμοὶ ἀπὸ 46 καὶ ἄνω βαθμολο-
γοῦνται μὲ «ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ».

**Γίνεσθε γοητευτικὴ
ὅταν ἔχετε ὠραῖα μαλλιά**
Γιὰ νὰ τὰ ἀποκτήσετε ὅμως πρέπει νὰ τὰ
περιποιήσθε τακτικὰ καὶ νὰ τὰ λούζε-
τε μὲ ἕνα ἀνεγνωρισμένης ἀξίας σαμπουάν.

Ὁ Οἶκος SCHWARZKOPF ἐκτὸς ἀπὸ τὸ
περίφημον σαμπουάν GLEMO μὲ αὐτὸ τὸ
προσφέρει τώρα καὶ σὲ εἰδικὴ σύνδεση
κατάλληλη γιὰ τὰ λιπαρὰ μαλλιά.
Τὸ GLEMO μὲ αὐτὸ γιὰ ὅλα τὰ μαλλιά δὰ
ἔχει διακριτικὸν τὸ **A**
(σὲ πορτοκαλλί φόντο)
Τὸ GLEMO γιὰ τὰ λιπαρὰ μαλλιά δὰ ἔχῃ
διακριτικὸν τὸ **Λ**
(σὲ πράσινο φόντο)
Τὸ GLEMO εἶναι τὸ μοναδικὸν σαμπουάν
γιὰ τὴν ὑγεία καὶ τὴν ὁμορφιά
τῶν μαλλιῶν. Καθαρίζει τέλεια
καὶ τὰ κάνει γυαλιστερά καὶ
ἀπαλὰ σὰν μετάξι.

Τὸ GLEMO λούζει καὶ τρέφει τὰ μαλλιά
ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: **Cosmética** Ε.Π.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ (ΧΑΛΑΝΔΡΙ) ΚΗΦΙΣΙΑΣ 100 - ΤΗΛ. 684.926 & 684.235
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 8 - ΤΗΛ. 36.101

ΤΡΟΙΟΝ ΤΗΣ
GENATOSAN LTD · ENGLAND

δίνει υγεία κι' όμορφιά.

81

ΔΙΣΚΟΙ

ΧΑΨΥΝΤΝ: Κοντσέρτο για λύρα και όρχηστρα (άρθρ. 1, 3, 5 σε Φά, Ντό, Σόλ μείζονα). Με συνοδεία άριστης όρχηστρας δωματίου, ο Ούγο Ρούφ, με πρωτοτυπία και λυρισμό παίζει σε **LIRA ORGANIZZATA** — πνευστό, μηχανικό όργανο με πλήκτρα. 'Αποδίδει τρία από τα λιγότερο γνωστά έργα του Χάυνν. Γραμμένα παραλλήλως των πασίγνωστων Παρισινών Συμφωνιών (άρθρ. 82-87), περιέχουν «κλιματικές», που ο συνθέτης χρησιμοποιεί εν έγκεισε σε μετέπειτα έργα του. Παρά το γεγονός ότι οι συνθέσεις αυτές είναι γραμμένες σε «στερεότυπο» ύφος και τα όρχηστρικά μέσα ανήκουν στην παλαιότερη εποχή του Μπαρόκ, εν τούτοις επιτυγχάνονται άσυνήθιστοι συνδυασμοί χάρης στο ιδιότυπο «τέμπρο» της λύρας. ('Ηταν το προσφιλέστερο όργανο του Φερδινάνδου της Νεαπόλεως). (Δίσκος Τέρναμπουτ — Βοξ TV 34055S), που ή άκουστική της θυμίζει όμμοε.

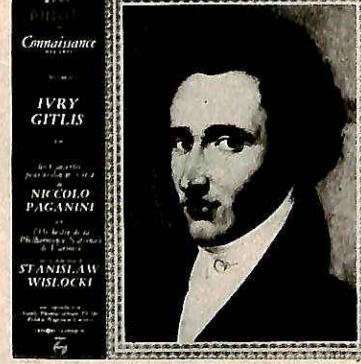
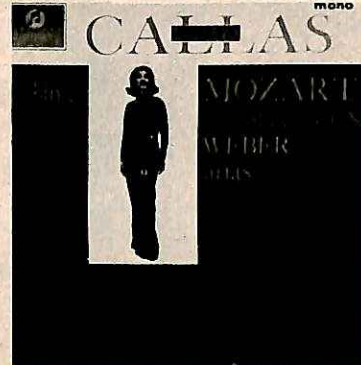
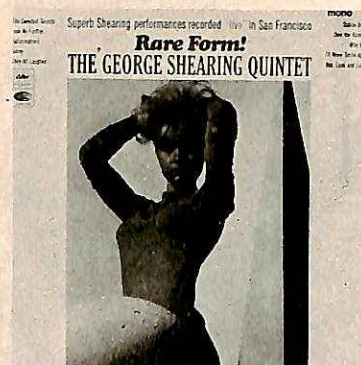
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ: 'Ο άσυναγώνιστος πρώτος τόμος (Η.Μ.Β.ς — 2 δίσκοι), περιλαμβάνει αρχαίες ελληνικές συνθέσεις (Δελφικός Ύμνος, άρθρ. 1, 'Επιτάφιος του Σεικίλου), και γνήσια ιουδαϊκή μουσική. 'Επίσης: αντιπροσωπευτική «κλασική» μουσική και «αυτοπαράδοτη» μουσική της Κίνας (ένδραγγη και δραματική) Λάος, Θιέβ, 'Ιαπωνίας, Ταϊτής, 'Ινδιών, Μαδαγασκάρης, 'Ισλάμ.

Π. ΜΑΣΚΑΝΙ: Καβαλλερία Ρουστικάνα. 'Ο γνωστός συνθέτης έργων όπερας Πιέτρο Μασκάνι, «τελευταίος απόγονος της παραδόσεως της Ιταλικής μελωδίας», μετατρέπει τις εύλογίες του 'Ησιόδου σε «τραγωδία» με την μελοποίηση ενός ρεαλιστικού δράματος σε μία πράξη, που εκτυλίσσεται κάτω από τα γραφικά δένδρα και τον γαλάζιο τουριστικό ούρανό ενός χωριού της Σικελίας. Πρόκειται για ένα άλμπουμ

('Ελεγκρόλα Ε 80474)75S — 2 δίσκοι), που ήχογραφήθηκε τον 'Απρίλιο του 1940 υπό την διεύθυνση του συνθέτη με την συμμετοχή του Μπεντζαμίν Τζιλί.

ΚΟΥΪΝΤΕΤΤΟ ΤΟΥ ΤΖ. ΣΗΡΙΝΓΚ: Το νέο άλμπουμ του γνωστού κουίντέττου δεν είναι και τόσο «καινούργιο». Χρονολογούμενο από το 1963 ήχογραφήθηκε στον 'Αγιο Φραγκίσκο. Περιέχει, εν τούτοις, ποιητικά συνθέσεων με πλούτο αισθημάτων και διαθέσεων. Οι ρυθμοί του

Σήριγγα είναι τόσο γνωστοί, ώστε ο δίσκος παρ' όλλο να μεταβάλει τις ευχάριστες εντυπώσεις και την άτμόσφαιρα της μουσικής σε ΕΤΟΥΔΕΣ άνίας (ΚΟΛΟΥΜΠΙΑ Ε.Μ.Ι. Τ 2447).

ΜΟΤΣΑΡΤ, ΜΠΕΤΟΒΕΝ, ΒΕΜΠΕΡ: 'Αριες (Κολούμπια Ε.Μ.Ι. 33CX 1900). Με την όρχηστρα του 'Ωδείου των Παρισίων υπό την διεύθυνση Νικολά Ρεσινιό, ή Μ. Κάλλας με διαύγεια και λογική, άλλοτε με μοντερνισμό και όστερία «ά λά Μπέτλς»,

επιδεικνύει τα φωνητικά της προσόντα. Με αλάνθαστη τεχνική τραγουδά άριες του Μότσαρτ (Δόν Ζουάν, Γάμοι του Φίγκαρο), Μπετόβεν (Α' Πέραφιντο, έργο 65), Βέμπερ ('Ομπερον — σε άγγλική γλώσσα). 'Από Ιστορικής πλευράς οι άριες αυτές δεν ανήκουν ούτε στην περίοδο των πρώτων κλασικών συνθετών —ό κανόν τότε επέβαλλε στους συνθέτες όπερας να παρουσιάζουν «άριες» διαδοχικά κατά την διάρκεια των έργων— ούτε στην «Ρομαντική» περίοδο των Ροσσίνι, Ντονιτζίτι, Μπελλίνι, Βέρνι — όταν οι άριες άπετελούντο από δυο «μελωδίες» σε άργό και ταχύ ρυθμό (ή τελευταία άνομάζετο Καβαλέττα), που μεταξύ τους παρεμβάλλοντο «Ρεσιτατίβι» (μελωδίες σε ύψος πρόξας).

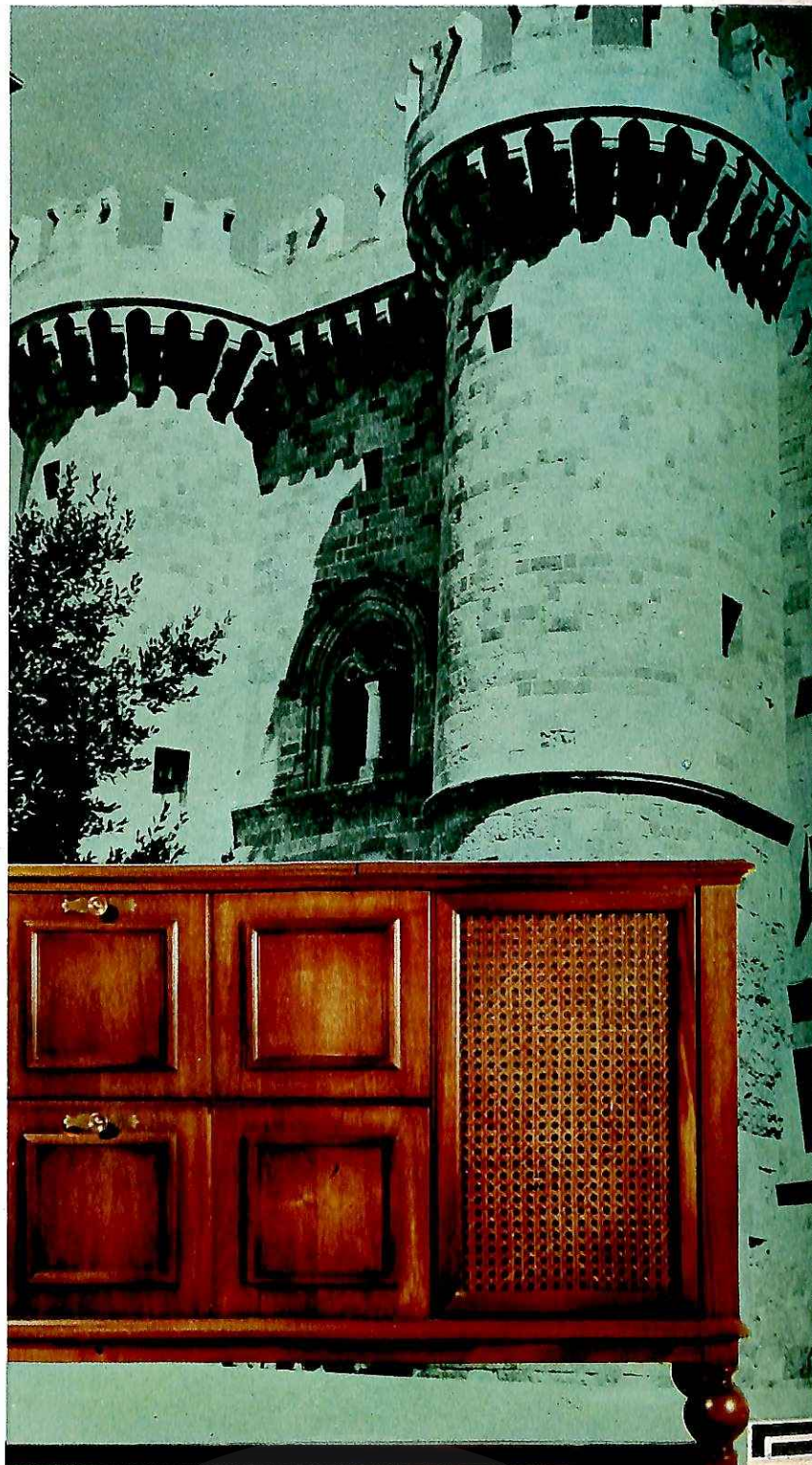
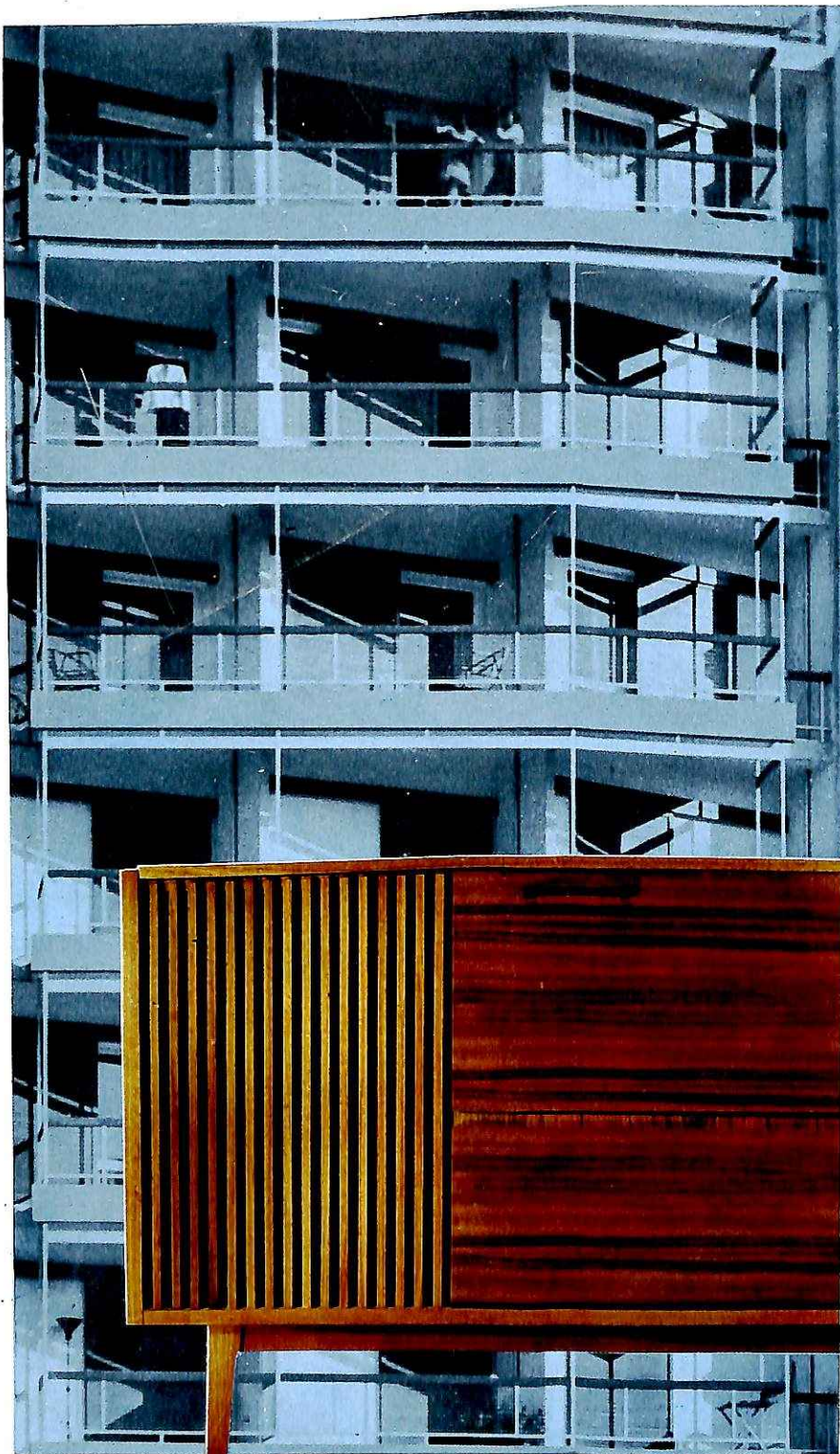
Ν. ΠΑΓΚΑΝΙΝΙ: Κοντσέρτο για βιολί και όρχηστρα (άρθρ. 1 και 2). 'Η 'Εθνική Φιλαρμονική 'Ορχήστρα της Βαρσοβίας, υπό την διεύθυνση Στανισλάβ Βισλόκι άποδίδει δύο «δύσκολα» έργα της μυστηριώδους σιλουέτας του 19ου αιώνας, που ή μυθική έπιτυχία της δεν συνίστατο μόνον στην συνέχιση της λαμπρής παραδόσεως των Βιβάλνι — Λοκατέλλι — Ταρτίνι. 'Ο Παγκανίνι ως δεξιότεχνης ήπηρεζε πράγματι διαβολικός, και ο διριγούζος — έρμηνευτής του **VIOLON** 'Ιδρυ Γκίτλις, έπιλύει με αλάνθαστο τρόπο τα προβλήματα δύο συνθέσεων που κατέλιπε ο Τζενοβεζός αυτός καλλιτέχνης, που ή αισθητική του συνίστατο: στην θεατρικότητα των κινήσεων. 'Επίσης — για λόγους μεγαλύτερου «μπρίο» και άκουστικής: στο χαμήλωμα κατά ένα ήμιτόνιο της τονικόττος του μέρους της όρχηστρας. Παρ' όλο ότι τα έργα του Παγκανίνι έχουν έκφραση, δραματικό λυρισμό, περιγραφικότητα, εν τούτοις, ο αίσθηματός τους δεν είναι καθόλου ραφινάριμένος. Σάν σύνολο ή κάθε σύνθεση είναι λιγότερο εύχρηστη από την ευχαρίστηση που παρέχουν ώριμες μόνον μουσικές στιγμές. (ΦΙΛΙΠΣ 835743L)

Τ. Βαλ.

ΚΑΙ ΤΩΡΑ...

...και τώρα...

**ΓΙΑ ΜΙΑΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ
ΣΟΒΑΡΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΓΑΛΑΞΙΑ**

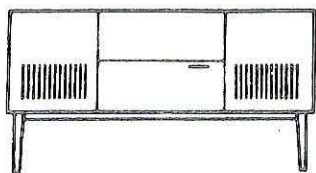
PA/21/66

Ἀπὸ τὸ πιο σύγχρονο ἕως τὴν πιο τέλεια ἀντίκα

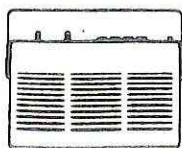
LOEWE OPTA

Βλέποντας καὶ ἀκούγοντας εἶναι βέβαιο πὼς καὶ σεῖς θὰ διαλέξετε ραδιογραμμόφωνο **LOEWE OPTA**. Γιατί, γιὰ τὴν τεχνική τους τελειότητα ἡσχολήθησαν καὶ ἀσχολοῦνται οἱ χιλιάδες τεχνικοὶ καὶ ἐπιστήμονες τῶν συγκροτημάτων **LOEWE OPTA**. Γιατί ἡ γραμμή τους... ἀπὸ τὴν ἀριστοκρατικὴ ἀντίκα ὡς τὸ πιο σύγχρονο μοντέλο προσδίδει μιὰν ἰδιαίτερη ὁμορφιά καὶ ἀρχοντιά στὸ σαλόνι σας. Ἐνα ραδιογραμμόφωνο - ἐπιπλο **LOEWE OPTA** ἀποτελεῖ ἀληθινὸ κόσμημα γιὰ τὸ σπίτι σας.

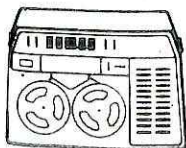
ΡΑΔΙΟΛΕΩΝΑΙ ΑΘΗΝΑΙ: Α'. ΣΤΑΔΙΟΥ-ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ - Β'. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ-ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ - Γ'. ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 11 ■ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ 35 ■ ΚΑΙ ΣΕ 50 ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΡΑΔΙΟΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ

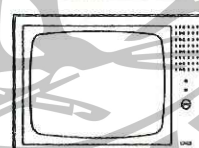
ΤΡΑΝΖΙΣΤΟΡΣ

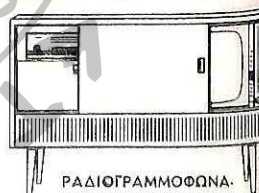
ΜΑΓΝΗΤΟΦΩΝΑ

ΣΤΕΡΕΟΦΩΝΙΚΑ
ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑΤΑ

ΤΗΛΕΟΡΑΣΕΙΣ

ΡΑΔΙΟΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ
ΜΕ ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΝ